STEPHANIE GERTLER

ÎN DERIVĂ

Dragostea de mamă
este cea mai trainică, legătura.
Cum se poate ea reîmoda,
odata ce s-a rupt?

CAPITOLUL 1

Ecoul paşilor lui Claire răsună pe pardoseala gri-albăstruie a verandei. Era îmbrăcată într un halat roz de bumbac, ce flutura în urma ei. Avea părul blond strâns în vârful capului, doar câteva şuviţe rebele îi încadrau pometii proeminenţi. Aşează cana cu cafea pe blatul de sticlă al mesei, îndepărtând cu vârful degetului urma mai veche, circulară, a unei alte căni.

Ochii adânciţi în fundul capului, de un albastru transparent şi diafan, priveau în jos.

Se aşează un pic cam ţeapănă între pernele fotoliului de răchită, ţinând în poală ziarul împăturit, şi privi prin geamul stropit cu sare al ferestrei. Plaja, aflată la o oarecare distanţă, părea cuprinsă de o nemişcare stranie în dimineaţa aceea de toamnă. Brusc, un vârtej de frunze începu să se răsucească asemeni unei morişti atinse de o pală de vânt, întoarse capul şi văzu cum copertina cu dungi albastre şi albe de la o lucarnă dădea să se desprindă. Steagul american atârnai deasupra terasei din faţa casei se răsucea acum în jurul hampei ca un yo-yo. Tufănele roz şi mov căutau cu disperare soarele de septembrie, care se lupta să iasă dintre nori.

Stella veni şi se aşează lângă Claire, dând din coada lăsată. Ochii ei împăienjeniţi de cataractă priviră în sus, spre Claire, care o bătu uşor cu palma pe spate. Claire era atât de cufundată în gânduri, încât tresări când Eli intră în încăpere.

- Bună dimineaţa, doamnele mele, spuse, aşezându-şi cana aburindă lângă cana lui Claire şi scărpinind-o pe Stella după urechi.

Claire îi zâmbi soţului ei.

- Bună, spuse ea, în timp ce el se aplecă să o sărute. Miroşi a mentă.

- E un săpun nou. Iţi place?

Claire dădu aprobator din cap, apoi zăbovi cu privirea asupra mâinilor lui, mulate pe rotunjimea cănii pe care tocmai o ducea la gură. Mâini mari şi puternice, mâini care le legănaseră pruncii, îi protejaseră când se făcuseră mai măricei şi o cuprinseseră în braţe în momentele în care puţin lipsise să nu se frângă în două. Işi aminti cum îl supraveghease odată la fătarea unui mânz: cu câtă pricepere scosese mânzul din iapă şi cu câtă grijă îl ţinea, de parcă ar fi fost alcătuit din cea mai fină sticlă. Cum stătea aşa, vizavi de el, observă că părul lui negru era împestriţat cu fire argintii şi se întrebă când oare încărunţise. Eli purta jeanşi negri şi o cămaşă cadrilată, cu mânecile suflecate până la cot.

- Cum ţi se pare că se prezintă Stella în dimineaţa asta? întrebă Eli.

- Nu nemaipomenit de bine, spuse Claire, mângâind spatele retrie- ver-ului auriu. Cred că i-e dor de copii. E prea multă linişte în jur.

- Aşa e întotdeauna luni dimineaţă, după ce pleacă musafirii,

spuse Eli. Mai ales în anotimpul ăsta.

Claire îl privi drept în ochi. Ar fi vrut să-i spună că nu era vorba doar de o zi obişnuită de luni. Şi nici de faptul că era toamnă. Era o dimineaţă de toamnă diferită de tot ceea ce trăiseră în ultimii douăzeci şi doi de ani. Nu-şi dădea seama oare că nu se mai auzeau muzica stereo dată la maximum de Jonah, nici ţăcănitul ca de mitralieră al ţevilor vechi ce se pornea ori de câte ori făcea duş Natalie?

Cu trei săptămâni înainte, într-o zi fierbinte de august, se despărţise de Natalie, proaspăt admisă la universitate, în faţa căminului studenţesc. Incă mai trăia clipa în care îşi îmbrăţişase fiica, lăsând să se prelingă lacrimi dulci-amare pe obrajii ei.

- Mami! spusese Natalie. Mi-ai promis că n-ai să plângi.

- Nu plâng, o liniştise Claire, forţându se să zâmbească.

Natalie se întorsese spre tatăl ei.

- Tati, fă ceva!

- E dreptul ei de mamă, îi spusese Eli râzând. Până acum s-a ţinut destul de bine.

- O să fie bine, ai să vezi, o asigurase Claire zâmbind, cu ochii plini de lacrimi. Te sun diseară.

Eli o cuprinsese pe Claire pe după mijloc şi amândoi coborâseră treptele căminului îmbrăcat în iederă. Claire se stăpânise cu greu să nu alerge înapoi şi s-o ia pe Natalie acasă. Aşteaptă! ii strigase vocea interioară. N-am terminat. Ţi-am spus oare tot ce trebuia să ştii? Te-am învăţat tot ce am învăţat eu? Cum pot oare să mă despart de tine acum?

In seara aceea, Natalie sunase ca să spună că era bine.

--Mi-ai pus beţişoare pentru urechi şi leucoplast cât pentru toată universitatea, spusese râzând. Aş putea începe o mică afacere de familie.

- Ei, nu se ştie niciodată.

- Te iubesc, mami.

Te iubesc, mami. Cât de uşor le era copiilor ei să rostească aceste vorbe, pe care Claire nu le rostise niciodată. Işi aminti momentele în care, tot într-o dimineaţă răcoroasă de toamnă, Natalie, cu un pulover legat în jurul taliei, ieşea în grabă pe uşă ori Jonah dădea buzna în casă, întorcându-se după vreun obiect uitat. „Te iubesc, mami!“ îi spunea şi el în modul cel mai firesc cu putinţă. „Şi eu vă iubesc”, striga Claire în urma lor, în timp ce copiii alergau spre autobuz, iar cuvinte le se întorceau, izbindu-se de ea asemenea ecoului într o peşteră.

- De obicei erai îmbrăcată la ora asta, spuse Eli. Azi n-ai pacienţi?

- Am de scris nişte rapoarte pentru Departamentul Serviciilor Sociale. Mai am o săptămână până reîncep şedinţele de terapie.

Eli era acum în spatele lui Claire, cu mâinile sprijinite pe umerii ei.Amândoi priveau spre plaja stâncoasă şi farul vopsit în roşu şi alb ce se profila în depărtare.

Claire îi revăzu cu ochii minţii pe Jonah şi Natalie, îmbrăcaţi cu bluze de trening cu glugă, de culoare gri, pescuind de pe debarcader. Cum era cu putinţă să fie deja pe picioarele lor? Jonah absolvise colegiul în mai, iar acum studia medicina veterinară în Ohio, la aceeaşi facultate la care studiase şi Eli. Plecase cu o săptămână înaintea lui Natalie, în Chevrolet-ul său Blazer încărcat până la refuz, cu un braţ musculos şi bronzat scos pe fereastră, încremenit în semn de bun-rămas.

O adiere de vânt pătrunse prin jaluzeaua deschisă şi Claire fu cuprinsă de un fior. In micul port de agrement mai erau ancorate câteva ambarcaţiuni cu pânze, ale căror catarge scoteau sunete de clopoţei. Jonah avea zece ani, iar Natalie, şase, când au cumpărat Hanul Drifting - „o bijuterie cu opt camere de oaspeţi, situată pe Plaja Dune din Drifting, Connecticut“ - după cum era descris în broşură. „Un living-room încântător, cu şemineu din piatră şi, în continuarea acestuia, un bar.“ Hanul părea desprins dintr-o carte de poveşti o clădire veche în stil victorian, de culoare bleu spălăcit, cocoţată pe o faleză, la ţărmul Oceanului Atlantic.

Eli o sărută pe creştet.

- La ce te gândeşti? Spune-mi.

Ea întoarse capul şi îl privi.

- Ştii şi tu, Natalie, Jonah.

- Nu, spuse Eli. Mai e ceva.

- Ia ascultă, cine e psihologul aici, tu sau eu?

- Iţi vorbesc în calitate de soţ, doamnă doctor Cherney.

- N-am nimic, doar că situaţia asta, cu copiii plecaţi, e atât de nouă pentru mine... încă învăţ să trăiesc fără ei, asta-i tot.

- Aiurea!

- Uneori mă enervezi aşa de tare, Eli Bishop, spuse ea cu o privire apriga. Parcă mi-ai citi gândurile, zău aşa.

- Mi se trage de la timpul pe care-l petrec printre animale. Deci, ai de gând să-mi spui adevărul sau nu?

Claire îşi întinse braţele deasupra capului, relaxându-şi

trupul.

- Mă gândesc la mama, Eli, spuse ea, înghiţind cu noduri.
- Povesteşte-mi.

Claire îşi dădu la o parte şuviţele de păr de pe faţă.

- Nu pot acum. Trebuie să mai reflectez o vreme.

Trase adânc aer în piept

- Ascultă, n-am nimic Sunt o luptătoare, doar mă cunoşti.

Eli se aplecă şi o sărută.

- Aşa e. Te cunosc foarte bine.

Claire ascultă zgomotul paşilor lui Eli pe pardoseala verandei. Apoi auzi portiera camionetei deschizându-se şi închizându-se, torsul motorului şi fâşâitul tot mai îndepărtat al pneurilor pe caldarâmul umed. Sc ridică, îşi strânse cordonul halatului şi aruncă o ultimă privire spre ocean, în dimineaţa aceea pe care o ploaie slabă o făcea să pară şi mai calmă. Oftă şi se îndreptă spre bucătărie, care îi păru neobişnuit de curată şi nefamiliară. Blaturile bufetelor erau şterse şi curate, în chiuvetă nu era nici urmă de vase murdare. Avu sentimentul că nu era nimeni acasă, acelaşi pe care îl avusese şi când intrase în apartamentul lui Jack, în acea dimineaţă de luni, după ce murise.

Inchise ochii şi îşi aminti cum o ajutase Eli să descuie uşa apartamentului Iui Jack, cum mirosul proaspăt de ulei de lămâie şi amoniac o dusese cu gândul la zilele copilăriei petrecute în Manhattan, când termina, împreună cu Jack, ceea ce el numea curăţenia de primăvară. Probabil că-şi petrecuse sâmbăta după amiază, din săptămâna de dinainte, lustruind oglinzile înclinate şi mânerele vechi de sticlă ale uşi lor. Incă mai auzea vocea lui blândă, cu un uşor accent rusesc, spunându- i că aprilie era o lună a primenirii.

In sâmbăta aceea, pe la miezul nopţii, îi sunase Vince, prietenul lui Jack, ca să le spună că Jack avusese atacul cerebral în timp ce jucau împreună bowling italienesc la Farabutto, mâncau linguini cu sos roşu de scoici şi beau Chianti, aşa cum făceau în fiecare sâmbătă seară. Când Claire şi Eli, împreună cu micuţul Jonah, în vârstă de trei ani, au ajuns la spital, l-au găsit pe Vince în hol, cu capul sprijinit în mâini. La vremea aceea, încă mai locuiau în clădirea cu patru etaje, fără lift, a lui Eli de pe Strada 4 Vest. Vince le a spus, dacă asta putea fi o consolare, că Jack râdea când se

prăbuşise.

Jack a mai trăit cinci zile Claire a petrecut cele cinci zile lângă patul lui, încercând să desluşească cuvintele lui bălmăjite, înăbuşite. Al doilea accident, survenit în cea de a cincea zi, a fost cel care l-a răpus. S-a întâmplat brusc, în timp ce Claire era lângă el. A horcăit, a apucat-o strâns de mână şi a murit. In tăcere, aproape cu eleganţă, aşa cum obişnuia să le facă Jack pe toate.

„Dragă Jack... Azi e o zi inimoasă", îi scrisese Claire în scrisoarea pe care încercase s-o citească la înmormântare, prima dintr-un şir de scrisori pe care avea să i le scrie şi să le strecoare în sertarul măsuţei de toaletă. „Cum poate oare ziua de azi să fie frumoasă? Cum ar mai putea o zi să fie frumoasă fără tine?"

In fiecare zi a copilăriei ei, Jack o trezise cu cuvintele „Azi e o zi frumoasă". Nu conta că ziua era mohorâtă sau ploioasă, că bătea vântul ori era frig. „Fiecare zi", spunea el, „e plina cu detaliile vieţii. Trebuie să acorzi atenţie fiecărui amănunt şi să apreciezi fiecare nuanţă." Obişnuia să se aşeze pe marginea patului, să-i recite o poezie în limba rusă, râzând când mai încurca cuvintele şi spunându-i că singurul lui regret era acela că nu o învăţase limba lui maternă, pe care el însuşi incepea s-o uite

Coşciugul lui Jack era aşezat în mormântul deschis, adăpostit de un umbrar gri-antracit, sub un cer senin de un albastru turcoaz. In spatele celor trei rânduri de scaune pliante dispuse în formă de potcoavă, insuficiente, mai erau zeci de oameni în picioare. Claire şi Eli s-au aşezat în primul rând, lângă Helen, sora lui Jack; Jonah stătea cuibărit în poala lui Eli. Claire îşi plimbă privirea pe numeroasele chipuri, multe dintre ele fiindu-i familiare - clienţi ai farmaciei pe care Jack o avusese vreme de treizeci şi cinci de ani în partea de nord a cartierului West Side din Manhattan, chelneri de la Farabutto, proprietari ai magazinelor învecinate de pe Broadway. Deodată, în timp ce citea, încercând mai degrabă să celebreze viaţa tatălui ei decât să-l jelească, îl auzi pe Jonah întrebând cu vocea lui firavă: „Unde e bunicu'?" Ridică umerii şi se frânse din mijloc ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn. Eli îl lăsă pe Jonah în grija mătuşii Helen şi alergă la Claire. Cu un braţ o strânse la piept şi cu celălalt luă scrisoarea. El însuşi abia reuşi s-o citească, oprindu se din când în când, ca să-şi înghită lacrimile.

Accidentul cerebral a fost primul şi ultimul lucru care l-a oprit vreodată pe Jack Cherney. Mătuşa Helen i-a povestit cum, chiar şi atunci când l-a părăsit Ursula, Jack nu s-a dat bătut nici măcar o clipă. A învăţat să prindă scutecele cu ace şi să lege fundiţe în păr. O ducea pe Claire la terenul de joacă în fiecare duminică si stătea lângă groapa cu nisip, alături de mamele celorlalţi copii. Şi totuşi, Claire i-a spus întotdeauna Jack. „Tati“ era prea comun. Jack era altceva. Când ceilalţi taţi ajungeau seara acasă, mamele erau cele care pregăteau cina. Jack venea seara acasă şi o învăţa pe Claire să gătească împreună cu el. Se ducea la şedinţele cu părinţii, o însoţea la doctor şi o aştepta în faţa cabinelor de probă, atunci când încerca articole de îmbrăcăminte. Nu i se părea drept să-i fi spus „tati”. El era Jack. Era totul.

Ursula, Sulie, cum îi spunea toată lumea, era cu cincisprezece ani mai tânără decât Jack. Brunetă şi exotică, Sulie jura că fusese lăsată la uşa părinţilor ei de nişte ţigani. Altminteri cum ar fi fost cu putinţă, se întreba ea dispreţuitoare, ca o fiinţă care arăta cum arăta ea să se fi născut din nişte oameni atât de simpli precum Frank şi Maria Terenzi, un croitor şi o menajeră? Cu siguranţă, fusese adusă de ţigani.

Sulie juca rolul Duniaşei din Livada cu vişini la un teatru minuscul de pe Bulevardul A când l-a cunoscut pe Jack. Jack a văzut de patru ori spectacolul, fiindcă nu-şi mai putea lua ochii de la Ursula Terenzi, atunci în vârstă de nouăsprezece ani. A patra oară, a aşteptat-o la intrarea actorilor, cu un buchet de trandafiri galbeni şi un bileţel prin care o invita la o cafea. Şase luni mai târziu erau căsătoriţi, iar după alte zece luni s-a născut Claire. Cu două zile înainte ca Claire să fi împlinit doi ani, Sulie i-a părăsit. De îndată ce Jack plecase la farmacie, ea o sunase pe Helen.

- Mi-a telefonat agentul meu aseară şi mi-a spus că mi-a aranjat o audiţie. Poţi să vii să stai cu copilul? Lipsesc doar câteva ore.

Când a sosit Helen, Claire era în ţarc şi avea scutecul ud. Sulie o aştepta la uşă. Avea lângă ea o valijoară, un mantou negru cu spic alb pe braţ şi o pereche de mănuşi din catifea roşie în mână. Părul negru si des era împletit într-o coadă pe spate; un ruj de un roşu aprins îi scotea în evidenţă buzele cărnoase, în formă de inimioară. Helen a povestit că Sulie era grăbită să plece şi că a sărutat-o pe Claire ca şi cum ar fi fost o

dimineaţă oarecare. Un sărut de complezenţă, care abia dacă atinsese părul blond şi ciufulit al copilului.

- Ce-i cu valiza asta? o întrebase Helen.

- Sunt costume de scenă, îi răspunsese Sulie, fără să clipească.

In seara aceea, când Jack a sosit acasă, Helen l-a întâmpinat la uşă.

- N-ai plecat? o întrebase el. Unde e Sulie?

Helen se străduise să pară degajată.

- Audiţiile astea durează întotdeauna mai mult decât e planificat, îi răspunsese ea, ridicând din umeri. Vino, ţi-am făcut friptură la tavă cu usturoi, cum îţi place ţie.

- Ce-o să zică Max?

Helen făcuse un semn liniştitor cu mâna.

- Max e cu fratele lui în oraş. Hai să mănânci.

Jack însă abia dacă s-a atins de mâncare. A culcat-o pe Claire în pătuţ, în vreme ce Helen spăla vasele. După ce a adormit Claire, i-a spus lui Helen că Sulie îl părăsise. Presimţise lucrul ăsta încă de dimineaţă. Avusese această senzaţie în timp ce o privea pe Sulie cum îşi împletea cu meticulozitate coada, evitând să-i întâlnească privirea în oglindă.

A doua zi, sosise şi un bilet de la Sulie. Scria că îi părea rău, dar că trebuise să plece. Luase un autobuz Greyhound, spre vest. Avea să le telefoneze la un moment dat. Rolurile de soţie şi mamă nu i se potriveau, mai scria pe bilet. Nu erau, pur şi simplu, în repertoriul ei.

Jack citise biletul, aşezat la masa de lemn la care îşi lua de obicei prânzul, aflată în încăperea din spate a farmaciei. Era furios, dar furios pe sine. Sulie nu era pregătită pentru o căsătorie, cu atât mai puţin pentru un copil. Jack îşi aminti panica întipărită pe chipul ei când îi spusese că era însărcinată, dar era convins că, odată ce ar fi văzut copilul, Sulie s-ar mai fi îmbunat. N-a fost aşa. Era ca un animal închis într-o cuşcă, după cum avea Jack să povestească după aceea. Ii găsise o scuză. Nu era ea de vină, spunea el. De vină era tinereţea. Jack i-a făcut această confesiune lui Eli, pe când şedeau la măsuţa cu picioare cromate din bucătăria lui Jack, cu o sticlă de votcă rece între ei. Claire îl alăpta pe Jonah în living. O melodie interpretată de Judy Collins acoperea conversaţia ce răzbatea din bucătărie.

- Tu poţi să înţelegi, îi spusese Jack. Te ocupi de cai şi ştii

prea bine că unii dintre ei nu pot, pur şi simplu, să fie îmblânziţi.

- Claire a plâns după ea? A întrebat de ea? fusese curios să afle Eli.

-Niciodată, îi răspunsese Jack. Ca şi cum Claire nici n-ar fi băgat de seamă că maică sa nu mai era acolo.

- Nu mi-a vorbit niciodată de ea, îi mărturisise Eli. O singură dată, poate. Cu mulţi ani în urmă.

- Lasă lucrurile aşa, îl sfătuise Jack. E mai bine.

In primii şapte ani de viaţă ai lui Claire, Sulie suna de ziua ei de naştere sau o zi mai târziu şi trimitea vederi din locuri cu nume parcă desprinse din cărţile de poveşti precum Angel, Arkansas, sau Cake- bread, Missouri. La început, trimitea câte o poză de-a ei în faţa unui teatru, pe al cărui frontispiciu scria „V-o prezentăm pe Ursula Terenzi" sau vreo fotografie din profil, cu capul lăsat uşor pe spate şi părul negru şi bogat revărsat în cascadă pe umeri. Apoi, telefoanele şi vederile au încetat brusc.

Abia când a împlinit treisprezece ani, Claire a avut curajul să arunce pozele lui Sulie de pe poliţa şemineului. Plănuise acest lucru întreaga zi. Când a ajuns acasă, Jack era încă la farmacie. S-a dus direct spre şemineu şi a luat toate fotografiile mamei sale în braţe, ca pe nişte cărţi de şcoală. La început s-a gândit să păstreze ramele din argint, apoi s-a hotărât să le arunce cu rame cu tot.

-Unde sunt pozele mamei tale? întrebase Jack, când a ajuns acasă seara, cu un buchet de lalele pentru Claire.

- Le-am aruncat Ia crematoriu, răspunsese Claire, abia clipind.

- La crematoriu? De ce ? De ce ai făcut asta?

- Nu mai am nevoie de pozele ei, îi spusese Claire, abia stăpânindu-şi lacrimile. Am treisprezece ani. La treisprezece ani, fetelor li se întâmplă anumite lucruri, înţelegi? O mamă trebuie să fie alături de fiica ei, când se întâmplă anumite lucruri. Eu nu am mamă. Mamele nu-şi părăsesc copiii.

- Ai dreptate, încuviinţase Jack, lăsând cu greu să-i scape vorbele.

Apoi se aşezase pe canapea, cu mâinile pe genunchi, clătinând din cap.

- Ce-i de făcut, Claire?

-Trebuie să mergem la Farabutto şi să sărbătorim ziua mea de naştere. Şi trebuie să încetăm să mai aşteptăm scrisori şi să

ne mai prefacem.

Apoi, îndreptându-se cât îi permitea statura, spuse:

- Iar tu poate ar trebui să încetezi să te mai gândeşti la ea.

Jack o aprobase cu o mişcare a capului.

- Ai dreptate, Claire. Dar nu uita că ea m-a părăsit pe mine, nu pe line.

- Ne-a părăsit pe amândoi, Jack. Pe amândoi. Dar sunt fericită.

A fost ultima oară când au vorbit despre Sulie.

Ii era cumplit de dor de Jack. Din ziua în care murise, cu optsprezece ani înainte, nu trecuse nici o noapte fără să-l pomenească în rugăciunea de seară. Ar fi vrut să-i poată spune ce simţea acum, când Natalie şi Jonah plecaseră de-acasă. Cum se prefăcuseră în scrum ultimele sale puncte de sprijin, asemenea acelor fotografii, cu mulţi ani în urmă. Dar mai presus de orice, ar fi vrut să-l întrebe despre Sulie. Ar fi vrut să afle cum era posibil ca o mamă să-şi abandoneze copilul. Ar fi vrut să afle care fuseseră resorturile interioare ale lui Sulie.

Claire prinse în agăţătoare perdeaua dantelată de la fereastra bucătăriei, aruncând o privire spre valurile înspumate ce se spărgeau pe ţărm. Parcă mai ieri se mutaseră în Drifting. Natalie fusese concepută in noaptea dinaintea mutării, după nouă luni de la moartea lui Jack. Mătuşa Helen şi unchiul Max plecaseră în Carolina de Sud, iar Farmacia Cherney îi fusese vândută tânărului asistent al lui Jack, aşa încât nimic nu-i mai putea reţine în oraş. Oricum, Eli nu se dăduse niciodată îu vânt după Manhattan. Claire ştia că o făcuse pentru ea şi Jack.

Peste anunţul doctorului Wilson, publicat într-o revistă de specialitate, privind vânzarea cabinetului său veterinar, au dat cu totul întâmplător. Intr o duminică de la sfârşitul lui decembrie, au plecat la Drifting şi au lăsat maşina în parcarea pustie de lângă plajă. In timp ce împingeau căruciorul sport, în care era Jonah, pe promenada de scânduri, simţiseră briza rece şi sărată atingându-le obrajii şi se întrebaseră cu voce tare dacă vor putea să trăiască într-un orăşel la fel de minuscul precum vederile din chioşcurile cu obloanele trase de pe plajă. Şi totuşi, amândoi ştiuseră că nu va fi aşa, de îndată ce doamna Wilson le deschisese uşa micuţului spital veterinar din Strada Olivia şi îi condusese pe scara din lemn până în micul şi confortabilul apartament de la etaj, unde doctorul Wilson moţăia într-un fotoliu de pluş uzat.

- Martin, Martin, trezeşte-te! A venit tânărul care o să cumpere cabinetul, proclamase doamna Wilson, ca şi când ar fi fost vorba de un fapt împlinit.

Mai târziu, pe când şedeau la o masă de pe promenadă, bând cafea fierbinte, cu Jonah alături, adormit şi înfofolit în cărucior, Eli o întrebase:

- O să poţi face asta? Te simţi în stare să trăieşti în oraşul ăsta?

Claire încuviinţase cu o mişcare a capului.

- Pot să trăiesc oriunde, câtă vreme sunt cu tine.

Nu fusese uşor să-l adoarmă pe Jonah în noaptea dinaintea mutării. Până şi Maggie, bătrânul prepelicar, se plimbase de colo-colo prin apartament. Claire îl legănase pe Jonah, până când pleoapele-i deveniseră tot mai grele, nemaiputând să opună rezistenţă. Apoi, aşteptaseră o vreme, să vadă dacă dormea profund, şi împachetaseră ultimele farfurii şi pahare în hârtie de ziar.

- Pe astea nu le împacheta încă, spusese Eli, luând două pahare de vin din mâinile lui Claire. Hai să terminăm vinul de seara trecută.

In seara aceea, făcuseră dragoste pe o pilotă de puf, printre cutii, gemând şoptit, în timp ce Jonah dormea. Din şoaptele acelea apăruse Natalie.

Claire aruncă o privire spre pozele de absolvire ale copiilor, aflate pe o poliţă din apropiere. Jonah avea părul blond şi ochii albaştri ai lui Jack şi ai ei, dar statura înaltă şi viguroasă a lui Eli. Natalie era minionă, ca Claire, şi avea părul negru al lui Eli. Pielea creolă şi ochii căprui-închis erau, fără îndoială, moştenite de la Sulie.

Privirea i se opri apoi asupra unor hârtii pentru Departamentul Serviciilor Sociale, care trebuiau demult predate, aşezate stivă pe un scaun în colţul încăperii.

Făcu duş, îşi şterse părul cu un prosop, se îmbrăcă în nişte jeanşi decoloraţi şi o cămaşă groasă din bumbac de culoare bleu-pal, îşi luă hârtiile sub braţ şi se îndreptă spre hol.

Biroul lui Claire era în ceea ce fusese cândva vechiul şopron, situat în spatele hanului. La o azvârlitură de băţ pe alee, dar cu siguranţă avea nevoie de umbrelă chiar şi pentru o distanţă aşa de mică. Tocmai se pregătea să ia una din suportul de aramă, când se deschise uşa de la intrare. Intâi apăru o umbrelă, cu una dintre spiţe ieşită în afară, apoi bărbatul caie împingea uşa. în timp ce se chinuia să închidă

uşa, câteva picături de apă se prelinseră pe pardoseală. Bărbatul se scuză din priviri. Avea spre cincizeci de ani, poate cincizeci şi un pic, o statură înaltă, ochii de un albastru-intens şi părul de culoarea nisipului. Pantalonii kaki erau boţiţi, iar o parte din poala cămăşii albe ieşea de sub sacoul de tweed.

- Scuzaţi-mă, spuse. Vântul mi-a întors umbrela pe dos.

Claire împinse spre el un coş metalic.

- Puteţi s-o puneţi aici. Cu ce vă pot fi de folos?

- Aş dori o cameră. Aveţi camere libere?

- Intotdeauna avem camere libere la vremea asta. Cât intenţionaţi să staţi?

- Câteva zile, poate o săptămână. Nu ştiu sigur. O săptămână?

Claire fu cuprinsă de nelinişte.

- Nu suntem obişnuiţi cu şederi atât de lungi în afara sezonului, spuse ea, dorindu-şi să mai fi fost şi altcineva prin preajmă. De fapt, am cam închis. Sunteţi singur?

-Nu. Sunt cu fiica mea. Am lăsat-o dormind în maşină.

- Fiica dumneavoastră, spuse Claire, încuviinţând cu o mişcare a capului. Pentru bărbaţii care călătoreau în timpul săptămânii însoţiţi de „fiice“ făcea excepţie. Avem camera nr. 7, cu vedere la ocean şi pat matrimonial. Costă patruzeci şi cinci de dolari pe noapte.

- Inţeleg, spuse bărbatul. In regulă, dar nu aveţi cumva o cameră cu paturi separate sau cu două paturi duble? Fiica mea e obişnuită să doarmă în patul ei. Are doar şapte ani.

- Şapte?

Claire rămase cu gura deschisă.

- Oh, Doamne! Când aţi spus că sunteţi cu fiica dumneavoastră am crezut...

Bărbatul zâmbi blând.

- Ştiu, v-aţi gândit că am o însoţitoare, cum se spune de obicei. Mă tem că nu e ceva atât de pasionant. Sunt doar un tată care îşi aduce fetiţa în mult promisa vacanţă la ocean. Duse mâna la spate şi îşi băgă cămaşa în pantaloni. Kayla, fiica mea, învaţă la o şcoală particulară şi nu începe cursurile decât săptămâna viitoare.

- Păi atunci vă propun camera nr. 8, cu paturi separate şi vedere la ocean, spuse Claire.

Impinse spre el foaia de cazare.

- Vă rog să semnaţi aici şi să-mi daţi o carte de credit...

- Aş prefera să plătesc cu bani gheaţă, dacă n aveţi nimic

împotrivă. Nu suport să primesc factura după o lună. Îmi stricã tot cheful. Pot să plătesc anticipat, dacă doriţi.

- E de-ajuns un avans pentru două nopţi. Bucătăria noastră e închisă în extrasezon, dar există câteva locuri drăguţe în care puteţi mânca în oraş şi alte câteva puţin mai departe, în Meadville.

Claire îi întinse cheia camerei.

- Sus pe scări, a patra uşă pe dreapta.

Aruncă o privire pe foaia de cazare: Nicholas Pierce, 88 Central Park Vest, New York.

- Bine aţi venit la Hanul Drifting, domnule Pierce. Văd că sunteţi din partea de nord a cartierului West Side. Acolo am crescut eu.

- Ah, un transplant urban deci, spuse el. Dumneavoastră sunteţi proprietara?

- Hanul e al soţului meu şi al meu. Sunt Claire Chemey.

- Încântat de cunoştinţă, spuse bărbatul, întinzându-i mâna. Nick Pierce.

- Pot să vă ajut cu bagajele, dacă doriţi. Cora, menajera noastră, vine pe la zece. Cereţi-i ei tot ce aveţi nevoie.

Claire îşi luă umbrela.

- Ar fi bine să vă luaţi şi o pelerină de ploaie. Plouă zdravăn.

Claire luă o manta impermeabilă din cuierul de aramă aflat pe o latură a tejghelei. In timp ce băga o mână pe mânecă, Nick se apropie de ea.

- Daţi-mi voie, spuse, ajutând-o să îmbrace şi cealaltă mânecă.

Lui Claire i se tăie răsuflarea. Jack spunea întotdeauna aşa, „daţi-mi
voie“. Făcea un adevărat ceremonial, când îi ţinea haina ca s-o îmbrace. Daţi-mi voie, doamnă, obişnuia să spună.

- Mulţumesc, spuse Claire, întrebându-se dacă străinul auzise cum i se oprise inima în loc.

Nicholas ţinu uşa, lăsând-o să iasă înaintea lui, dar se opri din drum. Portiera din dreapta spate a Fordului Taurus, de culoare albastră, era deschisă. Alergă spre maşină şi se uită înăuntru.

- Kayla! strigă. Oh, Doamne, Kayla!

Se întoarse Bpre Claire.

- A dispărut!

Claire privi în jur.

- Sunt sigură că s-a dus doar să exploreze împrejurimile.

Poate a coborât pe plajă.

- Nu, nu înţelegeţi...

- Domnule Pierce, vă rog, sunt sigură că nu i s-a întâmplat nimic, îl întrerupse ea, încercând să-l calmeze. Nu poate să fie prea departe.

- Nu ştiţi, spuse el. Kayla e oarbă. Oarbă.

Până în acea dimineaţă de septembrie, viaţa în Drifting avusese un curs la fel de precis pe cât de precisă e alternanţa flux-reflux în funcţie de fazele lunii.

CAPITOLUL 2

Ingrijorarea, atât de vizibilă pe chipul lui Nicholas Pierce, se transformă în disperare. Incepu să tremure, să alerge de colo colo, strigând numele fetiţei. O pomi în jos pe treptele ce duceau spre plajă, când Claire îl apucă de braţ.

- Lăsaţi-mă pe mine să o caut. Dumneavoastră aşteptaţi aici. Dacă se întoarce şi nu vă găseşte?

Nu voia să-l alarmeze, dar trebuia să-i facă o propunere.

- Dacă vreţi, pot să chem poliţia.

Chipul lui deveni şi mai palid.

- Incă nu.

- Atunci lăsaţi-mă pe mine să caut pe plajă, îl imploră Claire.

Vă promit că o s-o găsim, domnule Pierce.

Claire alergă în jos pe treptele de lemn ce duceau spre plajă şi se opri la baza lor. Ploaia mai slăbise în intensitate, dar ceaţa continua să fie deasă Ridică din furcă telefonul pentru situaţii de urgenţă, aflat într-o casetă metalică ruginită, întrebându-se dacă mai funcţiona. Formă 911 şi se rugă ca Sam să fie la secţie.

- Poliţia din Drifting, răspunse o voce. Şeriful Merrill la telefon.

- Sam? Dacă ai şti cât mă bucur că eşti acolo. Sunt Claire.

- Ce s-a întâmplat? Ai sunat pe linia pentru urgenţe.

- Ascultă, tocmai s-au cazat la noi un bărbat cu fetiţa lui. A lăsat-o în maşină şi, când a ieşit, dispăruse. Mă duc acum să arunc o privire pe plajă.

- Câţi ani are? întrebă Sam.

- Şapte, cred.

- De cât timp lipseşte?

- De cincisprezece, poate douăzeci de minute. Nu de mult, dar e oarba,

- Bine, vin şi eu acum.

Claire puse receptorul la loc şi scrută plaja, încercând să zărească ceva prin ceaţă. Debarcaderul, aflat în dreapta, abia se ghicea. Inima îi batea cu putere. Dacă n-o găseau? Dacă intrase în ocean? Incerca să se hotărască încotro s-o apuce, când zări o siluetă în picioare, la malul apei, la o oarecare distanţă în stânga ei. Claire alergă în direcţia fetiţei, încetinind pe măsură ce se apropia de ea. Kayla, cu picioarele în apă până la glezne şi capul lăsat pe spate, aduna picături de ploaie pe limbă. Canadiana ei bleumarin avea fermoarul tras. Pantofii sport, ciorapii şi un ursuleţ de pluş bej, jigărit, erau împrăştiaţi în spatele ei, gata-gata să fie udaţi de un val, dacă Claire nu i-ar fi ridicat la timp de pe jos.

- Kayla? întrebă Claire cu o voce blândă, apropiindu-se de ea, cu adidaşii şi şosetele în mână. Kayla, tu eşti?

- De unde ştiţi cum mă cheamă? întrebă copila, întorcându-se în direcţia lui Claire.

- Mi-a spus tatăl tău, care te caută. Ieşi din apă, draga mea, spuse Claire.

Kayla ieşi ascultătoare din apă.

- Cine sunteţi?

- Mă cheamă Claire şi sunt proprietara hanului la care o să staţi, spuse Claire, apucând-o pe Kayla de braţ şi trăgând o

uşor spre ea. Vino, o să te duc înapoi acum. Tatăl tău te aşteaptă.

- Oceanul e cu adevărat mare, nu-i aşa? Când eram mică, mergeam pe plajă cu bunica mea şi făceam castele de nisip, dar bunica a murit, spuse Kayla, trăgând aer în piept şi întorcându-se spre Claire. Se vede ceva pe ocean? Sunt bărci? Ştii, eu sunt oarbă.

Claire îşi ţinu răsuflarea.

Copila era atât de directă, atât de adaptată la situaţie şi foarte deşteaptă.

- Azi nu sunt bărci, spuse, aşezându-se în genunchi lângă Kayla. Hai să-ţi pun pantofii. Cred că ai îngheţat.

- Puţin. Am vrut să simt apa. Să ştii c-am strigat la tati să-i spun unde mă duc, spuse Kayla.

- Era înăuntru, ocupat cu cazarea, spuse Claire. Data viitoare, nu pleca până nu-ţi răspunde tati. In felul ăsta ştii că te-a auzit. Hai, ţine-te de umărul meu şi dâ-mi pe rând câte un picior, ca să te şterg.

Claire îşi scoase cămaşa din pantaloni şi folosi poalele pe post de prosop. Pe unghiile lungi de la picioare, Kayla avea urme de ojă roz cojită, iar la călcâi, o băşică spartă.

- Sunt ca nişte ţurţuri. Ţurţuri de picioruşe.

- Ţurţuri de picioruşe, chicoti Kayla. Mă gâdili.

- Hai să punem mai întâi şosetele, spuse Claire, rulând şosetele umede pe picioarele Kaylei. Şi acum, pantofii.

- Pot să-mi leg şireturile singură, spuse Kayla.

- Dă-i drumul, spuse Claire, întinzându-i un pantof.

Se minună cât de bine fusese fetiţa învăţată să se descurce singură. Chiar prea bine, ţinând cont de aventura ei.

- Cum ai ajuns până aici?

- Am auzit valurile şi m-am luat după zgomotul lor.

Era un copil adorabil. Avea părul blond, aproape alb, tuns scurt, braţele şi picioarele subţiri ca nişte scobitori şi un năsuc în vânt.
mama ei, îşi spuse Claire. Nicholas Pierce avea trăsături mult mai pronunţate: un nas puternic şi maxilare late. Kayla era delicată. Fragilă şi prea micuţă pentru cei şapte ani ai ei.

Kayla încălţă cu oarecare efort un adidas, care avusese cândva culoarea albă, şi îi legă şireturile încet, cu meticulozitate.

- Apa a fost cam rece, spuse ea tremurând. Nu cred că mi-ar plăcea să înot în ea.

- Vara, e caldă, spuse Claire, gândindu-se că pantofii Kaylei erau prea mici. Nu era de mirare că-i tăcuseră băşici. Vara ţi-ar plăcea.

- Sunt şi bărci vara?

- Îhî. Multe. Mai ales bărci cu pânze. Barca mea preferată are o pânză în culorile curcubeului.

- Ştii, când eram mică, puteam să văd forme şi altele asemenea, spuse Kayla.

Scoase o pereche de ochelari fumurii din buzunarul canadienei şi şi-i puse la ochi. Un braţ al ochelarilor era îndoit.

- Da' acum nu mai văd forme şi lumina mă supără. Mami vrea să mă trimită la o şcoală pentru orbi.

- Şcoală pentru orbi? întrebă Claire.

- Da, acolo unde se duc copiii care nu văd, spuse Kayla. Nu vreau să mai vorbesc despre asta, spuse ea abrupt. Unde mi-e ursuleţul?

- Aici, spuse Claire, întinzându-i-l.

Nu mai insistă asupra poveştii cu şcoala, deşi era curioasă.

- Arată de parcă l-ai avea de multă vreme.

Kayla dădu aprobator din cap.

- De o veşnicie.

- Eşti gata? întrebă Claire

- Stai! Mi-am uitat bastonul. L-am lăsat pe aici pe undeva.

Claire privi în jur. Din nisip, se iţea mânerul roşu al bastonului.

- Il văd, spuse Claire. Il vrei acum?

- Nu acum, spuse Kayla, pliind bastonul şi băgându-l în buzunarul canadienei. O să-l ţin aici. Lui tati nu-i place să-l folosesc. Zice că trebuie să fiu independentă.

- Cu siguranţă, azi ai dovedit că poţi, nu i aşa?

Sam Merrill nota ceva într-un carneţel de culoare maro, când Claire şi Kayla ajunseră în capul treptelor.

- Iatâ-ne, strigă Claire înspre el.

Nicholas alergă spre fiica lui şi o luă în braţe.

- Să nu mai faci niciodată asta, Kayla, spuse el cu o voce înăsprită dintr odată.

- Imi pare rău, spuse ea, plecând capul.

Nicholas n netezi părul şi îi vorbi cu o voce blândă de astă-dată.

- M-ai speriat de moarte.

Apoi, întorcându-se către Claire:

- Unde ai găsit-o?

- In apă până la glezne, spuse Claire, ştergându-şi picăturile de ploaie de pe frunte. Destul de departe, în josul plajei. E curajoasă, maimuţa!

- Noroc că azi nu sunt valuri mari şi nici curent de fund, spuse Sam, închizând cu zgomot carneţelul, pe care-l băgă în buzunarul de la piept al cămăşii.

Apoi, aplecându se spre Kayla, spuse:

- Să-l asculţi pe tati şi să nu mai fugi cum ai făcut azi, bine?

- Sunteţi poliţist? întrebă Kayla.

Sam dădu aprobator din cap, apoi îşi dădu seama că trebuia să vorbească.

-Da.

- Tati! strigă Kayla agitată.

Nicholas izbucni în râs.

- Nu te speria, Kayla. Domnul poliţist nu facea decât să mă ajute să te găsesc. N-ai făcut nimic rău.

- Vrei să auzi sirena? o întrebă Sam Vino încoace O să te las s-o porneşti, dar să nu mai spui la nimeni, bine?

- Tati?

- E-n regulă, draga mea.

Apoi, întorcându-se spre Claire:

- Copilul ăsta al meu are un simţ al binelui şi răului extraordinar de dezvoltat.

- Cred că mai trebuie insistat pe ideea „poliţiştii - prietenii noştri", spuse Claire râzând.

Kayla îl luă pe Sam de mână şi se îndreptară spre maşină. Sam îi aşează mâna pe butonul de alarmă şi sirena scoase un chiuit.

- Mai pot o dată? întrebă Kayla

- Da, dar numai o dată, altfel lumea o să creadă că sunăm alarma, spuse Sam.

- Imi pare nespus de rău pentru toată agitaţia asta, domnule poliţist, interveni Nicholas.

-Nu face nimic, spuse Sam.

Apoi, arătând cu mâna spre aripa şifonată, cu urme de vopsea albă, a maşinii lui Pierce, spuse:

- Da’ ştiu că aţi luat o buşitură zdravănă acolo.

- Riscurile circulaţiei în Manhattan, spuse Nicholas, dând din cap. Şoferii de taxi sunt nişte sălbatici.

Sam îşi aranjâ tocul armei.

- Păi, eu o să plec. Vă doresc şedere plăcută, domnule. Claire, mai vorbim.

Nicholas privi în urma maşinii lui Sam.

- Trebuie să-i fac fetiţei ăsteia o baie caldă şi s-o schimb în nişte haine curate, spuse Nicholas. Cum de a ştiut să vină?

- L-am sunat de la telefonul de pe plajă.

- Drăguţ tip. Foarte degajat.

Claire râse.

- Suntem un oraş destul de liniştit. La poliţie mai sunt doar doi angajaţi, dar cu jumătate de normă.

- Inţeleg că-l cunoşti foarte bine?

- El şi soţia lui, Annie, sunt prietenii noştri cei mai buni.

Nicholas scoase o valiză din portbagaj.

-Un oraş liniştit e exact ce ne trebuie mie şi Kaylei.

- De ce nu mă lăsaţi s-o duc pe Kayla sus? întrebă Claire. Iar valizele astea sunt uriaşe. Sunteţi sigur că nu vă mutaţi aici?

Nick râse.

- Am cam exagerat cu împachetatul, dar nu ştiam dacă o să fie rece sau o s-avem parte de puţină vară indiană.

O ridică pe Kayla în braţele lui Claire şi scoase o valiză grea din portbagaj.

- Sper că nu v-aţi adus de lucru, spuse Claire. Aici e o staţiune, chiar şi în extrasezon.

Nick zâmbi.

- Nu cine ştie ce. Doar nişte schiţe peste care trebuie să mă uit. Sunt arhitect.

- Tata îmi spunea mereu că a vrut să se facă arhitect, spuse Claire. S-a născut în Rusia şi întotdeauna a vrut să se întoarcă acolo.

Nicholas dădu aprobator din cap.

- Sunt atât de multe visuri pe care nu le putem împlini!

- Să mergem sus, dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse Claire. Nu uitaţi, camera nr. 8, a patra pe dreapta.

- Mulţumesc, Claire. Iţi mulţumesc pentru tot. Ne-am făcut o intrare triumfală, nu i aşa?

- Lucruri din astea se întâmplă când e vorba de copii, domnule Pierce,

- E adevărat. Spune-mi Nick.

- Nick, spuse Claire zâmbind.

Claire urcă scările, cu Kayla în braţe, care îşi ţinea picioarele încolăcite în jurul taliei ei, aşa cum obişnuiau să facă şi copiii ei cu mulţi ani înainte.

Fu cuprinsă de un vechi sentiment de satisfacţie

- Lasă-mă jos, spuse Kayla deodată. Vreau să învăţ drumul.

- Cum faci asta? o întrebă Claire, aşezând-o uşor jos.

- Ţine-mă de mână şi să mergem foarte încet.

Mâna liberă a Kaylei pipăi drumul prin deschizătura uşii.

- O să număr treptele până la camera noastră, bine?

-Mi se pare o idee bună.

- Cred c-o să-mi placă aici, spuse Kayla.

Ce fel de mamă, se întrebă Claire în sinea ei, s-ar putea măcar gândi să-şi trimită copilul de-acasă?

-O să dau drumul la apă, spuse Claire, în timp ce Nick căra valizele in cameră. Ţevile sunt vechi şi e nevoie de câteva minute până să urce apa caldă. Am aranjat suporturile pentru valize.

Nick săltă o valiză pe suport şi se aşează pe marginea patului. Apoi scoase un oftat şuierat:

- Ce dimineaţă!

- Ce-ai zice dacă i-aş aduce Kaylei nişte unt de arahide şi jeleu? întrebă Claire. Bănuiesc că i-e foame.

- Doar jeleu, spuse Kayla. Aveţi jeleu de struguri?

- Kayla! o mustră Nick.

-N-o certa. Imi plac fetele care ştiu ce vor. Atunci, doar jeleu de struguri. Nick, tu vrei ceva? O cafea?

- O cafea ar fi grozav. Ar trebui să ne dublezi preţul camerei, spuse el schiţând un zâmbet.

- Stai să guşti din cafeaua mea, spuse Claire Vin imediat.

Kayla se aşează într-un fotoliu tapisat cu creton înflorat, aflat într-un colţ al încăperii, cu ursuleţul lângă ea,

- Suntem în Drifting, ursuleţule, spuse ea. Nu-i aşa, tati?

- Da, mormăi el.

- De ce se cheamă locul ăsta Drifting, tati, adică Derivă? Nu înţeleg, cine e în derivă?

- Nu ştiu, Kayla, spuse Nick exasperat.

Punea mereu tot felul de întrebări. Intrebări care nu se mai terminau.

- Trebuie să existe vreun motiv. Tu ce crezi?

- Probabil, are legătură cu bărcile care plutesc în derivă pe ocean, sau aşa ceva. E doar un nume, nimic altceva.

- E un nume, de-aia se cheamă aşa, îi şopti ea ursuleţului.

- O să-ţi pun hainele pe pat, Kayla, spuse Nick, deschizând cu zgo- moL capacul valizei ei.

In valiză, lucrurile erau puse de-a valma. Cămăşile Kaylei erau împăturite pe dos, nu aşa cum obişnuia să le aşeze Phoebe în sertarele Kaylei de acasă. Sertarele Kaylei - îşi

aminti cum avea Phoebe sertare separate pentru lucruri uni şi imprimate. Pentru culori vii şi culori pastelate. Toate cu etichete de plastic imprimate în Braille. La ce bun toate astea, zău? Kayla oricum nu putea să vadă ce poartă. Scoase din dulap o pungă de plastic şi începu s-o umple cu hainele, şosetele şi lenjeria de corp murdare ale Kaylei. Avea lucruri de spălat, dar Kayla ura spălătoriile automate. Ura zgomotul maşinilor, al uscătoarelor, până şi sunetul monedei introduse în fanta maşinii automate - tot ce însemna zgomot „alb", îi explicase psihologul şcolii, în ziua în care Kayla venise plângând acasă, după ce învăţătoarea pornise un ventilator în timpul orelor.

- Zgomotul „alb" acoperă zgomotele pe care simte nevoia să le „vadă", îi explicase psihologul. Apa care curge la robinet, aerul condiţionat, ventilatoarele, aspiratoarele, toate pot s-o deranjeze.

Nick se întorsese furios spre Phoebe.

- Atunci ce mai e şi prostia asta, cum că-i place plaja? Pnn ce se deosebeşte de un ventilator sau de aerul condiţionat?

- Nick, ai stat vreodată culcat pe nisip, cu ochii închişi? îl întrebase Phoebe. E vorba de sunete izolate. Zgomotul valurilor care se sparg la mal, voci estompate, pescăruşii. Sunt zgomote pe care poate să le deosebească.

La naiba cu Phoebe şi cu aerul ei de superioritate îngăduitoare. Ii vorbea de parcă era un imbecil.

Pe Kayla îi era uneori greu s-o înţeleagă. Dacă lumea ei era întunecată şi lipsită de culoare şi de imagini, de ce l-a rugat să-i cumpere o cămaşă roz când au fost la mall zilele trecute? Ce importanţă avea dacă bluza era roz, albastră sau neagră? Oricum n-o vedea, pentru numele lui Dumnezeu! O urmărea cu privirea cum explora perimetrul încăperii, pipăind pereţii, numărând paşii, atingând panourile de lambriu.

- Cred că e cel mai frumos loc în care am fost vreodată, spuse Kayla. Miroase a flori. De ce oare?

- E un bol cu amestec de plante aromate pe măsuţa de toaletă.

Kayla pipăi drumul până la măsuţă, îşi trecu degetele pe suprafaţa ei până dădu de bolul de sticlă plin cu coajă de scorţişoară şi petale şi îşi afundă degetele în el.

- Ce sunt chestiile astea? întrebă, adunând petalele uscate în palmă şi mirosindu-le. Unele miros a brioşe.

Faţa i se lumină într-un zâmbet.

- A venit apa caldă, tati? Aş vrea să fac baie până se întoarce

Claire. Mi-e frig.

Nick puse dopul la cadă şi lăsă apa să curgă până ce cada se umplu de jumătate, în vreme ce Kayla stătea în mijlocul unuia dintre cele două paturi.

- Gata, strigă Nick.

Kayla îşi balansa picioarele peste marginea patului, pipăi noptiera, apoi lambriurile, care o conduseră direct la baie.

- Vreau să mă îmbrac cu jeanşii de catifea reiată, spuse ea.

- Nu i-am spălat încă, spuse Nick, privind-o cum se apropia de el. Ar trebui să intri în cadă. Claire poate veni cu sandvişul în orice clipă.

- Mi-e dor de părul meu lung, spuse Kayla când termină baia. Doamna aia mi l-a tăiat prea scurt.

- Ţi am spus, se usucă mai repede, dacă e mai scurt, replică Nick,

Nu voia să mai discute despre tunsoarea ei. Vorbiseră despre asta
de prea multe ori.

-Ţi am pregătit jeanşii şi un tricou.

-Ce culoare are tricoul?

- Roz, minţi el.

Tricoul era verde-închis.

- Poate că îmi găsesc eu ceva, spuse Kayla.

Pipăi patul până ce dădu de valiză şi începu să cotrobăie printre cămăşi.

- Valiza asta e un dezastru, tati. Un talmeş balmeş.

Un dezastru, se gândi el. Una dintre expresiile maică-sii. Camera asta e un dezastru, Nicholas, ar fi spus Phoebe. Nu se poate să laşi lucrurile peste tot. S-ar putea împiedica de ele.

- Uite ce e, Kayla, las-o aşa. Imbracă te cu ce ţi-am pregătit eu.

Apoi, încercând să mai îmblânzească tonul:

- Unde vrei să mergem azi? Putem merge într-un loc drăguţ, ca să mâncăm de prânz.

Se apropie de fereastră.

- Soarele pare să iasă dintre nori.

- In ultima vreme, soarele mă supără tot mai mult. Dar cât mai e ceasul?, întrebă ea.

- Aproape unsprezece, spuse Nick privindu-şi ceasul.

- Crezi că găsim un loc în care să-mi cumperi nişte ochelari? Imi trebuie nişte lentile mai închise, iar un braţ e slăbit, spuse Kayla. Şi trebuie să

cumpărăm şi picături, fiindcă au început să mă usture ochii. Şi mi-ai promis că o să căutăm şi nişte cărţi în Braille.

- Nu-i aşa uşor, Kayla. Ţi-am mai spus...

- Ştiu, şopti ea. Ştiu, dar îmi place să citesc.

Nick nu-i răspunse. Il auzi deschizând şi închizând servieta. Probabil că avea să lucreze din nou la hârtiile lui. Nu voia să-l supere. Nick îşi dădea toată silinţa, dar ea simţea că-şi pierde obişnuinţa de a citi în Braille. Avea nevoie de exerciţiu. Uneori, avea impresia că Nick nu înţelege că ea nu vede. Uneori, avea impresia că, refuzând să accepte realitatea, el credea că lucrurile se vor schimba.

Mami îi spusese adevărul. O aşezase pe scaun şi îi spusese că lucrurile nu se vor schimba în bine. S-a întâmplat a doua zi după ce fusese la un doctor, care îi făcuse o mulţime de teste. După teste, mami i-a spus că lumina s-ar putea s-o deranjeze mai mult şi că întunericul va fi tot mai rar străbătut de străfulgerări de culoare. Şi-a dat seama că mami era tristă după voce, deoarece cuvintele ei sunau ciudat, ca scârţâitul unei uşi. La doar câteva săptămâni după aceea, mami şi Buni au dus-o în casa de pe plajă a mătuşii Caroline şi, o vreme, tati n-a prea fost cu ea. Apoi, ceva s-a schimbat şi mami a vrut s-o trimită la o şcoală pentru orbi, dar tati a promis că n-o s-o lase. Şi pe urmă, mami nici n-a mai vrut să o vadă. De aceea, acum e tot timpul cu tati. Poate fiindcă Buni a murit, se gândi ea. Dar tati a spus că va avea grijă de ea şi că nimeni n-o va trimite vreodată la o astfel de şcoală.

Uneori, ar fi vrut să-i spună lui tati că singurul lucru la care mai erau buni ochii ei era să plângă, dar el se străduia atât de mult să aibă grijă de ea, încât n-ar fi vrut ca el să ştie acest lucru. Totuşi, mâine o să-i spună că pantofii o cam strâng. Deocamdată, îndesă o bucată de şerveţel în pantof.

Işi puse hainele pe care i le alesese tatăl ei şi îşi legă şireturile pantofilor, care îi rămăseseră mici. Deocamdată, trebuia să se mulţumească cu ei. Ochii însă o dureau mai rău decât băşica de la picior. In ultima vreme, o dureau uneori de parcă ar fi avut ace în ei.

Prin uşa închisă, se auzi vocea lui Claire.

- Serviciul la cameră, strigă ea veselă.

Nick deschise uşa şi luă tava din mâinile lui Claire.

- Eşti foarte amabilă, spuse el.

- E un fleac, zău, replică Claire.

Apoi se lăsă pe vine, ca să fie la nivelul Kaylei.

- Ai folosit spuma de baie?

Kayla clătină din cap în semn că nu.

- Data viitoare s-o foloseşti. Miroase grozav, a migdale.

Kayla dădu aprobator din cap, muşcând o bucată din sandvişul cu jeleu.

-Imi place că ai scos coaja de la pâine, spuse ea. Mam...

Claire aşteptă ca fetiţa să termine propoziţia, dar acest lucru nu se întâmplă

- Mă duc să fac un duş, iar după aceea o să plecăm în oraş, spuse Nick. Să explorăm împrejurimile, nu-i aşa, Kayla? Poate facem şi nişte cumpărături. Ştiu pe cineva care ar avea nevoie de o pereche nouă de pantofi.

- Norocoasă persoană! spuse Claire, ridicându-se în picioare.

Se întoarse spre Nick şi continuă:

- Ar fi trebuit să fac mai multe sandvişuri. Copilului ăstuia îi e foame de-a binelea.

- Intotdeauna a avut o poftă de mâncare extraordinară, spuse Nick afectuos. Duminică seara ieşim mereu la câte un restaurant italian. Cu cât e mai condimentată mâncarea, cu atât e mai bine. Ştii, sosuri ca Puttanesca sau Fra Diavolo îţi provoacă simţurile.

- Ştiu, spuse Claire. Când eram copil, obişnuiam să mergem la un restaurant numit Farabutto, de pe Strada 62 Vest. Mă întreb dacă mai există.

- Dumnezeule! Incă o dovadă că lumea-i mică! Farabutto e unul dintre restaurantele noastre preferate. Ca să vezi, ai fost acolo cu părinţii tăi!

-Cu tata, spuse Claire apăsat. Tata m-a crescut singur.

- Ah, spuse Nick, clătinând din cap plin de înţelegere. Atunci ştii cum e. Fac tot ce pot, dar nu e uşor. Nu e uşor deloc.

CAPITOLUL 3

Eli era convins că se aventurase să locuiască în New York în urmă cu douăzeci şi cinci de ani numai fiindcă îi era hărăzit

s-o întâlnească pe Claire. Un lucru era sigur, şi anume că nu se dădea în vânt după zgârie-nori şi beton. Crescuse într-un orăşel din Pennsylvania, Piedmont, şi singura privelişte după care tânjise vreodată, dincolo de dealurile şi văile acelui ţinut, era marea.

La douăzeci şi patru de ani, Eli a absolvit facultatea de medicină în Ohio şi a început să lucreze ca rezident la un cabinet veterinar de ţară. Citind înti-o revistă de specialitate un articol scris de un grup de medici de la Clinica de Urgenţe Veterinare din Manhattan, a simţit dorinţa de a vedea cum se face medicină veterinară într-un oraş mare. Medicina veterinară urbană presupunea un mare număr de traumatisme, dar chiar şi acest lucru îl interesa. L-a sunat pe doctorul Strongin, care a fost încântat să-l ia pe Eli în echipă, atrăgându-i însă atenţia că va fi nevoie să-şi suplimenteze venitul. Fiind vorba de o clinică, îi spusese doctorul Strongin, cea mai mare parte a activităţii lor nu era remunerată, bazându-se pe opere de caritate.

Eli şi-a împachetat câteva lucruri, mai ales manuale, într-un sac de umăr şi a luat un tren din Piedmont până la Fenn Station. A închirat o cameră la un hotel-cămin de lângă Autoritatea Portuară, apoi, cinci zile mai târziu, a găsit un apartament pe Strada 4 Vest. Proprietăreasa, Eileen Latimer, anunţase în Village Voice că angaja un îngrijitor, dar pentru că Eli era un tip politicos, priceput şi puternic, l-a lăsat să locuiască la ea cât dorea el, cu condiţia să-şi plătească lunar curentul, îndatoririle de îngrijitor urmând să-i ocupe doar o parte din timp. Doamna Latimer avea câteva păsări exotice, o pisică bolnavă de leucemie felină şi un căţel cu trei picioare. O prezicătoare îi anunţase doamnei Latimer sosirea lui Eli, spunându-i că în viaţa ei urma să-şi facă apariţia un străin frumos. Deşi avea şaptezeci de ani şi sperase ca străinul să fie mai aproape de vârsta ei şi mai înstărit, simţise că Eli era cel pe care trebuia să-l aleagă.

Eli nu s-a dat niciodată în vânt după barurile sau cluburile din Gre- enwich Village. Când isprăvea cu activitatea la spitalul veterinar şi cu permanentele reparaţii ale boilerului din imobilul doamnei Latimer, era prea istovit ca să-i mai ardă să iasă în oraş. A hoinărit prin muzee, a vizitat Statuia Libertăţii, zgârie-norul Empire State şi Lincoln Centre. S-a plimbat prin Times Square, întrebându-se ce-l mai aştepta oare într-un oraş de care, altminteri, îi era teamă şi pe care îl sfida

în acelaşi timp. Brutalitatea unor cazuri de medicină veterinară urbană îi frângea inima. Un câine incendiat de vecini aflaţi în război, otravă de şobolani pusă pe o alee pentru câini din Central Park. Medicina de ţară fusese mult mai blândă. Şi pentru ca lucrurile să meargă şi mai prost, îi era tot mai greu să se descurce cu banii. Tocmai când se pregătea să sune la cabinetul din Ohio la care lucrase pentru a-şi recăpăta vechea slujbă, a întâlnit-o pe Claire.

Fusese îndrăgostit şi înainte de a o cunoaşte. Sallie, fata cu care ieşise din clasa a opta, se măritase în cele din urmă cu Toby, prietenul lui. Lisa, femeia mai în vârstă ca el pe care o cunoscuse în vremea studenţiei, îl iubise cu o intensitate fizică pe care nu credea că o s-o mai cunoască vreodată. Dar, deşi el încerca să o convingă că, în pofida diferenţei de doisprezece ani dintre ei, relaţia lor putea continua la nesfârşit, ea îi spulberase cu înţelepciune toate iluziile legate de o relaţie romantică de durată. Apoi fusese Nina, o sculptoriţă care locuia într-un imobil din Greenwich Village. Era pasională, dar retrasă, nefiind interesată de o relaţie stabilă sau exclusivă. Eli avea douăzeci şi şapte de ani şi încerca să afle încotro îl purta ocolul prin Manhattan, când o întâlni pe Claire Cherney, care avea douăzeci şi unu de ani. Şi, în mod ciudat, s-a îndrăgostit de ea din clipa în care a văzut-o.

S-a întâmplat într-o sâmbătă după-amiaza, în iulie. Pavajul ardea sub tălpile lui Eli, care, mergând în sus pe Broadway, se opri la Farmacia Chemey. Se uită cu atenţie în vitrină la anunţul pe care scria, cu litere simple, imprimate cu şablonul: „BAR CU BĂUTURI RĂCORITOARE". Micul băruleţ din incinta farmaciei, cu tejgheaua din plastic şi taburete din vinilin de culoare galben-verzuie, îi aminteau de Drogheria lui Newton din Piedmont, unde se ducea cu prietenii lui să bea egg cream, o băutură răcoritoare făcută din sirop de fructe sau ciocolată, lapte şi sifon. Claire era lângă casa de marcat, când Eli intră şi se aşeză la tejghea.

- Cu ce să vă servesc? întrebă ea, apropiindu-se din spatele casei de marcat.

Părul blond era prins într-o coadă de cal. Era îmbrăcată într-un costum alb, pantalon şi jachetă, şi o bluză bleu-pal.

- Un egg cream, vă rog. De ciocolată.

Claire oftă.

- Mitzi e cea care prepară chestiile astea, dar azi e liberă. Pot să vă dau o Coca?

- Ştiu.

- Ce ştiţi?

- Ştiu să prepar un egg cream.

Claire îşi suflecă mânecile jachetei.

- Spune-ţi-mi reţeta, zise ea zâmbind, şi cantităţile pentru două persoane.

Eli îi dictă ingredientele. In timp ce Claire turna băutura groasă din recipientul de inox în două pahare de plastic fumurii, Eli o urmări cu privirea ca şi când n-ar fi vrut să-i scape nici cea mai mică mişcare pe care o făcea. înainte de a sorbi din băutură, Claire ridică paharul si toasta.

- Nu-i rea, spuse ea. Aţi putea s o lăsaţi pe Mitzi fără slujbă.

Sună telefonul.

- Vă rog să mă iertaţi. Sunt singură.

O urmări cu privirea.

- Farmacia Cherney, răspunse Claire. Oh, Jack. Nu, e-n regulă. Când te întorci? Mi-e urât singură.

Zâmbi şi îl ascultă pe cel de la celălalt capăt al firului.

- Şi eu te iubesc, Jack, spuse.

Lui Eli i se strânse inima. Exista altcineva.

- Unde rămăsesem? întrebă ea, revenind la tejghea. Ah, da. Voiam să vă întreb dacă sunteţi un specialist în pregătirea băuturilor răcoritoare.

- Sunt medic veterinar, răspunse Eli.

- Zău? Ce coincidenţă! Căţeluşa mea, Maggie, e în spate. Tocmai mă pregăteam s-o duc azi la un medic veterinar. A fost apatică toată dimineaţa. N-a vrut nici să mănânce, nici să bea apă.

- Câţi ani are?

-Vreo şase-şapte ani, cred. Am luat-o de la un adăpost de animale pierdute.

- Pot s-o văd? întrebă Eli.

Maggie stătea întinsă pe pardoseală, în încăperea din spate a farmaciei. Când Eli se apropie de ea, dădu uşor din coadă, căscă şi se rostogoli pe partea cealaltă O pipăi pe burtă şi îi examină ochii.

- Aveţi un termometru? întrebă Aş vrea să-i iau temperatura.

Luă temperatura căţeluşei, după care o mângâie pe cap.

- Normală, spuse. De când o aveţi?

- De trei săptămâni. Am luat-o de la un adăpost. Stăpânii ei s-au mutat din apartament şi au abandonat o legată de calorifer.

- In primul rând, încă se mai adaptează. S-a întâmplat ceva neobişnuit azi? Ceva diferit?

- Nimic, spuse ea gânditoare. Doar că Jack a lipsit toata dimineaţa. A plecat devreme, ca să-şi reînnoiască autorizaţia. Primul lucru pe care îl face de obicei dimineaţa este să-i dea de mâncare şi s o plimbe, dar altceva...

- Asta e! spuse Eli. Ii e dor de Jack.

- Doar nu vorbiţi serios.

- Ba da. Animalele sunt foarte sensibile. Mai ales cele care au fost traumatizate, cum e şi cazul ei. După părerea mea, când Jack o să intre pe uşă, o să fie din nou cea dintotdeauna.

- Şi dacă nu se va întâmpla aşa?

- Ei bine, dacă mă înşel, va trebui s-o duceţi la un veterinar mai bun, spuse cu un zâmbet larg.

Scoase portvizitul.

- Vă las cartea mea de vizită. M-aş bucura să-mi spuneţi cum se mai simte.

Claire se uită pe cartea de vizită.

- Aşa o să fac, domnule doctor Bishop, spuse. Apropo, numele meu e Claire.

Luni dimineaţă, Claire l-a sunat pe Eli la birou. I-a povestit că, de îndată ce Jack a intrat pe uşă, Maggie a alergat spre el să-l întâmpine. Apoi, după câteva minute, a băut din castronul ei cu apă şi a mâncat mâncarea pe care i-a dat o Jack.

- Cum aţi ştiut că despre asta e vorba? l-a întrebat Claire.

- Din instinct, i-a răspuns el.

Eli s-a gândit la Claire toată săptămâna, până când, în duminica ce a urmat, a ştiut că trebuia s-o revadă. O parte din el se simţea ca un fante Era combinată, pentru numele Iui Dumnezeu! Poate chiar măritată. Ceva însă îi spunea că trebuia s-o mai vadă o dată înainte să se întoarcă în Ohio. Când a intrat în farmacie, Claire era în spatele casei de marcat.

- Domnule doctor Bishop! Ce bine îmi pare să vă văd!

Apoi, i-a strigat cuiva, care se afla în spate:

-Jack, a venit doctorul Bishop, noul veterinar al lui Maggie.

Jack a apărut în halatul lui de farmacist.

- Aşadar, dumneavoastră sunteţi tânărul care vorbeşte cu animalele. Sunt tatăl lui Claire, Jack Cherney.

Tatăl ei. Când Jack i-a strâns mâna, întregul corp i s-a destins. In clipa aceea, a ştiut că nu avea să se mai întoarcă în Ohio.

- Ii spui tatălui tău Jack? a întrebat o Eli, când Jack s-a dus în camera din spate, lăsându-i singuri. Şi mamei tale cum îi spui?

- Nicicum. A plecat când eram foarte mică.

-Imi pare rău.

- N-ai de ce, a răspuns sec Claire. Mie nu-mi pare.

Eli s-a întins spre Maggie şi a mângâiat-o.

- Drăguţa de tine!

- Nu vorbeşti ca un newyorkez, a constatat Claire De unde eşti?

- Din Pennsylvania.

- Ce te-a adus aici? Şcoala?

Eli a privit-o drept în ochi. Tu, ar fi vrut să-i spună. Tu m-ai adus aici.

- Nu tocmai. Am vrut să studiez medicina veterinară urbană. Lucrez la Clinica de Urgenţe Veterinare.

Claire a zâmbit.

- Vrei un egg cream? Acum ştiu să-l prepar.

- E o idee bună.

Claire pregăti două pahare de egg cream, apoi trecu de partea cealaltă a tejghelei, cea unde stau clienţii, şi se aşează pe un scaun de bar lângă el. După un moment de linişte stânjenitoare, Eli îndrăzni:

- Crezi că am putea cina într-una dintre seri?

- Mi-ar plăcea, îi răspunse ea, zâmbind. Chiar foarte mult.

Era cel mai, frumos zâmbet pe care îl văzuse Eli vreodată.

S-au căsătorit pe 14 decembrie, şaptesprezece luni după acel iulie canicular în care se cunoscuseră. Jack le-a împrumutat maşina lui, un Rambler, cu care au plecat să-şi petreacă luna de miere undeva pe litoralul din Massachusetts. S-au oprit în Provincetown, unde au petrecut trei nopţi la un mic motel ce se chema „La Rosie“, o construcţie din lemn cocoţată pe plaja stâncoasă.

- Aş putea să trăiesc într-un oraş ca ăsta, spusese Eli, în timp ce stăteau pe ponton.

Privind retrospectiv, se minuna adesea de cât de prevestitoare fusese acea noapte.

- Şi eu, îl asigurase Claire, dar n-aş putea niciodată să-l părăsesc pe Jack.

- Atunci ne-am înţeles, rămânem în Manhattan pentru totdeauna, hotărâse Eli, cuprinzând-o cu un braţ pe după umăr.

Aşa se face că ziua în care l-au suit pe Jonah în Rambler şi au pornit spre Drifting a fost una dulce-amară. Ştiau că n-ar fi plecat din oraş, dacă n-ar fi murit Jack. Abia dacă şi-au vorbit în timpul călătoriei spre Drifting în ziua aceea, dar plutea în aer sentimentul că între ei exista o legătură inextricabilă, legătură care, era convins Eli, existase cu mult înainte ca ei să fi ştiut unul de existenţa celuilalt.

Astăzi, Eli avusese nevoie de ultimul dram de energie ca s-o poată părăsi pe Claire pe verandă. în timp ce conducea maşina, se întrebă dacă el îi va fi de ajuns, odată plecaţi copiii de acasă. Era atât de tânără când s-au cunoscut!

Eli intră pe aleea de la clinică şi parcă pe locul obişnuit. Până la episodul de pe verandă de azi-dimineaţă, Eli nu-şi putea aminti când îi vorbise Claire ultima oară despre mama ei. Odată, înainte de a se căsători, Eli o presase să i vorbească. O întrebase blând dacă dorea să-i povestească despre Sulie, dar Claire evitase orice conversaţie, spunând că era atât de mică atunci când plecase Sulie, încât nu simţise niciodată ce pierduse. Cu asta, Eli o „îngropase" pe Sulie, potrivit, credea ei, dorinţei lui Claire. într-un colţişor al inimii iui însă, Eli ştia acum că Sulie fusese „exhumată".

Vreme de patruzeci şi cinci de ani, Irma Jensen, ultima din generaţia ei, fusese proprietara Hanului Drifting şi îşi tratase cele şapte pisici la doctorul Wilson şi, mai apoi, la Eli. Intr-o dimineaţă foarte friguroasă de decembrie, care s-a întâmplat să fie ziua în care împlinea şaptezeci şi cinci de ani, Irma l-a vizitat pe Eli şi l-a convins să cumpere micul ei han cu opt încăperi. Era obosită. Avea o verişoară în Maine şi intenţiona să meargă la ea. „O să-ţi aducă bani în plus", îi spusese ea, „îi moşteneşti pe Cora, menajera, şi pe Ivan, care face cele mai bune clătite cu mere, iar locul e mic şi, practic, se administrează singur." Reacţia imediată a lui Eli a fost să respingă oferta, dar Irma a insistat Şopronul putea fi transformat într-un birou frumos pentru Claire, a sugerat ea. După cum ştia, Claire tocmai terminase studiile postuniversitare la Universitatea Rhode Island şi avea nevoie de un loc unde să-şi atârne firma. La început, Eli o ascultă pe Irma din politeţe, dar, pe măsură ce vorbea, cuvintele ei căpătau tot mai mult sens. Inainte să-şi dea seama ce i se întâmpla, fusese convins.

Deşi clădirea principală a hanului era într-o stare aproape perfectă, şopronul era dărăpănat. Ferestrele erau crăpate, iar pardoseala de pământ era acoperită de praf, nisip şi sticlă spartă. Eli o aduse pe Claire în şopron cu mari emoţii.

- Foloseşte-ţi imaginaţia, o invită el.

Claire îşi ridică sprâncenele şi se plimbă încet prin şopron. Izbi cu piciorul nişte conserve goale în care fusese mâncare pentru pisici, dădu la o parte pânzele de păianjen din drumul ei şi scoase un ţipăt, când un şoarece de câmp îi tăie calea.

- Ce zici? întrebă Eli. E ceva de capul lui, nu-i aşa?

- Da, n-am ce spune, răspunse Claire, încă speriată de şoarece.

Se proţăpi în faţa lui Eli, cu braţele încrucişate şi privirea piezişă.

- Eli Bishop, ai cumpărat locul ăsta, nu-i aşa?

- Nu chiar. Am bătut doar palma.

Claire se apropie de soţul ei, care stătea în cadrul uşii, şi îl sărută pe obraz.

- Cred că am înnebunit, dar îmi place.

- Ai să vezi, spuse Eli entuziasmat. E chiar lângă apă, aşa cum am visat.

Eli şi Sam Merrill au muncit nopţi şi weekenduri la rând vreme de aproape două luni, ca să demoleze şopronul. Apoi, au placat podeaua cu scânduri late de arţar, au cărat înăuntru vechiul birou din lemn de stejar cu capac-rulou al lui Eli, un fotoliu îndesat şi o canapea de pluş albastră; cu mărunţişuri cumpărate de pe la târgurile de vechituri locale, biroul lui Claire era gata.

Acum, Claire străbătea aleea ce ducea de la han spre şopron, cu Stella urmând-o îndeaproape. Uşa şopronului era uşor înţepenită, aşa că o deschise împingând-o cu şoldul. Aprinse lumina şi deschise ferestrele de pe ambele laturi ale încăperii. Totul mirosea a mucegai şi igrasie. Neglijase o mulţime de lucruri în ultima vreme, îşi spuse ea, Eli fiind unul dintre ele. La fel şi Annie, pe care n-o mai sunase de câteva zile bune.

Aşează stiva de rapoarte pentru DSS pe bufet şi adună de pe jos mormanul de scrisori nedesfăcute, împrăştiate pe pardoseală, sub fanta pentru corespondenţă din uşă. Se aşează pe scaunul de la birou şi activă robotul telefonului.

Doi pacienţi îşi confirmau programările, apoi erau trei mesaje de la DSS, în care se cerea predarea cât mai grabnică a

rapoartelor. Urmau doi pacienţi recomandaţi de un psiholog din Meadville şi de un psiho- farmacolog din New Haven. In dimineaţa aceea, devreme, sunase şi Annie. „Unde naiba eşti? Nu m-ai sunat deloc ieri. Ce-ai zice de o cină preparată la abur şi o bere pe ponton, la Lucille, sâmbătă seară? Duminică, închide terasa pentru sezonul rece." Următorul mesaj era de la Natalie. „Bună, mami. Unde eşti? Imi trebuie halatul roşu de molton. Am ore până la cinci şi jumătate, pe urmă mă duc cu câţiva colegi să mâncăm la Hungry Charlie. Te iubesc."

Claire ascultă mesajul lui Natalie de două ori. „Bună, mami. Unde eşti?“ Apoi, tocmai se pregătea să se ocupe de rapoartele DSS, când sună telefonul.

- Claire Cherney, răspunse Claire.

- O caut pe doamna Bishop, spuse o voce.

Era Eli.

- La telefon e dublura ei. Cu ce vă pot fi de folos?

- Sunt îndrăgostit lâră speranţă de soţia mea.

Claire izbucni în râs.

- Şi asta e o problemă pentru dumneavoastră?

Eli se lăsă pe speteaza scaunului.

- Este, fiindcă mă întreb dacă ea mă iubeşte. In ultimul timp, nu mi-a mai mărturisit-o.

- Te iubesc, Eli, rosti Claire cu glas şoptit. Cred, însă, că trebuie să ne ocupăm de această nesiguranţă.

- De vină e nevastă-mea.

- Bineînţeles, nevestele sunt întotdeauna de vină, replică ea râzând. Ce se întâmplă?

- E un cal bolnav la Ferma Hayes, aşa că mă duc acolo pe la ora două. Unde ai fost azi-dimineaţă?

- Am avut o cazare. Un bărbat împreună cu fiica lui.

- Ah, una din cazările tale preferate.

Claire râse.

- Nu e ce crezi. De fapt, fiica lui are doar şapte ani. O dulceaţă de copil. Şi e oarbă. A fost un moment dificil, când fetiţa s-a hotărât să exploreze plaja fără să-i spună tatălui ei, bietul de el.

- Dar mama?

- N-am prea înţeles cum stau lucrurile. Cred că e vorba de nişte neînţelegeri. Oricum, sunt din New York. Fetiţa e adorabilă. Atât de micuţă şi de delicată! Cu siguranţă, un copil născut prematur.

- Asta ar putea explica lipsa vederii. ROP.

- Ce înseamnă asta?

- Retinopatia prematurului. Uneori, în cazul prematurilor, vasele retinei nu sunt complet dezvoltate şi retina se desprinde. Acelaşi lucru se întâmplă şi la animale, spuse Eli. Ce ai zice, doctor Cherney, dacă ne-am întâlni pe la şase şi ţi-aş face cinste cu nişte vin?

- Hm, răspunse Claire, bătând cu pixul în birou. Mai bine ai aduce din zaharicalele cu care îţi răsfeţi căţeii, alea pe care le ţii în borcanul de sticlă, pentru orice eventualitate. S-ar putea să fie nevoie să mă tentezi.

- Am impresia că te simţi mai bine, spuse Eli cu tandreţe.

- Aşa e. Ştii doar că mă pricep să renasc din cenuşă.

- Aş zice că te pricepi chiar prea bine, spuse Eli. Măcar o dată ar trebui să laşi lucrurile în voia lor.

- Şi dacă mă prăbuşesc? întrebă Claire.

- Te prind eu, răspunse Eli.

Era aproape ora trei când Claire termină lucrul. Dacă se grăbea, avea timp să ajungă la poştă cu rapoartele şi cu halatul lui Natalie, înainte ca aceasta să se închidă la ora patru. Puse rapoartele într-un plic din hârtie de Manila, îi scrise un bilet lui Natalie, pe care urma să i-l trimită împreună cu halatul, şi luă un pumn de caramele din farfuria de porţelan de pe măsuţă.

„Draga Nat,

Uite ce m-ai rugat! Apropo, halatul poate fi spălat la maşină, cu apă rece (spală-l însă separat, s-ar putea să iasă culoarea). Usucă-l în mod obişnuit. Scoate caramelele din buzunar, înainte să-l speli. Aici a plouat cu găleata azi. Mi-e dor de tine. Cu drag, mami.“

Mi-e dor de tine. Cu drag, mami. Claire luă un plic de pe poliţa biroului cu capac-rulou şi puse scrisoarea înăuntru. Se ridică să-şi îmbrace jacheta, o strigă pe Stella, dar se aşează din nou pe scaun, iar inima îi bătea cu putere. Porni computerul. In timp ce aştepta cu ochii pironiţi pe ecran, i se păru că durează o veşnicie până să se deschidă. Se temea că, în orice clipă, în birou putea intra cineva şi atunci secretul ei ar fi fost descoperit Tastă peopleseardi.com, apoi numele lui Sulie: Ursula Terenzi. Ursula Cherney. Urmări cu răsuflarea tăiată căutările maşinăriei. „Ne pare rău, dar nu am găsit nici o persoană care să corespundă criteriilor introduse de

dumneavoastră. Vă recomandăm alte opţiuni."

Claire simţi un nod în gât. Inchise computerul. Era posibil ca Ursula să se fi căsătorit. Sau să fi murit. Ceva însă îi spunea că era mai mult decât atât, şi anume, că Ursula pur şi simplu nu dorea să fie găsită.

In toţi anii de când locuia în Drifting, Claire nu se săturase niciodată de mirosul mării după o furtună. Asfaltul era ud, iar soarele se ascunsese între nori. Claire tocmai deschidea uşa principală, când maşina lui Nick intră pe alee. Nick îi deschise portiera Kaylei, o ajută să coboare şi o dojeni blând, spunându-i să stea cuminte până îşi lua servieta de pe bancheta din spate.

- Bună, spuse el în timp ce urca împreună cu Kayla treptele spre verandă.

- Ce-ai mâncat la prânz, Kayla? întrebă Claire.

- Clătite cu afine, spuse Kayla. Şi îngheţată la desert.

- Hm, preferatele mele, spuse Claire. Şi ce altceva aţi mai făcut?

- Am făcut un tur al oraşului. Nu ne-a luat decât douăzeci de minute, spuse Nick cu un zâmbet. Kaylei i-a plăcut magazinul cu lumânări.

- E magazinul prietenei mele Annie, spuse Claire. Il ştii pe Sam, poliţistul pe care l-ai cunoscut azi-dimineaţă? Annie e soţia lui Sam.

- Imi place cum miroase magazinul ei, spuse Kayla. Doamna aceea mi-a dat asta.

Scoase din buzunar un săculeţ în formă de inimă, de culoare roşie.

- Lavandă. A zis că dacă îl pun în sertarele comodei, toate lucruri le mele or să miroasă.

- Or să miroasă frumos, interveni Nick, ciufulindu-i părul.

- Aşa e, spuse Claire. Ascultaţi, eu trebuie să dau o fugă până în oraş, dar când mă întorc, am putea bea nişte ceai pe verandă. O să aduc şi nişte fursecuri. Putem să ne închipuim că e luna iunie.

- Minunat, zise Nick, atârnându-şi servieta pe umăr. N-am văzut-o pe fata mea atât de mulţumită de multă vreme.

- Drifting are acest efect asupra oamenilor, spuse Claire. Să ştii că poţi să laşi fără grijă servieta în cameră. Mai avem un loc în birou în care poţi s-o ţii sub cheie, dacă eşti preocupat

de siguranţa ei.

- Am în ea schiţele originale pentru un client din Houston, replică Nick, bătând servieta uşor cu palma.

- Inţeleg, spuse Claire. Totuşi, dacă te răzgândeşti, anunţă-mă. Nu mi-ar plăcea să te văd târând-o după tine toată săptămâna.

îşi privi ceasul.

-Trebuie să mă duc până la poştă să-i expediez un halat de casă fiicei mele. Sunt înapoi cam într-o oră.

Poşta era lângă magazinul de lumânări al lui Annie. Annie o zări din spatele vitrinei şi îi făcu cu mâna. Cu un deget arătător ridicat, Claire îşi mişcă buzele fără să scoată un sunet: Mă întorc imediat. Când Claire intră în magazin, cu două pahare de hârtie pline cu cafea, Annie cosea marginile unui săculeţ în formă de inimioară.

- Incepusem să cred că mi-am pierdut cea mai bună prietenă, spuse Annie.

Claire se aşează pe un taburet, lângă tejghea.

- Cred că am fost un pic cam retrasă. Am tendinţa de a mă izola, atunci când sunt tristă.

- Ce face Nat?

- Bine, spuse Claire îndepărtând capacul de pe paharul cu cafea. Am auzit că i-ai cunoscut pe musafirii mei, Nick şi Kayla, azi-dimineaţă.

- Oh, fetiţa oarbă. Crede-mă, copila aia mi a frânt inima. S-o fi văzut cum mirosea lumânările, şi săculeţele, şi uleiurile de lampă. Care e povestea lor?

- Cum adică?

- El e divorţat? Văduv? Unde e mama fetiţei?

- N-am idee, spuse Claire, sorbind din cafea. Annie, crezi că ai fi pus aceleaşi întrebări şi despre mamă? Adică, dacă fetiţa ar fi călătorit doar cu maică-sa?

Annie ezită o clipă.

- Cred că, de obicei, ne imaginăm că tatăl lucrează şi nu poate lipsi de la serviciu.

Annie îşi muşcă buza inferioară.

- Te gândeşti la tine şi la tatăl tău, nu-i aşa? Imi pare rău, Claire.

- Şi la mama.

- Mama ta?

Annie puse o mână pe braţul lui Claire.

- Nu mi-amintesc să fi pomenit vreodată de ea.

- Poate nici n-am făcut-o. Fetiţa asta şi tatăl ei mi-au trezit amintirile, inclusiv despre toate aceste întrebări pe care le pun oamenii.

- Ţi-e dor de ea?

- Nu mi-e dor de ea. Uneori, mi-e dor de ideea de mamă. Şi când mă uit la Kayla... A pomenit ceva despre mama ei, care vrea s-o trimită la internat. Iţi poţi închipui una ca asta?

- Niciodată nu poţi şti cu adevărat care sunt motivele din spatele unor astfel de lucruri, spuse Annie, împungând pentru ultima oară în săculeţ.

Claire îşi privi ceasul.

-Trebuie să plec. Luăm ceaiul pe verandă.

- Ăsta da romantism. Vine Eli acasă mai devreme?

- Nu, nu. Cu Nick şi Kayla.

- Iar te implici, Claire, spuse Annie, mustrând o dezaprobator cu degetul.

- Nu mi sunt pacienţi, aşa că îmi este permis să mă implic, spuse Claire zâmbind. In plus, nu fac decât să fiu o gazdă bună.

- Cum să nu?! De asta lucrezi la cazurile tale până noaptea târziu, fiindcă nu te implici.

Annie o apucă pe Claire de braţ, înainte ca aceasta să iasă pe uşă.

- Mă îngrijorezi.

- Nu fi prostuţă. N-am nimic. De ce să fii îngrijorată?

- Fiindcă cuibul tău e gol, iar tu îţi „lingi rănile", spuse Annie.

- Imi ling rănile? Oh, Doamne, Annie, uite cine vorbeşte! Tu, care ai fost devastată când Lizzie a plecat la facultate!

- Poate, dar ştiu că n-ai mai pomenit de mama ta până acum. Sau ai pomenit-o doar o dată, şi asta cu mult timp în urmă.

Ochii lui Claire se umplură de lacrimi.

- Ce ironie! Copiii mei sunt la facultate, am un soţ care mă iubeşte, iar eu mă simt ca un copil abandonat. E un pic cam târziu, nu crezi?

- Cred că n-ai dus niciodată lucrurile astea până la capăt, nu i aşa? întrebă Annie cu blândeţe. Vreau să spun că, în toţi anii de când ne cunoaştem, abia dacă am vorbit despre asta.

- Refularea este categoric subestimată, spuse Claire sarcastic. Ascultă, sunt sigură că mare parte din ceea ce mi se întâmplă se datorează faptului că mi-e dor de Natalie. Serile trecute, i-am spus că, uneori, mă duc în camera ei şi trântesc

uşa, doar ca să-mi amintesc de vremurile când era acasă.

Annie râse.

- Ştiu, spuse ea cu voce joasă. Când se nasc copiii, nu-ţi spune nimeni lucrurile astea, de parcă i-am lua cu împrumut.

Clătină din cap.

- Nu-ţi spune nimeni că n-ai voie să crâcneşti.

Când Claire ajunse acasă, Nick şi Kayla, care-şi ţinea ursuleţul în poală, şedeau pe veranda exterioară. Claire avea în mână o cutie albă cu produse de patiserie, legată cu un şnur roşu cu alb.

- Bună, strigă Claire în timp ce urca pe alee, astfel încât să ştie şi Kayla că sosise.

- Miroase a scorţişoară, spuse Kayla, sărind în picioare şi apucându-l pe Nick de mână. Şi mai miroase a ceva. Ce miroase aşa?

- Prăjitură cu scorţişoară, fursecuri cu ciocolată şi o bucată mare de plăcintă cu piersici, spuse Claire. Să mergem înăuntru, să pun ibricul de ceai. Kayla o să mă ajute să pun prăjiturile pe tavă, nu-i aşa?

Nick o luă pe Kayla de o mână, iar Claire de cealaltă. Fără să se vorbească, Nick şi Claire o săltară pe Kayla peste treptele verandei. Kayla scoase un ţipăt de plăcere.

- Mai vreau! strigă ea. Zbor!

Nick o ridică pe Kayla în aer şi o strânse în braţe.

- Mai târziu, spuse, sărutând-o pe obraz. Deocamdată, avionul a aterizat.

Claire se întoarse ca s-o ajute pe Stella să urce treptele, când îl văzu pe Eli.

- Ai venit mai devreme, spuse Claire.

- Dezamăgită?

- Nici vorbă. Mă gândeam însă că te-ai dus la Ferma Hayes.

- Am fost, spuse Eli. Nu era nimic grav. Pe calul ăsta îl ştiu de opt ani şi în fiecare an e aceeaşi poveste - colici.

- Ne pregăteam să bem un ceai, spuse Claire. Eli, ei sunt Nick şi Kayla.

Eli se lăsă pe vine şi i se adresă Kaylei:

- Am auzit că te-ai plimbat pe plajă azi-dimineaţă, spuse el.

- Cine v-a spus? întrebă ea, plecând capul.

Eli izbucni în râs.

- Nu te necăji. Mi-a spus Claire.

Apoi se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre Nick.

- Incântat de cunoştinţă, spuse, întinzându-i mâna. Cât timp o să staţi la noi?

- Nu ştiu exact, răspunse Nick. Probabil câteva zile. Mi-ar plăcea să stăm toată săptămâna, dar depinde de cum se acomodează Kayla. O să mai vedem.

- Mi-a spus Claire că sunteţi din Manhattan. Cum aţi găsit hanul nostru? Intotdeauna ne place să aflăm lucrul ăsta.

Nick se făcu roşu la faţă.

- Fir ar să fie, niciodată nu reţin numele. Ah, da. Familia Grant - Steve şi Pat Grant. Ii ştiţi?

- Pe la noi trece atâta lume în timpul verii, încât e greu să-i ţinem minte pe toţi.

- Soţia dumneavoastră a fost foarte amabilă, spuse Nick ceremonios. M-am scuzat de nenumărate ori pentru deranj.

- Şi tot de atâtea ori i-am spus că ne place să avem musafiri, interveni Claire. Hai, Kayla, să aranjam dulciurile astea.

Claire îi auzi conversând, în timp ce pregătea tava cu ceai în cea de-a doua bucătărie, aflată în spatele barului. Lui Eli îi era atât de uşor să poarte o conversaţie. Vorbeau despre lucruri mărunte, cum ar fi veranda sau faptul că instalaseră ferestre-termopan cu câţiva ani înainte.

- Aş vrea să locuiesc aici, spuse Kayla, agăţată de mâneca lui Claire. M-ai lăsa să locuiesc aici?

Claire o privi cu atenţie, încercând să descifreze expresia de pe chipul copilei. Fruntea ti era uşor încreţită. Prea multe probleme mari pentru o fetiţă atât de mică, îşi spuse Claire.

- O să stai aici câteva zile, spuse Claire, mângâind-o pe cap, dar cea mai frumoasă parte a unei vacanţe e când te întorci acasă.

Kayla se sprijini de Claire.

- Aş vrea să nu mai plec niciodată de aici

CAPITOLUL 4

După ce termină de băut ceaiul, Kayla ţinu cu tot dinadinsul să se plimbe pe plajă. Eli preferase să rămână în casă. Prin fereastra bucătăriei, văzu cum Nick şi Claire, ţinând-o fiecare de mână pe Kayla, coborau cu grijă treptele ce duceau spre plajă. Claire adună câteva scoici pentru Kayla, iar când un val le atinse picioarele, râsetele lor răzbătură purtate de vânt până la el. Nick era acum în spatele lui Claire şi al copilei, greutatea servietei, pe care o ţinea atârnată de umăr, fâcându-l să rămână în urmă.

De ce naiba ar ţine cineva morţiş să târască după el o servietă când se plimbă pe plajă? Ciudat individ, îşi spuse Eli. Era ceva cu Nick Pierce ăsta... Vorbea preţios şi formal, iar limbajul corpului era cel al unui om care nu e în apele lui. Dacă Nick Pierce ar fi fost câine, Eli iar fi pus botniţă.

Eli spălă ceştile şi farfurioarele de ceai, se şterse pe mâini şi sună la Ferma Hayes. Iapa, pe nume Power, se simţea ceva mai bine, îi spuse grăjdarul. Părea mai vioaie, deşi nu era încă refăcută complet. Eli promise s-o vadă din nou a doua zi. In cazuri din astea, timpul e cel care rezolvă lucrurile mai mult decât orice altceva, explică el. Inchise telefonul, apoi coborî şi el pe plajă.

- Claire mi-a adunat scoici ca să-mi fac mărgele, strigă Kayla, go- lindu-şi buzunarele. Uite, Eli! Le vezi?

- Le văd, răspunse Eli, făcându-şi palmele căuş şi luând câteva scoici din mâinile Kaylei.

Kayla întoarse capul în direcţia în care se afla Nick.

- Putem să mâncăm împreună în seara asta?

- Cum te poţi gândi deja la masa de seară? o întrebă Claire. Cred că, în loc de burtică, ai un sac.

- Ajunge, Kayla, ajunge, spuse blând Nick. Oamenii ăştia drăguţi au şi ei nevoie de puţină linişte.

- Mi-a spus mie cineva că există o fetiţă căreia îi plac sosurile condimentate, spuse Claire, ridicând cu degetul arătător bărbia Kaylei. La vreo douăzeci de minute de aici, există un restaurant italian grozav, La Ernesto.

- Tati, te rog, putem să mergem acolo? imploră Kayla.

- Sincer, nu vreau să deranjez. Nu se cade.

Eli văzu expresia de pe faţa soţiei lui, care îl ruga tăcut să intervină.

- Cinaţi cu noi, spuse Eli. Te rog.

- Imi dai voie să-mi pun fusta, tati? Te rog!

- Uite ce e, hai să lăsăm fusta pentru sâmbătă seara, când o s-o scot pe cea mai bună fetiţă a mea la cină în oraş, bine?

Kayla dădu aprobator din cap. Nick o urcă în spinare, în timp ce servieta continua să-l izbească peste şold.

- Ne întoarcem imediat.

- Sper că laşi servieta acasă, strigă Claire în timp ce Nick urca scările. Inainte să pleci de la noi, vrem să te vedem alergând desculţ.

Nick se opri şi se întoarse. Zâmbi.

- Trebuie să fiu mai relaxat, nu-i aşa? N-am mai avut o vacanţă de ani de zile.

- Ce-i cu servieta asta? întrebă Eli, când Nick şi Kayla se îndepărtară suficient pentru a nu-i mai putea auzi.

- E arhitect şi în servieta are schiţe originale, spuse Claire.

- Cam nevrotic tipul, nu crezi?

- Poate, Toţi suntem un pic cam nevrotici.

Eli se oferi să meargă toţi cu maşina lui până la Ernesto, dar Nick spuse că asta ar fi putut s-o dezorienteze pe Kayla, care era obişnuită cu Ford-ul lui. Familiarizată cu interiorul maşinii şi cu cadenţa motorului.

- Venim în urma voastră, spuse Nick.

- De ce nu putem să mergem cu ei? se rugă Kayla. De ce?

- Ne întâlnim acolo, draga mea, spuse Claire. Uite, îţi dau o casetă pe care s-o asculţi pe drum: Peter şi lupul.

- O ştiu! Imi place! Intotdeauna o ascultam acasă.

- Mă bucur tare mult. Şi mie mi o punea tata s-o ascult. Pun pariu că nici n-apucă Peter să se întâlnească cu lupul că ai şi

ajuns la restaurant.

- E una dintre poveştile noastre preferate, spuse Nick rece. Nu m-am gândit s-o iau cu noi.

In pofida celor spuse de Nick, Eli putea să jure că văzuse o umbră întunecându-i chipul. Kayla nu avea nevoie să vadă chipul tatălui ei. Răceala ca de gheaţă a privirii lui Nick îi pătrunse în inimă.

- De ce crezi că a vrut să meargă cu maşina lui? întrebă Eli în timp ce se apropiau de Meadville.

- Kayla se simte mai bine în maşina lor, răspunse Claire.

- Nu mi s-a părut că o deranja maşina noastră.

- El trebuie să ştie mai bine. Ascultă, tipul a fost foarte traumatizat azi-dimineaţă, când n a găsit-o. Poate că în felul ăsta se simte mai stăpân pe situaţie.

Au continuat restul drumului în linişte, până au întors spre restaurant.

- Ce i cu tine? întrebă Eli. Unde eşti?

- Mă gândeam că, în ultimele zile, am avut senzaţia că nu mă regăsesc. Obişnuiam să-mi doresc să am un moment doar pentru mine, iar acum am atâtea momente şi nu ştiu ce să fac cu ele.

- Ai grijă ce ţi doreşti, parcă aşa se zice, nu?

Claire trase adânc aer în piept.

- Aşa că atunci încep să mă gândesc la lucruri care nu sunt tocmai plăcute. De pildă, Sulie.

- Ce anume în legătură cu Sulie?

Claire întoarse capul într-o parte.

- Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

- Poate aş putea să-mi iau o zi liberă săptămâna asta, spuse Eli. Să mergem undeva, mai în sus pe coastă, şi să stăm o noapte la hanul altcuiva. Intotdeauna ne-am dorit să facem asta Ce zici?

Claire îl privi.

- Nu putem. Nu înainte să plece Nick şi Kayla.

Nick îi citi Kaylei meniul, apoi comandă un cocktail răcoritor pentru Kayla şi un pahar de sifon pentru el. Nu obişnuia să bea, îi explică el lui Eli, când acesta îl întrebă dacă să comande o sticlă de vin. Tatăl său murise de ciroză etilică şi se temea de ameninţarea eredităţii. Nick fixă un şerveţel cu pătrăţele albe şi roşii la gâtul Kaylei, apoi îi tăie în bucăţele mici spaghetele

cu sos Puttanesca.

Claire îl întrebă pe Nick despre munca lui şi îl tachină în legătură cu servieta, care era şi acum lângă el, la masă.

- E una dintre idiosincraziile mele, spuse el, cu un zâmbet larg. Cred

că nu trebuia să iau cu mine originalele.

- Probabil că ai nişte copii la birou, spuse Eli.

- Da, fireşte, dar ştiţi... pentru mine e ca şi cum aş avea un tablou original de Picasso. Sunt o groază de copii şi totuşi...

- Ce reprezintă de fapt?

- Sunt schiţele unei locuinţe, la malul apei, în Galveston.

- Parcă spuneai că e vorba de o casă în Houston, spuse Claire. -Aşa am zis? Nu, e vorba de Galveston. Am însă un proiect şi în

Houston.

Râse.

- Vedeţi, uneori nu mă mai descurc cu ele. De asta port servieta cu mine.

- Aşadar, călătoreşti foarte mult, spuse Eli.

- Oh, da. Tot timpul.

- Tati, îmi iei un desert? îi întrerupse Kayla.

- După toate pastele astea? spuse Nick. O să te doară burta.

- Nu, nu o să mă doară.

Kayla lăsă capul în jos, până când bărbia aproape că-i atinse pieptul.

- Eu o să comand o cafea, spuse Eli.

- Şi eu o să fac la fel, spuse Nick. Kayla, ce zici de un jeleu?

- Nu mi place jeleul, spuse Kayla şi ochii i se umplură de lacrimi. Ţi-am spus de atâtea ori că urăsc jeleul. E lipicios. Vreau ciocolată. Ingheţată de ciocolată, cu fondant şi alune.

- Ciocolată cu fondant şi alune, spuse Nick răbdător.

Apoi, întorcându-se spre Eli şi Claire:

- Cineva e cam somnoros. A fost o zi plină.

Nick urcă scara cu Kayla în braţe. Dormea profund, cu capul pe umărul lui.

- A adormit brusc, în clipa în care ne-am urcat în maşină, şopti Nick.

- Ai nevoie de ceva? întrebă Claire, tot în şoaptă.

- Nu, e în regulă.

Se întoarse spre Eli.

- Mulţumesc pentru cină. Data viitoare, fac eu cinste.

- Plăcerea e a noastră, spuse Eli. Fetiţa asta e adorabilă.

- Aşa e, spuse Nick. E lumina ochilor mei.

Nick deschise uşa camerei lor şi o aşează pe Kayla pe pat. Ii scoase pantofii de tenis şi şosetele. Băşica de la picior arăta mai rău, observă el, în timp ce o acoperi cu pătura. A doua zi, trebuia neapărat să-i cumpere pantofi noi. Dacă Claire ar merge cu ei, i-ar fi mai uşor. I-ar putea ajuta şi cu alte lucruri de care aveau nevoie. De pildă, o pereche de ochelari noi, reţeta de picături pentru ochi. Claire ştia cu siguranţă o farmacie locală la care să nu fie nevoit să aibă de-a face cu birocraţia computerizată.

Işi desfăcu nasturii cămăşii şi o aşează pe spătarul scaunului de la birou, apoi împături pantalonii, cu cureaua prinsă în găici, şi îi aşează peste cămaşă. Portvizitul împreună cu cheile de la maşină le puse pe birou. Kayla se trezi.

- Tati, mă laşi să-mi pun pijamaua în seara asta? Te rog!

- In seara asta, nu.

- De ce ?

- Culcă-te, Kayla, spuse Nick. O să-ţi schimbi hainele mâine dimineaţă. Şi Kayla, să nu te mai aud că ţipi vreodată aşa cum ai făcut în seara asta la masă. De unde să ştiu că nu-ţi place jeleul?

- Pentru că ţi-am spus, scânci ea, frecându-se la ochi.

Ar fi trebuit să ştie că nu-i plăcea jeleul. Mami ştia.

- Mă dor ochii, tati. Sunt uscaţi.

- Eşti obosită, spuse Nick. Să nu te mai porţi niciodată aşa, Kayla. Doar nu vrei să te trimit acasă, nu-i aşa?

- Nu, tati.

Nick deschise cu un clic servieta, băgă mâna sub un teanc de hârtii şi de tăieturi din ziare, scoase trei bancnote de cincizeci de dolari şi le puse în portvizit. Inchise valizele aşezate pe rastel, stinse televizorul şi adormi cu mâna încleştată pe servieta, aşezată în pat, lângă el.

- Ce zici de un păhărel înainte de culcare? întrebă Eli.

- Grozav, spuse Claire.

- Ce să fie, doamnă? spuse Eli, trecând în spatele barului.

- Hm, spuse Claire, suindu-se pe un taburet de bar. Grand Marnier.

- Bună alegere. Şi eu o să beau acelaşi lucru.

Se aşează lângă ea şi ciocniră paharele.

- Pentru tranziţii!

Claire zâmbi.

- Aşadar, ce părere ai? Tu eşti psihologul.

- Despre ce ?
- Despre Nick. De fapt, despre amândoi.
- Mie îmi plac. Ea e adorabilă.
Claire căscă.
- Cred că el e singur. De ce? Tu ce crezi?
- Ţi-am spus, ceva nu e în regulă cu el.
- Spui mereu chestia asta, zise Claire nerăbdătoare. Explică-te.
- Nu pot să spun exact ce e. Mi se pare că se străduieşte prea mult.
- Poate că aşa trebuie să fie, replică Claire. E un părinte singur, cu un copil orb.
- Există şi o mamă. Mi-ai spus că fetiţa a amintit de ea.
- Da, dar a spus că mama ei vrea s-o trimită de acasă.
- De unde ştii că e adevărat? Mi s-a părut ciudat că la masă n-a pomenit nimeni nimic despre mamă, casă sau altceva de genul ăsta.
- S-ar putea ca astea să fie nişte subiecte dureroase în acest moment.
- Poate, spuse Eli gânditor, sorbind din băutură. Dar nu crezi că ar fi fost normal ca fetiţa să ne vorbească despre prietenii ei?
- Nu neapărat. Din câte ştim, nu prea are mulţi prieteni, spuse Claire. Nu uita că nu seamănă cu copiii tăi. In ce priveşte faptul că Nick se străduieşte prea mult... Dumnezeule, probabil că Jack s-a străduit şi mai mult cu mine, când aveam şapte ani, şi eu nu eram oarbă.
- Presupun că aşa e.
Eli o privi drept în ochi.
- Nu te implica prea tare, Claire.
- Vorbeşti ca Annie. Şi ea mi-a spus acelaşi lucru.
- Poate pentru că ai tendinţa să faci lucrul ăsta, spuse el blând. Iar Kayla s-a ataşat deja de tine. E evident.
- Eli, ştiu ce fac.
- Ai grijă, Claire. Nu vreau să păţeşti ceva.
- Să păţesc ceva? Dar de ce?
- Cum îţi spuneam adineaori, e ceva în neregulă cu tipul ăsta şi îmi fac griji pentru tine. Uneori, ai prea mare încredere în oameni.
Lăsară păhărelele de lichior pe tejgheaua barului şi stinseră lămpile cu globuri de sticlă mată ce atârnau din tavan. Eli răsuci mânerul uşii ce dădea spre holul de la intrare şi

amândoi o luară în sus pe scări. Eli în faţă, iar Claire în urma lui, ţinându-l de mână. Pe sub uşa camerei nr. 8 se zărea o lumină palidă. Din interior, răzbătea zumzetul surd al televizorului.

Incăperile lor erau câteva trepte mai sus, de-o parte şi de alta a unui coridor îngust ce se deschidea spre dreapta. Oare în câte nopţi parcurseseră acest drum? Se opreau la camera lui Jonah ca să-l întrebe dacă îşi făcuse temele sau ca să-i spună să închidă computerul şi să se culce.

Camera lui Natalie. Claire deschise uşa. Şi-o imagină pe Natalie întinsă în pat, cu Stella la picioarele ei, reviste de modă împrăştiate în jur şi muzică stereo în surdină.

- Ce crezi că face acum? întrebă Claire, rezemlndu se de uşa camerei lui Natalie.

Eli îşi privi ceasul.

- Stă de vorbă cu prietenii, sperând că n o s-o suni cu noaptea în cap, răspunse Eli răutăcios.

- Am sunat-o doar în primele câteva dimineţi, spuse Claire, dându-i un ghiont uşor. Ştii cum mă simt când intru în camerele lor în ultima vreme? Asemenea Kaylei, care şi croieşte drumul pipăind tot ce întâlneşte cu vârfurile degetelor. Are o mulţime de repere. Pe drumul spre bucătărie, e o scobitură în perete, apoi o adâncitură în pardoseală. Ea mi-a spus. Aşa se orientează. Şi cu miue se întâmplă acelaşi lucru. Intru în camerele copiilor şi sunt goale. Nu mai am repere.

- O să apară altele, diferite de cele dinainte.

- Ştiu, dar acum mă simt fără rost. In ultima vreme, mi-e foarte greu să mă adun. Nu fac decât să privesc înapoi.

Claire închise uşa camerei lui Natalie.

- Poate că e doar perioada aceea dificilă din viaţă, continuă ea.

- Da, vârsta mijlocie, spuse Eli. Imi amintesc cum a fost când s-au născut copiii. Cum arătai în ziua în care ne-am cunoscut. Erai îmbrăcată cu o bluză bleu.

- O spui într-o doară, zise Claire, doar ca să-mi ridici moralul.

- Nu, era bleu, crede mă, îmi amintesc perfect. Dar, ştii ceva, oricât de frumoasă ai fi fost atunci, când mă uit acum la tine mi se pare cil eşti şi mai frumoasă.

- Da, sigur, cu ridurile astea şi cele zece kilograme în plus.

- Eu nu văd nimic din toate astea.

- Incerci cumva să mă seduci? întrebă Claire, ridicând

privirea spre el.

- Cum mă descurc?

- Binişor, spuse ea.

- N-am vrut să te întrerup din ce spuneai, se scuză Eli, aplecându-se să o sărute. Putem continua să stăm de vorbă.

-Îhî, spuse Claire, sărutându-l pe gât, dar nu acum.

Kayla stătea în capul oaselor, legănându-şi picioarele la marginea patului. Făcu cei trei paşi, pe care îi numărase în ajun, până la patul în care dormea tatăl ei.

- Tati, spuse ea, împungându-l uşor cu degetul pe Nick. Tati?

Nick mormăi ceva şi se întoarse să vadă cât e ceasul.

- E şase şi jumătate, Kayla. De ce te-ai trezit aşa de devreme? Treci înapoi în pat.

- Am auzit un zgomot.

- Ce fel de zgomot?

- Ca un fel de scârţâit.

- Eu n-am auzit nimic, spuse Nick. Treci înapoi în pat.

Kayla aşteptă ca tatăl ei să mai spună ceva, apoi îl zgâlţâi din nou.

- Mi-e foame.

Nick aprinse lumina şi se aşează pe marginea patului.

- Trebuie să mă duc la baie. Mă întorc imediat.

Nick se apropie cu faţa de oglinda din baie şi îşi mângâie barba ne- rasă. Şase şi jumătate. Ce o să facă cu ea tot restul zilei? O să-i cumpere pantofi, îşi aminti. Asta o să-i ia cam o oră. Ce altceva? Privi pe ferestruica băii. Soarele abia răsărea deasupra oceanului. Cât timp va mai putea s-o ducă aşa? Problema era că nu mai exista cale de întoarcere. Cel puţin, nu acum.

Kayla îl aştepta acolo unde o lăsase

- Nu putem să mergem acolo unde am mâncat ieri? Unde am mâncat clătite?

- Probabil că nu e deschis, Kayla. Nici n-a răsărit bine soarele.

- Poate că până ne îmbrăcăm, se deschide în altă parte, spuse ea cu voce slabă.

Nick se întinse pe spate în pat, acoperindu-şi ochii cu un braţ indoit.

- De ce nu te uiţi la televizor?

Ii puse în mână telecomanda, aşezându-i degetul pe butonul

care schimba canalele.

- Apasă pe butonul ăsta, până găseşti ceva la care ai vrea să te uiţi.

Ura să i se spună să se „uite“ la televizor. Nu-i plăcea televizorul.

Totul se petrecea prea repede, iar asta o zăpăcea. Avu totuşi noroc, fiindcă era un desen animat care îi plăcea, cel despre un elefant care a clocit un ou de pasăre. Era o poveste pe care i-o citea mami - Horton cloceşte oul -, numai că, de data asta, povestea o întrista, fiindcă Mayzie, pasărea care era mămica oului, îşi abandona oul în grija lui Horton şi îşi lua zborul. Chiar dacă, până la urmă, după ce oul este clocit, Mayzie îşi vrea bebeluşul înapoi. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi lăsat în maşină caseta pe care i-o dăduse Claire. Mami îi punea mereu caseta cu Peter şi lupul îşi aminti cum stătea ea cu mami pe canapeaua mare din living şi cum mami o ţinea strâns de tot în braţe spunându-i: „Păzea, Kayla. Uite-l că vine. Vine lupul!" Şi stăteau îmbrăţişate, ca şi când ar fi fost înspăimântate cu adevărat, şi ţipau şi râdeau, chiar dacă ştiau sfârşitul poveştii. Se distrau atât de bine!

In ultimul timp, se gândea mereu la mami. Mai bine zis, de când o cunoscuse pe Claire. Claire se purta cu ea la fel cum se purta mami. Vorbele ei blânde aduceau cu un cântec de leagăn. Numai că nu mirosea ca mami, iar părul ei era altfel la pipăit. Ieri, în timpul ceaiului, când s-a lipit de Claire, s-a simţit bine, dar nu Ia fel de bine cum s-ar fi simţit dacă în locul lui Claire ar fi fost mami. Mami era mai moale. Braţul îndoit al lui mami o cuprindea perfect. Cuibărită în braţele ei, se simţea confortabil, se simţea altfel.

Poate că mami o să vină înapoi ca pasărea Mayzie, îşi spuse Kayla. Cel puţin, îl am pe tati. Tati a promis să aibă grijă de mine, fiindcă ceilalţi sunt fie pe moarte, fie încearcă să mă trimită de acasă.

Când Nick şi Kayla coborâră scările, Claire era în bucătărie.

- Ia te uită, sunteţi foarte matinali, îi întâmpină ea.

- De vină e cocoşelul ăsta deşteptător, spuse Nick, arătând spre Kayla.

- Ţi-e foame? o întrebă Claire pe Kayla.

Copila dădu aprobator din cap.

- Crezi că s-a deschis la restaurant? Tati zice că e prea

devreme.

- Sunt sigur că până ajungem noi..., spuse Nick.

- Lăsaţi prostiile. Am pus de cafea şi găsim ceva de mâncare aici, spuse Claire. Kayla, ce ai vrea să mănânci? Ce ai zice de nişte omletă franţuzească?

- E bună, răspunse Kayla. Imi place.

- Nick? întrebă Claire.

- Doar cafea, mulţumesc, răspunse Nick.

- Mă laşi să gătesc cu tine? întrebă Kayla.

- Sigur, răspunse Claire. Tu baţi ouăle, până aduc eu vanilia.

- Caut un magazin de încălţăminte, spuse Nick. Kayla are nevoie de pantofi de sport.

-Poţi să vii cu noi, Claire? întrebă Kayla, bătând-o uşor pe spate pe Stella, care era acum lângă ea. Vii să cumpărăm pantofii?

- Sunt sigur că ai alte lucruri mai bune de făcut, spuse Nick.

- Mi-ar face mare plăcere să vin, răspunse Claire. Doar ştii că femeile adoră pantofii. Dă-te înapoi, Kayla, să nu sară untul pe tine.

Claire tăia omleta Kaylei, când în bucătărie intră Eli.

- Da' ştiu că e aglomeraţie aici în dimineaţa asta, spuse el. Cum aţi dormit?

- Ca nişte prunci, răspunse Nick.

- Eli, vrei cafea? Mai pun o porţie la făcut.

- Mă grăbesc, răspunse Eli rece. Am un program încărcat în dimineaţa asta. Tu ce program ai azi, Claire?

- Mergem să cumpărăm pantofi, sări Kayla. Cu Claire.

- O să fie distractiv, sunt sigur, spuse Eli.

Apoi, întorcându se spre soţia lui:

- Te sun mai târziu.

Eli îi aruncă lui Claire o privire cu subinţeles.

- Te conduc până la uşă, spuse Claire, ştiind că Eli dorea ca ea să-l urmeze. Mă întorc imediat.

- Mergeţi să cumpăraţi pantofi? întrebă Eli în timp ce coborau treptele verandei. Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, nu crezi că e prea mult?

- Ea m-a rugat să merg. Şi la urma urmei, ce importanţă are?

Eli deschise portiera camionetei şi trase adânc aer în piept.

- Nu mi place povestea asta.

- Ce naiba se întâmplă cu tine?

- Ti-am spus. Am un sentiment ciudat în legătură cu tipul

ăsta. Nu pot să-ţi explic.

- Ei bine, instinctele tale te înşală şi nu se bizuie pe nimic concret.

Eli băgă cheia în contact.

- Ştii, m-am uitat pe computer. Nu au sunat acasă nici măcar o dată.

- Poate că foloseşte telefonul celular

- Nu avea la el un telefon celular.

- Şi ce-i cu asta? Poate l-a lăsat în cameră. Sau în maşină. Cred că exagerezi.

-Nu se uită în ochii tăi când vorbeşte.

Eli era acum aşezat confortabil, cu cotul scos în afară, pe geamul deschis al portierei. Claire îi puse o mână pe braţ.

- Zău, Eli. Eu nu văd decât un tată împreună cu copilul lui. Un tată care se străduieşte să se descurce cât mai bine cu putinţă, în nişte condiţii ce nu par deloc uşoare.

- Când spui asta te bazezi pe instinctul tău matern sau pe o cercetare documentată?

- Ce vrei să spui?

- Că am impresia că nu vezi lucrurile limpede.

- Spre deosebire de tine, nu-i aşa? replică ea ironic, dar Eli n-o mai asculta.

Cum era cu putinţă? Cu o noapte înainte făcuseră dragoste, iar acum, ea stătea acolo împietrită, privind în urma camionetei lui, care ieşea de pe alee şi intra cu un scrâşnet de cauciucuri pe drum.

Eli îşi dădu seama după expresia întipărită pe chipul lui Daisy că se întâmplase ceva îngrozitor.

- Domnule doctor Bishop, a sunat Stu Hayes, spuse ea, urmându-l pe Eli în birou şi închizând uşa. Acum zece minute. A încercat să vă găsească şi pe mobil. A murit iapa.

Eli simţi că i se scurge tot sângele din obraji.

- Cum aşa?

Căută telefonul mobil.

- La naiba! Era închis. Ce s-a întâmplat?

- N-a spus. Doar că au găsit o moartă în boxa ei, azi-dimineaţă.

Eli scoase fişa medicală a lui Power dintr-un fişet aflat în spatele lui. Avea colici în antecedente, iar ieri nu fusese nimic deosebit. Sau cel puţin, aşa i se păruse lui. Când sosise, Power

era culcată în boxa ei. O îmboldise să se ridice, iar ea nechezase şi îl împinsese cu botul aşa cum îi era obiceiul. Ii dăduse medicamentele, îi controlase gingiile, ochii şl îi ascultase inima. Iapa scuturase din cap în sus şi-n jos, ca şi cum i-ar fi mulţumit.

Ridică receptorul cu intenţia să-l sune pe Stu Hayes. dar hotărî ca era mai bine să se ducă până la fermă.

- Sala de aşteptare e plină, spuse Daisy ieşind Ce să le spun?

- Că am o urgenţă, Daisy, răspunse Eli, cu o asprime ce nu-i stătea în fire.

Când Eli ajunse la fermă, calul era în grajd, acoperit cu o pătură aspră, de culoare maro. Stu Hayes abia sosise de la Boston, fiindcă încă mai avea cheile de contact în mână.

-Au găsit-o pe la şase, azi-dimineaţă, spuse Stu aplecat peste iapă, fără să-l privească pe Eli. Eu abia am sosit.

Eli dădu la o parte pătura maro şi înţelese imediat. Calul părea umflat.

- Ocluzie, spuse Eli, în timp ce inima îi batea să-i spargă pieptul. De data asta, a avut probabil o colică spastică. Intestinele s-au răsucit şi s-a produs strangularea. îmi pare rău, Stu. Nu ştiu ce să zic.

- Putea fi evitată?

Eli se înroşi.

- Nu i am făcut tuşeu rectal. I-aş fi putut palpa intestinele.

- De ce nu i-ai făcut? întrebă Stu.

- Are opt ani, spuse Eli. Eu am adus o pe lume. Intotdeauna a avut colici. Instinctul mi-a spus că nu e nimic grav.

- La naiba, Eli! Cred că instinctul tău nu mai e atât de sigur pe cât crezi.

Inainte să plece, Eli îi privi pe Stu şi oamenii săi în oglinda retrovizoare. Văzu cum legară calul cu curele solide din piele şi îl ridicară pe platforma mecanică a unui camion. Cred că instinctul tău nu mai e atât de sigur pe cât crezi. Vorbele lui Stu îi răsunau în minte. Le asocia cu imaginea lui Claire, pe care o lăsase în mijlocul drumului, pe alee. Nu-şi amintea când avusese ultima oară un schimb dur de cuvinte cu Claire. Işi iubea nevasta. O iubea cu o duioşie şi o patimă care uneori îl înspăimântau.

Eli nu se întoarse la cabinet. Ieşi de pe autostradă şi o luă pe drumul ce şerpuia de-a lungul coastei, prin staţiunile învecinate din Rhode Island. Se opri la un băruleţ din Westerley, comandă o bere şi se aşeză s-o bea alături de

clienţii de prin partea locului. Gândul îi zbură din nou la Nick Pierce şi se întrebă dacă nu cumva cei din jur îl auziseră oftând. Nu era un om superstiţios, dar simţea că, din clipa în care Claire îi deschisese uşa acelui străin, ceva se schimbase. Era ceva ciudat în legătură cu acest părinte şi copilul său. Nu putea spune ce anume. Ceva nu se potrivea.

Capitolul 5

Claire rămase pironită pe alee o vreme ce i se păru o veşnicie, sperând că poate Eli se întoarce. Il strigase în timp ce demara, silabele ros- togolindu-se spre vârful limbii. Se întrebă dacă strigătul ei nu avusese forţa necesară sau el alesese să

nu-i răspundă Un nor de gaze de eşapament era tot ce mai rămăsese în urma lui.

Din curtea din spate apăru ţopăind Stella, cu picioarele ei costelive şi şubrezite înmuiate în roua dimineţii. Claire o apucă uşor de zgardă şi o conduse în sus pe scări. Se simţea pustiită.

Kayla stătea cuminte la masă. Avea umerii ţepeni şi folosea cu stângăcie furculiţa, adunând bucăţelele de omletă din farfurie. In încăpere, era o linişte ciudată. O clipă, Claire remarcă absenţa oricărei conversaţii sau bune dispoziţii.

- Imi cer scuze că a durat atât, spuse ea, încercând să zâmbească.

- Nu-i nevoie să te scuzi, spuse Nick. S-a întâmplat ceva?

- Nu, răspunse Claire. Kayla, mai vrei omletă?

- M-am săturat, spuse ea.

- Păi, era şi timpul, spuse Nick, cu un zâmbet larg, Ai reuşit, în fine, să mulţumeşti acest copil.

- Mă duc să fac un duş şi să mă îmbrac, pe urmă mergem la magazinul de încălţăminte din Meadville, spuse Claire.

Claire clăti vasele de la micul dejun, în vreme ce Nick o duse pe Kayla în curtea din spate. Prin fereastra bucătăriei, Claire îl văzu pe Nick cum o dădea în leagăn pe Kayla, care îşi lăsase capul pe spate.

„Mai sus[u], striga ea. „Mai sus“. Iar Nick, cu o faţă imobilă, o împingea până deasupra vârfurilor copacilor. Claire se întrebă dacă şi Jack avea acelaşi aer de tristeţe ce părea să-l învăluie pe Nick, atunci când îşi dădea fiica în leagăn.

Jack o ducea la terenul de joacă aproape în fiecare duminică dimineaţa. Claire se suia într-un leagăn, iar Jack o împingea până ajungea deasupra copacilor, cântându-i un cântec rusesc. Nu, îşi spuse ea, Jack nu era trist sau măcar nu o lăsase să vadă că ar fi fost. Familii întregi soseau în parc, pe măsură ce trecea timpul. Mamele se aşezau pe bănci şi legănau cărucioare, în vreme ce taţii îi dădeau pe copiii mai măricei în leagăne. „Mami, uită-te“, strigau copiii. Erau singurele momente în care parcul o facea să devină melancolică. Sentimentul ce o încerca era acelaşi din momentele în care prietenii ei cumpărau diverse lucruri pentru mamele lor: săruri de baie cu miros dulceag, gablonţuri, ghivece cu flori ori baticuri de mătase. Claire nu a scris niciodată „Dragă mami“ pe o felicitare şi nici nu şi-a felicitat mama prin telefon. Când a fost prima oară în Piedmont cu Eli, Harriet Bishop a întâmpinat-o la uşă, a îmbrăţişat-o şi a spus că era fata pe care

nu o avusese niciodată. Pe Claire însă, vorbele lui Harriet o împietriseră.

Claire îşi şterse mâinile cu un şervet de vase, apoi îl agăţă în cui deasupra chiuvetei. Vru să-l sune pe Eli de câteva ori în timp ce se îmbrăca, dar se răzgândi de fiecare dată. Nu voia să se certe la telefon. Se întreba dacă şi el se abţinea s-o sune. Nu era în obiceiul lui să nu sune, după cum nu era în obiceiul lui să nu îndrepte lucrurile. La drept vorbind, îşi zise ea, nu era nici în obiceiul ei să nu sune. Mai ales după noaptea care trecuse.

La magazinul de încălţăminte, Nick şi Claire se aşezară de-o parte şi de alta a Kaylei. Un vânzător îşi făcu apariţia cu dispozitivul metalic care stabileşte măsura.

- Aşa. Ia să vedem.

Kayla îşi scoase pantofii de tenis şi se ridică în picioare. Claire o apucă de gleznă, potrivindu-i piciorul în dispozitivul de măsurat.

- Zece, spuse vânzătorul. La ce v-aţi gândit?

- Vreau nişte pantofi de tenis roz, spuse Kayla.

Nick izbucni în râs.

- Roz! Toate trebuie să fie roz. Ce zici de roşu sau albastru? Rezistă mai bine la murdărie.

- Roz, se bosumflă Kayla.

Vânzătorul dispăru în spatele magazinului şi se întoarse cu mai multe cutii cu pantofi.

- Am aici pantofi roz cu alb şi o pereche care are margarete pe părţile laterale.

Vânzătorul dădu să le scoată din cutii, dar Nick îl opri.

- Cred că ar trebui să alegem nişte culori mai închise.

Kaylei îi era familiar tonul din vocea tatălui ei.

- Bine, spuse ea docilă.

Işi frecă furioasă ochii, doar, doar or înceta s-o mai usture.

- Ce ziceţi de nişte şosete? S-ar putea să vă trebuiască unele ceva mai groase.

In timp ce Kayla îşi scotea şosetele vechi, Nick putu să jure că vânzătorul îl pironi cu privirea.

- Unghiile astea ar mai trebui tăiate, spuse Nick, luând-o înaintea vânzătorului. O să avem un pic de furcă, nu-i aşa, scumpete?

- Urâtă băşică.

Nick scoase din purtvizit o bancnotă de cincizeci de dolari şi i-o întinse vânzătorului.

- Să ne întoarcem la Drifting, îi spuse lui Claire. Ce-ai zice să trecem pe la magazinul de lumânări, Kayla?

Kayla dadu aprobator din cap. Ochii o înţepau, iar capul ii vâjâia. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar suna-o pe mami. Nu se simţea bine şi întotdeauna când nu se simţea bine avea nevoie de mami. Ştia însă că, dacă ar fi pomenit numele lui mami, tati şi-ar fi ieşit din fire, iar ei nu-i plăcea când tati îşi ieşea din fire. Era furios şi spunea lucruri care o speriau uneori. Dacă mami ar fi fost acolo, ar fi scos din poşetă picăturile şi o acadea Tootsie Roll Pop şi i-ar fi spus că astea o făceau ca nouă.

- Aici lucrează Eli, spuse Claire, în timp ce se apropiau de cabinetul lui, intrând în oraş. Ciudat. Nu-i văd camioneta.

Claire se întoarse spre Kayla. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

- Ce s-a întâmplat? strigă Claire.

-Nu mă simt bine, răspunse Kayla printre suspine. Tati, te rog, cumpără-mi picăturile. Te rog!

- Ce picături? întrebă Claire.

- Tylenol.

Nick trase lângă bordură şi opri maşina. Apoi se întoarse şi puse mâna pe fruntea Kaylei.

- Puţin cam caldă. Ce te supără, iubito?

- Ochii, gemu ea.

- Vrei să mergem cu ea la doctor? întrebă Claiie.

- Nu, răspunse Nick, încleştându-şi dinţii. Când sunt bolnavi, copiii aflaţi în situaţia Kaylei simt adesea durerea în ochi.

- Sunt îngrijorată, Nick. Uite, i s-au umflat ochii.

- E un lucru obişnuit, când e bolnavă, spuse Nick, uitându-se în oglinda retrovizoare. Nu te mai freca la ochi, Kayla. Ştii bine că nu trebuie să faci asta.

- O să te facem bine cât ai clipi, îi spuse Claire Kaylei. Mă bucur ca aţi venit săptămâna asta. Săptămâna viitoare, încep lucrul.

- Ce lucru? Credeam că te ocupi numai de han.

- Sunt psiholog. In mod normal, în anotimpul ăsta stau închisă în şopron, cu pacienţii mei.

- Eşti psihopupu?

Claire izbucni în râs.

- Preferăm o titulatură mai profesională.

Nick se înroşi.

-Scuze. N-am ştiut... Unde e şopronul?

- In spatele hanului, ceva mai la vale. Ar trebui să-i spun birou, numai că acolo a fost cândva un şopron. E grozav, fiindcă sunt la birou, dar totodată şi acasă, înţelegi?

Se întoarse să se uite la Kayla.

- A adormit.

- Aş vrea să stăm de vorbă, când ne întoarcem, bolborosi Nick. O discuţie profesională, cu caracter confidenţial, înţelegi? Pot să plătesc.

- Nu trebuie să-mi plăteşti, Nick. Imi face plăcere să stăm de vorbă.

- Nu, vreau să plătesc. O discuţie strict profesională! Există un cod etic în ceea ce priveşte confidenţialitatea, nu-i aşa?

- Da, răspunse Claire prudentă,

Inima îi bătea cu putere. Respiraţia Kaylei era slabă şi anevoioasă.

- Eşti sigur că e bine?

- O să fie bine. Ştiu ce are, dar am nevoie de ajutorul tău, spuse el.

Vocea lui trăda disperare.

- Spune mi că pot avea încredere în tine, Claire.

- Incredere în mine? Fireşte că poţi avea încredere în mine.

- Am nevoie de ajutorul tău, repetă Nick. Mă tem că am o problemă.

Cind Nick o ridică în braţe de pe bancheta din spate, Kayla gemu uşor, apoi îşi aşează capul pe umărul lui.

- Ar trebui să fie în pat, nu crezi? spuse Claire în şoaptă,

- Putem să mergem în şopron? Vreau să spun în biroul tău?

- Nu vrei să-i dai mai întâi nişte Tylenol?

- Nu cred c-ar ajuta-o prea mult. Trebuie să stăm de vorbă, Claire, spuse el, mângâind-o pe Kayla pe spate. E vreun loc în biroul tău unde am putea s-o culcăm?

- Am o canapea în camera de aşteptare, spuse Claire. Ce-ar fi să duci maşina în parcarea din spate? E mai aproape de şopron. Mă duc până sus să aduc o pernă şi o pătură. O să se simtă mai bine cu ele.

Nick o duse pe Kayla în braţe, pe aleea pavată ce ducea spre

şopron. O aşează pe canapea şi o acoperi cu pătura, aranjându-i perna sub cap. Kayla se trezi o clipă.

- Tati, o să-mi iei picăturile? murmură ea.

-Da, iubito, spuse Claire cu blândeţe. Foarte curând.

Claire îl conduse pe Nick în cabinetul ei şi se aşează la birou, făcându-i semn să se aşeze pe canapeaua de vizavi. Scoase un top de hârtie din sertar şi îşi puse ochelarii.

- Nu scrie nimic, spuse Nick tăios.

-Parcă spuneai că vrei să avem o şedinţă profesională.

- Aşa e.

-De regulă, în astfel de cazuri, iau notiţe, explică ea.

- Prefer să nu iei, replică el.

Claire băgă topul de hârtie la loc în sertar şi îşi scoase ochelarii de citit. Apoi îşi împreună mâinile sub bărbie.

Nick se rezemă de spateaza canapelei.

- Uite ce e, vreau sincer să apelez la serviciile tale. Aş dori ca ceea ce-ţi spun să aibă caracter confidenţial.

- Pot să păstrez caracterul confidenţial, Nick. Nu e nevoie să mă plăteşti pentru asta.

- M-aş simţi mai bine, dacă aş face-o. Două sute pentru o consultaţie de o oră e bine? Ştiu că atât ia un psihoterapeut la oraş, spuse el, băgând mâna în buzunar, după portvizit.

- Nu, Nick, te rog. O să-ţi trimit o factură, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Nick aruncă o privire prin încăpere, se scărpina în cap, apoi se întoarse către Claire.

- Eu şi mama Kaylei suntem în divorţ.

- Kayla ştie? întrebă Claire, iar inima începu să-i bată cu putere.

- Incerc să-i spun cu menajamente. Ce spune Phoebe e o altă poveste.

- Presupun că Phoebe e mama Kaylei.

- Mamă, pufni Nick dispreţuitor. Nu merită să i se spună aşa. Vrea s-o trimită pe Kayla la un internat pentru copii nevăzători. Vrea să scape de ea, spuse el furios.

- In cazul ăsta, de ce n-o lasă pe Kayla să stea cu tine?

- Nu-i aşa de simplu. Phoebe n-a dorit-o niciodată pe Kayla, spuse Nick. Avea doar douăzeci şi trei de ani, când s-a născut Kayla. Phoebe e a doua mea soţie. De prima soţie m-am despărţit, când au plecat copiii la facultate. Pe Phoebe am cunoscut-o în Vermont, când m-am dus într-un local pentru celibatari. Poate părea ciudat, dar nu mă prea pricepeam să-mi

găsesc partenere, aşa că mi-am zis să încerc în felul ăsta. Oricum, am întâlnit-o pe Phoebe, care era superbă. Şi acum e la fel. Arată ca o actriţă de varieteu. Tocmai terminase şcoala de artă şi lucra ca chelneriţă în hotelul cu pricina. Mă duceam acolo să mănânc în fiecare seară şi mai târziu mi-a spus că făcea schimb cu celelalte fete, ca să fie sigură că se poate ocupa de masa mea.

- Imi închipui că erai îndrăgostit lulea, spuse Claire, schiţând un zâmbet.

- Eram. Şi uite aşa, dintr-una într-alta, un an mai târziu eram căsătoriţi. Ai ei nu s-au bucurat de idee. Spuneau că eram prea bătrân pentru ea, aşa că am fost nevoiţi să fugim. Ne-am căsătorit la primărie, iar în luna de miere a rămas însărcinată. Nu era ceea ce şi dorea. In fine, când era gravidă în şapte luni, s-a dus să schieze cu prietenele ei. I-am spus să nu se ducă. I-am spus că e periculos. Mi-a promis că nu se duce, pentru ca într-o seară, când am venit acasă de la serviciu, să găsesc un bilet în care spunea că plecase în cursul după-amiezii. A doua zi dimineaţa, când am ajuns la serviciu, am primit un telefon de la urgenţă. O aduseseră cu elicopterul, înţelegi? Avusese o căzătură urâtă şi intrase în travaliu. In noaptea aceea, s-a născut Kayla.

La început, doctorii au crezut că nu era ceva grav. E adevărat că Phoebe era în şapte luni, dar Kayla era prea mică. Prea mică. Probabil, fiindcă Phoebe ţinuse cură de slăbire pe toată durata sarcinii. Jur că aveam impresia că vrea să omoare copilul în uter. Kayla s-a născut oarbă. Reţinopatia prematurului. I s-au făcut operaţii şi tot felul de intervenţii, dar degeaba. Iar Phoebe pur şi simplu n-a vrut să ştie de ea. Nu voia nici măcar s-o ia în braţe. Aşa încât în următorii, să zicem, patru ani şi jumătate, eu i-am fost Kaylei şi mamă şi tată. Pe urmă, cam acum un an, am descoperit că Phoebe se culca cu tipul căruia îi aranjase apartamentul.

- Cu ce anume se ocupă?

-Zugrăveală artificială. E mai degrabă o şmecherie

- Totuşi, nu înţeleg, spuse Claire, preferând să nu bage în seamă remarca dispreţuitoare. Dacă nu o interesează Kayla, de ce nu renunţă la custodie şi nu-ţi lasă ţie copilul?

- E vorba de bani, spuse Nick. In seara în care am prins-o la amantul ei, a chemat poliţia şi a spus că am lovit-o. Când a venit acasă în seara aia, a spus că a aranjat s-o trimită pe Kayla la o şcoală din Maine pentru copii nevăzători. I-am spus

că nu eram de acord în ruptul capului, şi atunci a luat o vază mare pe care o aveam în living şi a aruncat-o în mine. Vaza s-a făcut zob pe duşumea. A luat un ciob de pe jos şi s-a repezit la mine, dar eu am apucat-o strâns de braţ. Nu mă mândresc cu ce-am făcut, dar am pocnit-o, fiindcă trebuia s-o îndepărtez de mine. Altminteri, m-ar fi tăiat.

- Continuă. Unde era Kayla?

- Dormea, Aveam un apartament mare şi camera Kaylei era în spate, unde era linişte.

- Phoebe te-a reclamat?

- Da. Am fost arestat. Situaţia părea gravă. Ii spărsesem buza, când am lovit-o, iar pe jos erau numai cioburi de sticlă şi sânge. Mi-am chemat avocatul, iar a doua zi, poliţiştii m-au escortat acasă şi au aşteptat să-mi împachetez lucrurile. Kayla era la şcoală. Phoebe a obţinut un ordin de restricţie împotriva mea şi atunci am înţeles că nu aveam nici o şansă să obţin custodia Kaylei.

-Nu înţeleg un lucru. Ce rol au banii în toată povestea asta?

- Nu sunt un tip bogat, dar am o situaţie confortabilă. Dacă Phoebe ar fi păstrat-o pe Kayla, ar fi avut şanse mai mari să păstreze apartamentul şi să obţină alocaţie pentru copil şi pensie alimentară. Am ştiut că trebuia s-o iau pe Kayla de acolo.

-Totuşi, cum ai făcut asta, dacă exista un ordin de restricţie?

- Ordinul a fost ridicat. Am o garsonieră în apropiere, în aşa fel încât s-o pot vedea pe Kayla ori de câte ori doresc. In orice caz, săptămâna asta, Phoebe e plecată cu treburi, aşa că am hotărât să vin cu Kayla aici într-o mică vacanţă.

- Kayla nu vorbeşte niciodată de ea.

- Aşa e, spuse Nick gânditor. Copiii au instinctele lor. Cred că e liniştită aici. E liniştită, când e cu mine.

- Spuneai mai înainte că ea nu ştie că divorţaţi, şi totuşi tu nu mai locuieşti acasă. Nu te întreabă de ce?

Nick se înroşi.

- I-am spus că o să stăm o vreme separat, atâta tot, şi ea s-a împăcat cu ideea.

- Inţeleg, spuse Claire. De ce are nevoie de picături de ochi?

- Are o problemă cu ochii.

- Şi atunci, de ce să nu-l sunăm pe doctorul ei? Sunt sigură că ar anunţa farmacia de aici. E vorba doar de nişte banale picături de pus în ochi.

- Phoebe ar folosi asta împotriva mea la tribunal. Doctorul i-ar spune că am lăsat doctoriile acasă, iar ea ar spune că am fost neglijent sau mai ştiu eu ce.

- Nick, nu cred...

- Uite ce e, mi-e teamă să n-o pierd, spuse el, ridicându-se în picioare. Ai spus că ai fost crescută doar de tatăl tău. Poate că m-am înşelat în privinţa ta. Credeam că o să înţelegi.

- Inţeleg, Nick, spuse Claire calmă. Dar de ce arcrede-o lumea pe Phoebe şi nu pe tine? De ce crezi că ai fi considerat un monstru?

- Ia spune, cum a obţinut tatăl tău custodia ta?

- Nu cred că asta are vreo importanţă, spuse ea.

Păstrează-te în limitele profesiei, îşi spuse. Nu o lua ca pe o chestiune personală şi nu te lăsa controlată de emoţii.

- Ce s a întâmplat? Credeam că suntem prieteni.

- Suntem prieteni, spuse Claire rece, dar asta e o consultaţie şi există un anumit protocol de urmat.

- Am nevoie de ajutorul tău. Kayla are glaucom juvenil. Dacă trece o vreme fără să i pun picături, o dor ochii.

- De când nu i-ai mai pus picături?

- De câteva zile.

- Dar aici ai sosit abia ieri.

- Uite ce e, las o baltă!

- Nick, sunt bucuroasă să te ajut. Numai că nu ştiu dacă doctorul o să-mi dea reţetă fară s-o consulte

- Sunt doar nişte banale picături de ochi. Chiar tu ai spus-o.

-Trebuie să mă gândesc, Nick, spuse Claire ezitând. Cred că exagerezi posibilele repercusiuni ale faptului că ai lăsat picăturile acasă. După părerea mea, ar trebui săl- suni pe doctorul Kaylei.

- Nu! strigă el. Sau poate crezi că ar trebui să mi pierd copilul şi tot ceea ce am?

Făcu un pas spre biroul lui Claire

- Poate m-am înşelat în ceea ce te priveşte.

Claire înghiţi cu noduri, încercând să-şi ascundă teama

- Nu te-ai înşelat, Nick. Inţeleg. Trebuie însă să mă gândesc cum ar fi mai bine să obţinem picăturile. Asta-i tot.

In cadrul uşii, apăru Kayla. Avea ochii roşii şi umflaţi.

-Am auzit strigăte, spuse ea cu voce răguşită.

Nick se apropie de ea şi o luă în braţe. Apoi o fixă pe Claire cu privirea.

- Claire o să facă rost de picături, Kayla. O să fie bine, îţi

promit.

Claire se uită la fetiţă, care îşi îngropa faţa în scobitura gâtului lui Nick. Gândul îi zbură la Jack. Ce ar fi făcut, dacă Sulie ar fi luat-o cu ea, când a plecat? Cu siguranţă s-ar fi dus până la capătul pământului, ca s-o aducă înapoi.

- Te dor ochii, Kayla? întrebă Claire.

Kayla dădu din cap în semn că „da“.

- Foarte tare.

- O să ţi aducem ceva care să-ţi faca bine, spuse Claire, ridicând privirea spre Nick. Tim Boyd e medic internist şi prieten cu noi. O să apelez la el.

-Mulţumesc, spuse Nick.

Claire stinse lumina de pe coridor. Nick mergea în faţa ei, cu Kayla în braţe atârnând moale ca o cârpă. Inchise uşa şopronului şi îi urmă pe alee.

Claire pregăti un ibric de cafea pentru Nick şi o cană de cacao pentru Kayla, care însă nu-şi dorea decât să doarmă. Claire o privi cum stătea cuibărită în cearşafurile albe şi răcoroase.

- Nu mi-ai spus cum se cheamă picăturile, spuse Claire fără să-şi ia ochii de la Kayla.

Nick cotrobăi în portvizit şi scoase o bucăţică de hârtie.

-Sunt trei medicamente: Timoptic, Pred Forte şi atropină, citi el, întinzându-i hârtiuţa. Uite, poţi s-o iei.

Claire îl privi cu atenţie. Era pământiu şi tras la faţă. Ochii îi erau duşi în fundul capului

- Am să fac tot ce pot, spuse, strecurând hârtiuţa in buzunar.

Inchise uşa încet şi rămase o clipă în faţa ei. Din interior răzbatea zumzetul surd al televizorului, apoi se auzi pocnetul încuietorilor de la servieta lui Nick. Claire se îndepărtă în vârful picioarelor, intră pe coridor şi apoi urcă cele câteva trepte ce duceau spre apartamentul ei. Stella răsări ca din pământ, brusc, la picioarele ei şi o urmă în dormitor. Totul avea o limită. Nu-şi amintea ca ea şi Eli să nu fi vorbit vreodată o zi întreagă. Se aşează pe marginea patului şi formă numărul de la cabinetul lui Eli.

- Daisy, sunt eu. E acolo? întrebă.

- Aici? Nu, nu e, răspunse Daisy. Nu ştim nimic de el de azi dimineaţă. Am crezut că poate s-a dus acasă. Am încercat să

sun...

- De ce să fi venit acasă? Nu se simţea bine?

- Nu v-a spus? A murit calul de la Ferma Hayes.

- A murit? Oh, nu. Când?

- Azi-dimineaţă. Şi, deci, nu v-a sunat?

- Nu, răspunse Claire. Ai încercat să-l suni pe mobil?

- Mi-a răspuns căsuţa vocală. I-am lăsat trei mesaje.

Claire îşi auzi respiraţia în receptor.

- Uite ce e, o să-l sun şi eu pe mobil.

Inchise şi formă numărul de mobil al lui Eli iar şi iar, sperând că perseverenţa ei avea să câştige până la urmă, chiar dacă el nu voia să răspundă. Auzi deschizându-se uşa apartamentului.

- Eli, tu eşti? strigă ea.

- Eu sunt.

- Unde ai fost? strigă Claire. Nu se poate să faci asta, Eli. Nu se poate să nu suni o zi întreagă. Pentru numele lui Dumnezeu...

- Te rog, nu, spuse Eli. Nu-mi face morală.

Trecu pe lângă ea şi se aşează în fotoliul mare de lângă fereastră.

- Power a murit, Claire. Am dat-o în bară.

Claire îngenunche pe podea lângă el.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- A avut mereu colici. Ieri nu părea să fie vorba de altceva, numai că de data asta, intestinele s-au strangulat, iar eu nu mi-am dat seama Dacă i-aş fi făcut un tuşeu rectal, aş fi simţit. Aş fi operat-o şi i-as fi rezecat intestinul. Dar nu i-am făcut tuşeu rectal. M-am uitat la ea şi mi s-a părut că e vorba de ceva ce mai avusese de atâtea ori până atunci.

- Eli, oricine poate greşi. Nu fi atât de aspru cu tine!

- Zău? Spune-mi cum te-ai simţi, dacă ar veni un pacient la tine şi mai târziu s-ar arunca de pe o clădire Ştii ce mi a spus Stu Hayes? A spus: „Cred că instinctul tău nu mai e la fel de sigur pe cât crezi.“

- E supărat, Eli. E furios, spuse Claire. Practici meseria asta de treizeci de ani. Eşti om şi tu.

- Poate că tocmai asta mă omoară. Intotdeauna am simţit că am un al şaselea simţ, când e vorba de animale.

- Chiar ai, spuse ea blând.

- De data asta nu l-am avut.

Claire îi puse o mână pe umăr.

- Hai să mergem undeva, spuse. Hai! Să comandăm o sticlă de vin şi să discutăm pe îndelete.

- Imi pare rău pentru azi-dimineaţă. Nu ştiu ce a fost în capul meu.

Scutură din cap.

- Alte instincte aiurea.

- Auzi, ce-ar fi să facem o plimbare cu maşina în sus pe coastă? Hai să mergem undeva unde nu ne cunoaşte nimeni, unde nu putem da peste nimeni cunoscut, ce zici?

Eli se ridică din fotoliu.

- Trebuie să ies din hainele astea.

Claire se aplecă spre el şi îl sărută.

- Ar fi trebuit să mă suni azi. Să nu mai faci niciodată asta.

- Cum a fost la cumpărături? I-aţi luat pantofi Kaylei?

- Da. Apropo, crezi că Tim Boyd ar vrea să sune la farmacie şi să transmită o reţetă pentru ea? Kayla are glaucom juvenil, iar Nick a uitat picăturile acasă. Nu se simte bine deloc.

- De ce nu-i cere doctorului ei să dea telefon? La Drugmart e deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

- Nu vrea. Nu poţi să-l suni pe Tim? Te rog!

- De ce oare nu-mi place chestia asta? spuse Eli, formând numărul de telefon al lui Tim. „Bună, Tim. Sunt Eli Bishop... Iartă-mă că te deranjez acasă, dar avem nişte turişti care stau la noi şi e o fetiţă cu glaucom juvenil. Are nevoie de - se întoarse spre Claire, care îi întinse hârtiuţa cu numele medicamentelor - Timoptic, Pred Forte şi atropină. Tatăl le-a uitat acasă şi biata copilă suferă foarte tare... Dacă trimiţi reţeta la Drugmart în Meadville, e perfect. Rămân foarte îndatorat. Sincer."

Puse receptorul în furcă

- Ce se întâmplă, Claire?

- La drept vorbind, nu ştiu. Promit să vorbim la cină despre asta. Hai să ne oprim la camera lor şi să-i spunem lui Nick că am plecat după medicamente, bine?

Claire ciocăni uşor în uşa lui Nick, care o deschise doar de un lat de palmă.

- Eli a vorbit cu doctorul. Ne ducem la farmacie, şopti ea. Ce face Kayla?

- Doarme în continuare, spuse Nick.

Apoi îl salută pe Eli.

- Bună.

- Imi pare rău că nu se simte bine, spuse Eli. L-am rugat pe

Tim Boyd să transmită reţeta.

- Noi ne ducem să luăm medicamentele şi ne întoarcem într-o oră, spuse Claire.

- Mulţumesc, spuse Nick cu un aer trist. Vă sunt recunoscător.

Când închise uşa, simţi picăturile de transpiraţie de pe frunte. De ce a trebuit să-i spună bărbatului ei despre picături? Ce altceva i-o mai fi spus? A spus că o să păstreze confidenţialitatea. Psiholog nenorocit! Trebuia să fi plecat din ziua precedentă. Deschise servieta şi ridică schiţele, sub care se aflau teancuri de bancnote mici legate cu bandă elastică. Le aşează în ordine, încuie servieta şi o puse lângă pat.

Se uită la Kayla şi dădu la o parte pătura.

- A sosit timpul să plecăm, Kayla, spuse Nick,

- Nu, tati, te rog. Nu.

- Trebuie, Kayla.

O oră. Avea o oră la dispoziţie, dar putea să rezolve totul în mai puţin de atât. Ca de obicei, bagajele lor erau strânse.

- Să mergem, spuse, trăgând-o pe Kayla de braţ. Dar mai întâi facem un duş şi ne spălăm cu şamponul ăla special.

Trebuia să-i vopsească din nou părul, fiindcă începuseră să se vadă rădăcinile.

-Maşina lui nu e aici, spuse Eli, în timp camioneta urca drumul spre han.

Claire ţinea în poală medicamentele Kaylei.

- Probabil că au ieşit în oraş.

- Nu cred. Şi-a lăsat maşina jos, lângă şopron.

- Cum se face că n-am observat-o până acum?

- Pentru că nu te-ai uitat după ea până acum, prostuţule. Eli, ince- teaza. Nu se poate să pui la îndoială fiecare fleac. Uite, mă duc să duc astea sus şi mă întorc imediat, bine?

Putea să jure că lăsase luminile exterioare aprinse, când plecase, iar acum hanul era cufundat în beznă. Aprinse lumina de pe verandă şi deschise uşa. Candelabrul din hol era suficient de mare ca să lumineze tot holul. Alergă pe scări până la al doilea palier şi se opri în faţa camerei cu numărul 8. Prin uşă răzbătea zgomotul televizorului. Bătu uşor în uşă.

- Nick, sunt Claire. Eşti treaz?

Aşteptă, apoi ciocăni din nou, de data asta mai tare.

Lăsă punguţa albă cu medicamente la uşă, cobori pe scări, ridică receptorul telefonului din recepţie şi formă numărul camerei 8. Nici un răspuns. Traversă veranda interioară până

în bucătărie şi aprinse luminile din parcarea din spate. Ford-ul Taurus dispăruse. Alergă până în faţa hanului, unde Eli o aştepta în camionetă. Deschise uşa la perete.

- Au plecat, spuse Claire surprinsă.

-Cum?

- Maşina a dispărut. Vreau să verific şi camera.

- Ce naiba se întâmplă, Claire?

- Nu ştiu sigur, spuse ea tremurând. Se aude televizorul mergând .Ia te rog cheia. Vreau să intru în cameră. Te rog!

Eli luă cheia din spatele recepţiei şi o urmă pe Claire, care urca scara sărind treptele. Claire îşi ţinu răsuflarea în timp ce Eli băgă cheia în broască şi deschise încet uşa. Unica lumină din încăpere era cea proiectată de televizor. Eli aprinse plafoniera. Suportul pentru valize era gol. Dulapul de haine era deschis şi gol. Claire rămase împietrită în mijlocul încăperii, uitându-se la patul în care dormise Kayla.

- Nu înţeleg, murmură ea.

Eli intră în baie şi aprinse lumina. Pe marginea căzii era o sticlă de culoarea chihlimbarului, din care se prelingea un lichid de culoare mov.

- Claire, strigă el, luând sticla, ce e chestia asta?

Claire luă sticla din mâna soţului ei.

- Vopsea de păr.

Păli.

- Oh, Doamne, spuse ea închizând ochii. Cred că am făcut o greşeală îngrozitoare.

- Povesteşte-mi, spuse Eli, în timp ce-şi turnau ceva de băut, în veranda interioară.

- Cred că a răpit-o.

- Dar e tatăl ei.

Claire trase adânc aer în piept.

- Am stat de vorbă cu el azi. In calitate de pacient, în birou. Mi-a spus că el şi soţia lui sunt în divorţ şi că se teme că poate pierde custodia. Că soţia lui a depus plângere împotriva lui cum că ar fi bătut-o şi că se teme că tribunalul va încredinţa custodia Kaylei exclusiv mamei. La un moment dat, Phoebe, soţia lui, a avut chiar un ordin de restricţie împotriva lui.

Făcu o pauză.

- Cât priveşte vopseaua de păr, cred că i-a schimbat culoarea părului.

- Dar de ce să fugă acum? De ce n-a aşteptat măcar să-i dăm medicamentele?

- Habar n-am, răspunse Claire, sorbind din băutură. Spunea că Phoebe e neglijentă când e vorba de Kayla. Că nici măcar n-a dorit-o. Că a înscris-o la un internat pentru copii nevăzători din Maine.

- Asta tot nu explică de ce a plecat de aici. Fără să lase un bilet? Fără vreo explicaţie? Impachetează tot, hodoronc-tronc, şi fuge, când copilul are dureri? Nu cred că vezi lucrurile limpede.

- Nu ştiu ce să mai cred. Nu mai înţeleg nimic.

- Claire, ascultă-mă. De ce ar lua un părinte copilul de la celălalt părinte?

- Ca să deţină controlul, răspunse ea fără ezitare. Ca să se răzbune.

- Şi ce se întâmplă cu copilul?

- Ceva oribil. Este speriat, în unele privinţe e ca şi cum i s-ar spăla creierul. Are încredere în răpitor, fiindcă acesta e tot ce are.

- Bun. Ţinând cont de toate astea, ce te-a făcut să crezi ceea ce ţi-a spus el azi? De ce ai avut încredere în individul ăsta din clipa în care a intrat pe uşă?

-Ce importanţă mai are acum? strigă Claire furioasă. N-am nevoie să faci pe psihologul cu mine, Eli.

- Claire, spuse Eli calm, mi-ai spus mai devreme că toţi suntem oameni. Ascultă-mă. Eu am făcut o presupunere bazată pe antecedentele calului în loc să văd dacă nu era vorba de altceva. Şi tu faci la fel.

- Nu-i adevărat.

- Ba da, spuse el, luându-i mâinile în mâinile lui. Ţi-am spus de când a sosit. Te-ai uitat la el şi l-ai văzut pe Jack, împreună cu tine şi cu fantoma unei mame care şi-a abandonat copilul. Ai judecat faptele pe baza propriului tău trecut.

Privirea lui Claire deveni distantă şi se îndepărtă de Eli.

- Când eram mică, aveam poze cu Sulie pe poliţa şemineului. Vreme de câţiva ani, a trimis vederi şi uneori mă suna de ziua mea. Şi îmi amintesc că aveam un sentiment de vinovăţie fiindcă aş fi vrut să dispară din viaţa mea definitiv.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Ce fel de monstru a fost mama mea? Cât de disperată a fost?

- Nu ştiu, Claire. Aş vrea să-ţi pot răspunde.

Işi şterse obrajii umezi cu dosul mâinii.

- De unde ştiu eu că Phoebe nu e o mamă la fel ca Sulie? De unde ştiu eu că Nick nu e singura salvare a acestui copil? Tot ce ştiu e că au plecat şi Kayla e în suferinţă.

Se ridică şi se duse la fereastra care dădea spre parcarea din spate, acum pustie.

- Ce vrei să faci?

Claire se întoarse şi îşi îndreptă umerii.

- Să-l sun pe Sam, răspunse. Să-l sun pe Sam până nu e prea târziu şi n-au ajuns prea departe.

Capitolul 6

Kayla dormea profund, în patul moale şi alb de la han, când

Nick o trezi. Simţi cum tatăl ei îi scutură umărul, la început încet, apoi mai tare, iar când deschise ochii în beznă, simţi că pleoapele umflate şi durerea ascuţită, ca de pumnal, care dispăruseră în lumea viselor, erau cât se poate de reale. „Trebuie să plecăm”, spuse Nick. Să plecăm. De câte ori nu rostise aceste cuvinte, când era în mijlocul mesei ori abia se culcase într-un pat de motel? Când Nick dădu pătura la o parte, încercă să protesteze, dar el îi puse un deget pe buze.

- E timpul, Kayla, şuieră Nick.

Şi Kayla ştia că asta însemna că era timpul să plece, înainte să-i găsească cineva şi să o ia de lângă el. O să-i lipsească hanul, unde aerul mirosea a brad, vanilie şi sare.

- Nu vreau să merg, murmură ea.

- Dă-te jos din pat, Kayla. Trebuie să te spăl pe cap.

Avea să folosească din nou şamponul ăla scârbos. Ala care miroase atât de tare, că începe să-ţi curgă nasul. Dar tati i-a spus că şamponul o să-i cureţe părul şi n-o să facă păduchi. Il auzi scuturând sticla. Kayla numără paşii până la baie şi se aşează ascultătoare pe marginea căzii, cu un prosop pe umeri, în vreme ce tati îi turna amestecul pe cap. Mirosul îi înţepă ochii, care oricum o dureau, dar nu mai avea rost să protesteze.

In timp ce stătea cu şamponul pe cap, îl auzi pe tatăl ei împachetând. Nu îndrăznea să scoată vreun cuvânt, fiindcă el îi spusese să tacă. Când dormea, i se păruse că aude vocea lui Eli, apoi pe cea a lui Claire şi ceva în legătură cu farmacia şi cu faptul că se întorceau repede. Poate că or să ajungă la timp cu picăturile şi atunci n-o s o mai doară ochii şi puteau să-şi ia cu toţii rămas bun.

Tati o luă să-i spele şamponul de pe păr. Sub duş, în vreme ce apa caldă i se prelingea pe corp, lăsă capul pe spate. N-avea cum să vadă şiroaiele de apă mov care se scurgeau de o parte şi de alta în cadă şi nici că şuviţele de păr scurt, pe care Nick i le ştergea cu prosopul, erau acum de culoare şaten-închis.

Nick o îmbrăcă pe Kayla, apoi cără bagajele la maşină. Se întoarse în cameră, o ridică pe Kayla cu un braţ şi îşi atârnă servieta pe umărul celălalt. Conduse cu farurile stinse pe drumul îngust şi şerpuit ce ducea la autostradă. Kayla stătea pe bancheta din spate, ţinând strâns la piept ursuleţul. Durerea era aproape insuportabilă. Nu erau decât la o

jumătate de oră distanţă, când începu să plângă cu suspine.

- Unde mergem? întrebă ea, încercând să-şi înăbuşe suspinele.

- Mergem şi atât, spuse Nick, cu privirea aţintită pe autostradă.

- De ce? Nu putem s-o aşteptăm pe Claire? A spus că-mi aduce picaturile. Poate că le-a luat deja. De ce nu putem să le luăm şi să plecăm după aia? Te rog, tati!

- Am avut grijă de tine în toate lunile astea, nu? Ţi-a fast frig sau foame, ai fost bolnavă?

Se opri din suspinat.

- Nu, scânci ea înăbuşit. Nu.

- Atunci, taci din gură, Kayla, până mă gândesc ce-o să facem. Doar nu vrei să te duci la şcoala aia, nu-i aşa? Sau să ajung la închisoare?

- Nu, tati, spuse Kayla şoptit. Nu.

In bordul maşinii, începu să sune o sonerie. Rezervorul era aproape gol. Nick se uită la ceas. Claire ajunsese în mod sigur acasă. Nu trebuia să-i spună nimic lui Eli. Eli nu-l plăcea, de asta era sigur. Cu siguranţă, în dimineaţa aceea se certaseră din cauza lui. Inţelesese asta din expresia de pe chipul lui Claire, când aceasta revenise în casă, după ce-l condusese pe Eli.

Deschise radioul. Erau informaţii despre traficul din zonă şi despre vreme. Avea să fie ceaţă şi erau aşteptate unele averse pe la miezul nopţii. Dacă mai conducea încă vreo patru ore, puteau să mai facă trei sute şi ceva de kilometri şi să ajungă în Cape Cod, un loc pustiu în această perioadă a anului. Un loc numai bun să se ascundă. Dar mai întâi, trebuia să umple rezervorul.

O pancartă de pe autostrada cu două benzi pe sens anunţa că, la următoarea ieşire, erau o staţie de benzină şi un motel. Văzu luminile galbene şi firma de neon a unui mic motel lângă banda de ieşire, precum şi o benzinărie Shell, vizavi. Tocmai se pregătea să intre în benzinărie, când observă un Pontiac Bonneville vechi, de culoare grena, care avea în geam anunţul „De vânzare", parcat lângă trotuar. Conduse încă vreo patru sute de metri în josul drumului şi se opri în parcarea întunecoasă a unui restaurant chinezesc, care avea şi pensiune.

- Aşteaptă aici, îi spuse Kaylei.

- Unde te duci? întrebă ea, încercând să-şi stăpânească

teama.

- Mă întorc imediat, răspunse el. Mă duc să cumpăr ceva de băut. E un magazin cu mâncare preparată în apropiere. O să încui portierele.

Deschise servieta şi scoase două teancuri de bancnote prinse cu bandă de cauciuc, după care ascunse servieta sub scaun. Kayla stătea cuminte, ţinând ursuleţul strâns la piept Trecuse prin situaţii similare de nenumărate ori până atunci. Dar când Nick deschise portiera ca să coboare din maşină, nu simţi mirosul de mâncare al vreunui magazin. Nick traversă strada şi intră în benzinărie. Un tânăr de vreo optsprezece ani se uita la televizor.

- Stau la motelul de peste drum, spuse Nick afabil. Văd că aveţi o maşină de vânzare.

- Da, domnule, spuse băiatul, ridicându-se imediat în picioare. Are optzeci de mii de kilometri, dar este în perfectă stare.

- Cât vreţi pe ea?

-Şapte sute, răspunse băiatul, dar putem negocia.

- Ce ai zice dacă ţi-aş da opt sute şi mi-ai da cheile?

-Dar trebuie să facem actele de proprietate, domnule. Nu pot să procedez aşa. Nu e legal. Trebuie să anunţ Registrul Vehiculelor şi...

- Ascultă, puştiul meu e la motel, azi e ziua lui de naştere, spuse Nick înţelegător. Implineşte optsprezece ani. Eu sunt agent de asigurări şi îl învăţ şi pe el câte ceva. Săptămâna asta, l-am luat cu mine. Ne-am uitat toată ziua după maşini la mâna a doua şi când ne-am cazat la motel, am văzut bijuteria asta de maşină. Vreau să-i fac o surpriză. Uite, îţi dau opt sute cincizeci bani gheaţă şi promit să vin mâine dimineaţă la prima oră, ca să ne ocupăm de hârţoage. Ce zici?

- Nu pot să fac asta, domnule. Nu e legal.

- Haide, zău. O să ne ocupăm de formalităţi mâine dimineaţă.

Băiatul privi în jur.

- La ce oră puteţi fi aici?

- La şapte fix. Ai cuvântul meu.

- Nici măcar n-am curăţat-o cu aspiratorul, spuse băiatul. E cam afumată.

- O să facem asta mâine dimineaţă. Apropo, cum te cheamă?

- Muldoon. Tommy Muldoon.

- Nick Freston, spuse Nick, întinzându-i mâna. Acum ştii

cum mă cheamă şi ai şi cuvântul meu.

Scoase opt bancnote de o sută şi una de cincizeci de dolari, i le întinse băiatului numărându-le cu glas tare, iar acesta îi dădu cheile.

Nick duse maşina în parcarea de la Motelul Benson, sub privirile băiatului de la benzinărie. Opri motorul, cobori din maşină şi, cu un zâmbet larg, îi făcu cu mâna, fluturând cheile maşinii. Se îndreptă spre recepţia motelului şi îl urmări pe băiat cu privirea, până ce acesta intră în benzinărie. Se întoarse la Pontiac şi, cu luminile stinse, conduse în parcarea goală în care o lăsase pe Kayla, care adormise din nou, pe bancheta din spate. Mută bagajele în Pontiac, apoi o mută pe Kayla, care continuă să doarmă.

Când Kayla se trezi, parcurseseră deja vreo şaizeci şi cinci de kilometri pe autostrada interstatală, îndreptându-se spre vest. Incet, mirosul stătut de fum de ţigară îi cuprinse simţurile. Pipăi bancheta în jurul ei şi podeaua maşinii, în căutarea ursuleţului.

- Ursuleţul! izbucni ea în plâns. Tati, te rog! Unde e? Unde e maşina noastră? L-ai lăsat în maşină.

Plânsul Kaylei era tot mai puternic, în timp ce vocea tatălui ei devenea tot mai distantă, iar vorbele lui tot mai reci şi mai goale. Să se întoarcă după ursuleţ, îşi zise, era o bătaie de cap pe care n-o meritau nici ea, nici ursuleţul.

Sam şi Annie Merrill cinau la sediul poliţiei, când sună Eli.

- Vezi? Ţi-am spus eu, zise Sam ridicând receptorul. Nu pot să iau o îmbucătură de lasagna în gură, că mă sună cineva.

Inghiţi şi îşi drese vocea.

- Poliţia din Drifting. Şeriful Merrill la telefon.

- Bună, Sam. Sunt Eli. Eşti ocupat?

- Ocupat? Luam cina cu Annie. Ce s-a întâmplat?

- Musafirii noştri, îi ştii, Nick Pierce şi fiica lui, au plecat cam precipitat.

- Au şters-o fără să plătească?

- Nu, au plătit cu bani gheaţă în avans. E ceva mai complicat.

- Ce se întâmplă, Eli? întrebă Sam, aplecându-se în faţă.

- Nu ştim exact, dar vreau să te întreb ceva. In ziua în care ai venit, când a dispărut Kayla, ai verificat numărul maşinii?

- Nu, răspunse Sam uşor încurcat. Nu aveam nici un motiv. Copilul a apărut şi totul a fost în ordine.

- L-ai notat cumva?

- Sigur că da. Il am notat aici.

- Cred că ar trebui să-l verifici.

- Poţi să-mi spui de ce?

- Claire are motive să creadă că tipul a răpit copilul, Sam.

- Poftim?

- Azi a stat de vorbă cu ea şi a pomenit de lupta pentru custodie şi altele. Copilul e bolnav şi am fost să-i luăm medicamente. Când ne-am întors, plecaseră. Luaseră cu ei tot. Am găsit doar o sticlă cu vopsea de păr în baie.

Sam simţi că-i îngheaţă sângele în vene.

- Verific numărul acum. Nu închideţi.

Işi răsuci scaunul astfel încât să fie cu faţa la computer şi introduse numărul de înmatriculare.

- Drace! Maşina i-a fost închiriată unui tip pe nume Nicholas Preston în Long Island, New York. A fost raportată ca fiind furată pe 21 martie. Tipul o foloseşte de şase luni.

- Preston? Pe tip îl cheamă Pierce.

- La ei apare drept Preston şi cred că avem o problemă aici, spuse Sam. In primul rând, e vorba de un furt. Vin la voi. Nu atingeţi nimic în cameră, bine?

- Ce se întâmplă? întrebă Annie, văzându-l pe Sam că se ridică.

- Il ştii pe tipul cu fetiţa aia oarbă care stătea la han? Ei bine, se pare că e un răpitor de copii.

Sam o luă în sus pe scări spre camera nr. 8, urmat de Eli, Annie, Claire şi Stella.

- Va trebui să aşteptaţi cu toţii afară, spuse Sam grav. Camera e scena unei infracţiuni.

Işi puse o pereche de mănuşi de cauciuc noi, băgă cheia în broască şi pătrunse în încăpere.

Deschise dulapul de haine şi lumină cu o lanternă colţurile şi rafturile. Cercetă apoi fiecare sertar al biroului, îngenunche şi se uită sub paturi şi după draperii. Intră în baie şi văzu sticla de vopsea aşezată pe marginea lavoarului.

- Hei, Eli, strigă el apropiindu-se de uşă şi ţinând cu grijă sticluţa. Despre asta e vorba?

- Da, confirmă Eli.

Sam băga sticluţa într-o punguţă de plastic, pe care o sigila cu bandă adezivă roşie. Se întoarse în baie, unde văzu o pungă de plastic îndesată între scaunul de toaletă şi cadă. O ridică şi citi etichetele de pe sticluţele din interior.

- Ce naiba..., spuse. Avem Timoptic de la o farmacie din San An- selmo, California, datată ianuarie 2002. Atropină de la Cherry's Drugs din Queens, din martie 2002. Un Pred Forte de la Lyle's Drugs din Santa Fe, din mai 2002. Alt Pred Forte şi atropină de la Clark Chemists din Dallas, datat iulie 2002. Au fost eliberate pe numele Kayla Powell, Kayla Preston şi Kayla Peterson.

- De ce crezi că le-a aruncat acum? întrebă Eli.

- Nu cred că le-a aruncat. Cred că le a lăsat din greşeală. Păstra ambalajele astea goale, fiindcă reprezentau nişte urme, spuse Sam.

- Ce înseamnă asta? întrebă Claire.

- Se pare că au fost prin mai multe locuri, cel puţin din ianuarie încoace, spuse Sam. La ce folosesc? Despre ce fel de afecţiune e vorba?

- Fetiţa are glaucom juvenil, răspunse Claire ezitând. Sunt aceleaşi medicamente pe care le-am procurat pentru ea în seara asta.

Clătină din cap.

- Are nevoie disperată de ele.

- Ce facem acum? întrebă Eli.

- Ne întoarcem la secţie şi îl verificăm prin CNII, spuse Sam.

- Ce e asta? întrebă Claire.

- Centrul Naţional de Informaţii în domeniul Infracţionalităţii, răspunse Sam. Să vedem ce ne spune în ce-l priveşte pe amicul nostru Nick şi cum l-o mai chema. Sper sa fie atât de amabil şi să mai greşească o dată, ca să-l putem prinde.

Claire îşi lăsă capul pe umărul lui Eli, în timp ce-l urmau pe Sam la secţia de poliţie. Eli conducea în linişte, ţinând-o strâns de mână pe Claire.

Sam îşi puse geaca în cuier şi se aşează în faţa computerului. Tastă o parolă, apoi numele Nicholas Pierce, Preston, Peterson, Powell.

- Nu găsesc nimic. Nici unul dintre astea nu e numele lui real, spuse Sam. Cred că ar trebui să sun la FBI.

Privi spre ceasul de pe perete.

- Pot să folosesc computerul tău? întrebă Claire. E un site pe

Internet cu informaţii despre copii dispăruţi pe care aş vrea să mă uit.

Eli stătea în picioare în spatele lui Claire, sprijinindu-şi mâinile pe umerii ei, iar Sam şi Annie, de o parte şi de alta a lui.

- De unde ştii de site-ul ăsta?

- De la DSS, răspunse Claire. Verificăm din când în când, ca să ne asigurăm că n-am văzut vreun copil care nu e însoţit de părintele căruia i-a fost încredinţat.

Tastă „missingkids.com" şi intră pe site-ul Centrului Naţional pentru Copii Dispăruţi şi Exploataţi.

- Uite, introduci date de stare civilă, iar apoi, cu puţin noroc, îţi apare unul dintre anunţurile postate. Ce bine ar fi fost, dacă am fi ştiut numele ei adevărat.

Completă câmpurile goale: prenume, vârstă, înălţime, greutate, culoarea părului, culoarea ochilor. La tipul de răpire, alese „familie". Apoi apăsă tasta „Enter" şi aşteptă.

- Oh, Doamne, spuse Claire cu o voce pierită.

Pe ecranul monitorului apărură două fotografii. Nick, al cărui nume de familie era Parsons, lângă o fotografie a fiicei sale, Kayla. Nick semăna destul de bine. Kayla, în schimb, deşi putea fi recunoscută, arăta cu totul altfel: părul lung, de culoare castaniu-deschis, i se revărsa pe umeri. Faţa îi era împlinită. Era îmbrăcată cu o bluză roz cu mâneci pufoase. Claire citi cu voce tare: „Kayla ar putea fi însoţită de tatăl ei, care nu are drept de custodie. Este nevăzătoare şi ar putea avea nevoie de îngrijiri medicale. Kayla a fost văzută ultima oară în San Anselmo, California, împotriva răpitorului a fost emis un mandat pentru infracţiunea de fugă ilegală în scopul evitării condamnării." Localitatea în care fusese emis raportul era San Anselmo. Copilul dispăruse din 26 februarie 2002.

-Acum ce facem? întrebă Claire, întorcându se spre Sam.

- Anunţăm FBI-ul. Dar mai întâi o să trimit o înştiinţare către toate secţiile de poliţie din Connecticut, Massachusetts şi Rhode Island.

- Şi pe urmă? întrebă Claire.

- Pe urmă ne rugăm să se întâmple o minune, spuse Sam. Cum spuneam, sperăm ca dl. Parsons să greşească din nou.

Nicholas deschise radioul şi coborî geamul, sperând ca şuieratul aerului rece al nopţii să acopere plânsul înăbuşit al

Kaylei. Respiraţia lui era tot mai sacadată, transpira abundent şi avea o senzaţie dureroasă de greaţă.

Eli era cel care îl alungase din Drifting. Claire fusese o ţintă uşoară. Printr-o pură întâmplare, fusese crescută de tată şi se vedea pe sine, atunci când se uita la el şi la copil. Nick a ştiut însă din clipa în care i-a strâns mâna lui Eli că acesta era mai puţin demn de încredere. Dacă ea şi-ar fi ţinut gura, el ar fi fost acum în patul călduţ din camera de la han, care mirosea a aer sărat şi a lavandă.

Tocmai începuse să simtă efectele aerului rece al nopţii, când fu zgâlţâit de un ţipăt. Nu mai era plânsul cu suspine, încet şi monoton, pe care învăţase să-l ignore, ci un ţipăt ascuţit de soprană, care-l făcu să smucească violent maşina.

- Ochii mei, se tinguia Kayla. Ajută-mă, tati, te rog!

Nick întinse mina furios în spate, încercând s-o lovească, dar nu reuşi să ajungă la ea

- Incetează! Incetează odată! Nu te mai freca la ochi!

- Te rog, continuă să plângă cu suspine Kayla. Ajută-mă, te rog.

Nick n-o băgă în seamă. Avea de gând să mai conducă vreo două
ore şi poate că ajungea în Cape Cod înainte de miezul nopţii.

Tommy Muldoon sosi la benzinărie miercuri dimineaţă, la ora şase şi jumătate. Parcarea de la Motelul Benson era cufundată în întuneric, părând a fi goală. Pontiac-ul era probabil în spate, unde obişnuiau să-şi parcheze oaspeţii maşinile, îşi zise Tommy. Aşteptă la benzinărie până la ora opt, când sosi fratele său Brian, ca să facă plinul.

- Hei, unde e Pontiac-ul? întrebă Brian, privind în jur.

- L-a luat cineva pentru o tură de încercare, minţi Tommy. Ascultă, Bri, poţi să stai stai puţin pe aici? Trebuie să mă duc până vizavi.

- De ce ? O să întârzii la serviciu.

-Nu lipsesc decât zece minute, jur, spuse Tommy, traversând în grabă strada îngustă.

Alergă în parcarea din spate. Nici urmă de Bonneville. In interiorul motelului sordid, la recepţie, era Floyd Benson.

- Bună, domnule Benson, spuse Tommy, cu răsuflarea tăiată. Caut un tip care stă aici împreună cu fiul lui. Un bărbat cam la cincizeci de ani, cu un fiu cam de vârsta mea.

Benson clătină din cap.

- Nu, spuse el fără să ridice privirea.

- Sunteţi sigur? Nu puteţi să vă uitaţi dacă s-a cazat cineva aseară?

- N-avem pe nimeni cu descrierea asta, răspunse Benson, privindu-l de data asta. Eu am plecat de aici aseară la ora şapte, iar de atunci nu s-a mai cazat nimeni.

- Mulţumesc, spuse Tommy, traversând în fugă strada.

- Ce se întâmplă, Tommy?

- Ascultă, Brian, nu mă omorî! A venit aseară un tip care mi a dat opt sute şi cincizeci de dolari pentru Bonneville. A spus că o să vină azi-dimineaţă, ca să facem actele, dar n-a mai apărut. A spus că stă la Benson’s, dar nu i acolo.

- Poate că s-a dus să mănânce.

- Nu, domnul Benson zice că la el nu stă nici un tip cu fiul său.

- Vrei să spui că i-ai dat maşina unui individ?

- Tipul mi-a plătit, ţi-am spus. Uite, spuse Tommy scoţând bancnotele din portvizit. Mi-e frică, Bri. Dacă tipul o să folosească maşina ca să spargă o bancă sau mai ştiu eu ce?

-Trebuie să anunţi poliţia, Tommy, spuse Brian, clătinând din cap. Acum trebuie să plec la serviciu. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Tommy intră în benzinărie şi zăbovi o clipă în scaunul cu rotile, din piele maro uzată, aflat în spatele casei de marcat. Apoi ridică receptorul şi formă numărul poliţiei.

- Sergent Blanco, răspunse o voce.

- Domnule sergent, sunt eu, Tommy, de la benzinăria Shell.

- Bună, Tommy. Ce s-a întâmplat?

- A venit la mine un tip aseară, să se uite la Bonneville. Mi-a dat opt sute cincizeci bani gheaţă şi a plecat A zis că stă la Benson şi că o să vină în dimineaţa asta să facem hârtiile, dar n-a mai apărut. Am verificat la Floyd Benson şi tipul n-a stat niciodată acolo.

- Inţeleg. O să trimit un om la tine, Tommy.

- Am dat de bucluc?

- Tu, nu, Tommy, spuse sergentul Blanco înţelegător. N-ai făcut nimic rău.

John Blanco îl trimise pe Joe Erickson să stea de vorbă cu Tommy Muldoon la staţia de benzină. Joe avea doar

douăzeci şi cinci de ani, deci era cu puţin mai mare decât Tommy.

- Povesteşte-mi cum s-au petrecut lucrurile, spuse Erickson. Ia-o chiar de la început.

Tommy îi povesti despre Nick şi scoase banii din portvizit.

- Vreţi să vi-i dau ca probă?

- Pune-i într-un loc sigur. Descrie-mi-l pe tip.

- Alb, cam 1,80 înălţime. Puţin mai înalt ca mine, spuse Tommy. Părul spicat cu alb. In jur de cincizeci de ani.

Staţia din maşina lui Erickson cârâi.

- Aşteaptă o clipă, spuse.

Erickson se duse la maşină, ridică receptorul şi ascultă. Era o avertizare despre un Ford Taurus de culoare albastră, cu plăcuţe de înmatriculare de New York, aparţinând unui presupus răpitor de copii. Se întoarse la Tommy.

- E-n regulă. O sa fim atenţi. In acest moment, nu putem face altceva.

- Ce fac cu banii?

- Lasă asta acum. Poate că totuşi tipul o să apară. Poate că a fost nevoit să rezolve o urgenţă.

Erickson se sui în maşina de patrulare şi termină de notat în carneţel. Pe drumul de înapoiere la secţie, se gândi să verifice un pic parcarea de la restaurantul-pensiune chinezesc, care devenea pe zi ce trece un buboi. Locul crea numai probleme. Mai întâi, dădu ocol parcării prin spate, ca să vadă dacă nu cumva era gunoi aruncat acolo, care să provoace o invazie de şobolani, aşa cum se întâmplase în luna iulie a anului precedent. In parcare, nu era nimic, cu excepţia unui Ford Taurus albastru. Cobori din maşină şi îşi făcu mâinile streaşină ca să privească în interiorul Ford-ului. Inima începu să-i bată cu putere.

- Aici Erickson. Sunt la Ming's Wok, pe Autostrada 12, spuse în staţie. Vreţi să-mi mai citiţi o dată înştiinţarea aia?

Erickson privi în gol, în timp ce Blanco îi citea fiecare cifră şi literă de pe plăcuţa de înmatriculare din faţa lui.

- Am găsit Taurus-ul albastru la Ming’s Wok, anunţă el. Abandonat.

- Trimit întăriri, spuse Blanco. Bravo, Erickson.

In jumătate de oră, la restaurantul chinezesc sosiră doi poliţişti din poliţia statală şi patru din cea locală. Luară amprente din maşină, iar ursuleţul găsit pe podeaua din spate fu aruncat fără menajamente într-o pungă de plastic, pe post

de probă. De la benzinărie, Tommy Muldoon văzu luminile şi auzi sirenele. Incuie uşa magazinului, întoarse plăcuţa din poziţia DESCHIS în cea de ÎNCHIS şi o luă în jos spre Ming's. Când ajunse, sergentul Blanco tocmai îşi parca maşina.

- Bună, dom' sergent, spuse Tommy. Ce s a întâmplat?

- Căutăm un tip, spuse Blanco, arătându-i un afiş cu antetul Centrului Naţional pentru Copii Dispăruţi sau Exploataţi.

Lui Tommy i se uscă gura.

- Ce-a făcut?

- E căutat pentru răpire, spuse Blanco

- Domnule sergent, ăsta e tipul care mi-a luat maşina, spuse Tommy.

Blanco strânse echipa în jurul lui.

- Se pare că trebuie să modificăm datele din înştiinţare. Tipul conduce acum un Pontiac Bonneville grena, cu plăcuţe de înmatriculare din Rhode Island.

Puse o mână pe umărul lui Tommy.

- Maşina a luat-o de la tânărul ăsta noaptea trecută. Ce număr are maşina, Tommy?

- RCE 5398.

- Unde a fost emisă avertizarea?

Un poliţist mai în vârstă interveni.

- In Drifting, Connecticut. La vreo o sută patruzeci de kilometri de aici. Şef acolo e Sam Merrill.

Blanco zâmbi.

- Sam Merrill. Am lucrat cu el cu ani în urmă, în Southport. Faceţi-mi legătura cu el, vă rog,

- Sam? Sunt John Blanco. Mă mai ţii minte?... Da, a trecut ceva vreme. Sunt în Hubbard, Rhode Island. Am găsit Taurusul albastru abandonat. Se pare că amicul tău a furat o altă maşină, un Pontiac Bonneville grena, cu plăcuţe de înmatriculare Robert Charles Edward 5398. Te ţinem la curent.

Ii povesti lui Sam despre Tommy Muldoon.

- Am cercetat maşina. E curată ca lacrima. N-am găsit decât un ursuleţ pe bancheta din spate

- Păstrăm legătura, John, spuse Sam. Mă bucur că lucrăm din nou împreună.

Sam era gata să închidă.

- Ah, John, ai grijă de ursuleţul ăla, bine?

- Bine, Sam, răspunse John.

Sam sună imediat la han. Claire răspunse de la primul apel.

- Au găsit maşina, spuse Sam. Se pare că amicul nostru a luat o altă
maşina.

- Unde? întrebă Claire, apucându-l pe Eli de mână. Unde sunt?

- In Hubbard, Rhode Island. Avem marca maşinii pe care o conduce acum şi numărul de înmatriculare. O să-l prindem pe tip. Simt asta.

- Ne ţii la curent, Sam, nu-i aşa?

- Promit.

- Spune-mi ce se întâmplă, spuse Eli, după ce Claire puse receptorul în furcă.

Claire îşi lăsă capul pe pieptul lui.

-Nu l-am ascultat pe Jack, şopti ea.

- Pe Jack?

- In prima zi, i-am văzut băşica de la picior. Am văzut expresia de pe faţa ei, când a vrut să ascundă bastonul de tatăl ei. Chiar şi tu ai spus că era ceva în neregulă cu tipul ăsta...

- Ce legătură are asta cu Jack?

- Iţi aminteşti ce spunea Jack? Spunea să fim întotdeauna atenţi la detaliile vieţii cotidiene. Nu am fost suficient de atentă.

Ochii i se umplură de lacrimi.

- Poate nu am vrut să fiu.

CAPITOLUL 7

In San Anselmo, zorii acelei zile de miercuri nu prevesteau soare pentru Phoebe Parsons. Coborî în ciorapi, în vârful picioarelor, până în bucătărie. Părul lung şi des de culoare şaten-deschis îi era împrăştiat pe faţă, ceea ce făcea ca trăsăturile ei să pară şi mai delicate. Chipul încordat şi obosit o făcea să pară a avea mai mult decât cei treizeci de ani ai ei. Sora ei, Caroline, venise de la Chicago s-o viziteze. Mama lor, Corinne, care venise să locuiască cu Phoebe a doua zi după dispariţia Kaylei, dormea. Caroline era deja în bucătărie.

- Am făcut cafea, spuse Caroline.

- Cum de te-ai sculat aşa de devreme?

- Cred că încă funcţionez după ora din Chicago. Tu ce scuză ai?

- Nu pot să dorm, spuse Phoebe, apucând cana cu cafea cu o mână subţire.

Pe unghiile scurte avea cruste de vopsea.

- Poate-ţi faci manichiura azi, o îndemnă Caroline.

- Nu merită osteneala. O să se murdărească din nou.

Ridică privirea spre sora ei.

- Pentru prima oară de la accident, am pictat o fereastră în casa cuiva, săptămâna trecută. Nu una adevărată, înţelegi, o fereastră falsă pe un perete. Incă nu pot să ţin pensula ca lumea în mână.

- O să-ţi recapeţi treptat mobilitatea.

Phoebe îşi întinse degetele.

- Nu de asta am nevoie, spuse ea şi ochii i se umplură de lacrimi. Am avut o noapte proastă.

Caroline o cuprinse cu un braţ după umeri.

- Auzi, ce ai zice dacă tu, mama şi cu mine am face o mică plimbare?

- Nu vreau să ies. Vreau să stau lângă telefon.

- Phoebe, ai pagerul. Ai telefonul mobil. Nu se poate să stai toată ziua aici şi să păzeşti telefonul.

- Săptămâna viitoare se împlinesc şapte luni. Şapte luni.

- Ştiu, spuse Caroline.

Ochii lui Phoebe scânteiară.

-No să renunt niciodată, Caroline. Niciodată. Dar nu mai pot nici măcar să intru în camera ei. Obişnuiam să intru acolo şi să mă aşez pe marginea patului, dar acum nu mai suport să fac asta.

O privi pe Caroline.

- In seara aia, a luat cu ea ursuleţul. Ştii, ursuleţul pe care i l-ai dat la primul ei Crăciun.

Durerea lui Phoebe se transformă în furie.

-A lăsat acasă picăturile pentru ochi. Mă tot gândesc - îşi acoperi gura cu mâna, încât cuvintele abia dacă se auzeau că are dureri.

Amintirile lui Phoebe despre noaptea aceea erau vagi. Nick apăruse la uşă pe la ora unsprezece. Kayla dormea de câteva ore bune. Părea pierdut. Pielea lui albă era în monocromie cu părul, care încărunţise şi mai mult în ultimele câteva luni. Haina sport era şifonată şi pătată.

- Lasă mă doar s-o privesc, o implorase, stând în cadrul uşii. Cred că te lasă inima să faci asta, nu-i aşa?

Inainte de lupta pentru custodie, nu-l interesase niciodată Kayla. Era o povară pentru el. Singura dată când Phoebe insistase să meargă împreună şi să discute cu psihologul şcolii, fusese nevoie de multă muncă de lămurire. El nu-şi dorise niciodată acel copil. Ar fi trebuit să-l părăsească demult, dar întotdeauna crezuse că se va schimba. Chiar şi în seara aceea, o parte din ea avusese încredere în el. Seara aceea. Ultima în care îşi văzuse copilul.

- Ai obţinut ce-ai vrut, îi spusese, stând în mijlocul bucătăriei.

- N-am vrut asta, şoptise ea. Am vrut să fim o familie. Imi pare rău că s-a întâmplat aşa.

- Iţi pare rău? o întrebase el. Dar ai obţinut tot, dragă Phoebe: casa, alocaţia copilului. De ce naiba îţi pare rău?

- Poate că ar trebui să pleci, Nick, îi spusese speriată. Nu vreau să ne certăm.

- Ai un prieten? o întrebase.

- N-am nici un prieten, îi răspunse, întorcând faţa. Cred că ar fi bine să pleci.

- Ţi-am spus, vreau s-o văd pe Kayla.

-Te duc în camera ei, dar pe urmă trebuie să pleci.

- Mă duci în camera ei? Incă mai ştiu să mă descurc în casa asta. Nu am nevoie să mă duci tu nicăieri. Tu şi ideea ta cu vizitele supravegheate, de parcă aş fi un criminal.

- Imi pare rău, Nick. Dacă n-ai fi...

- Dacă n-aş fi ce?

O apucase de braţ şi i-l răsucise la spate, imobilizând-o. Era ultimul lucru pe care şi-l amintea din seara aceea. Se trezise pe pardoseala rece de gresie a bucătăriei, cu degetele de la mâna dreaptă mutilate, rupte şi pline de sânge. Alergase în camera Kaylei şi văzuse patul gol. O căutase prin casă, strigându-i numele, cu sângele şiroind pe podeaua mochetată. Incercase să nu-şi piardă cunoştinţa, dar, în timp ce forma 911, leşinase din nou. Următoarea imagine pe care şi-o amintea era cea a medicului care îi ţinea sărurile de amoniu sub nas. Aproape că vomitase, când îşi revenise din leşin.

- Nu eu! strigase. Nu înţelegeţi? E vorba de copilul meu, izbucnise ea în plâns. Mi-a luat copilul.

In bucătărie intră Corinne. Părul ei bogat, odinioară şaten-deschis ca şi părul lui Phoebe, era acum înspicat cu fire argintii la tâmple.

- Uită-te la ele! Beau cafea fără să mănânce o felie de pâine prăjită sau altceva. Mai ales tu, Phoebe. Eşti slabă ca o scovergă. Trebuie să te întremezi.

Deschise frigiderul şi scoase tăviţa cu ouă.

- Şi după ce mâncăm, ieşim puţin pe-afară Am putea să mergem până în Headlands. Cum îi zice? La Point Bonita. Nu se poate să-ţi petreci tot timpul lângă telefon, Phoebe.

-Dar, mami... protestă Phoebe.

- Nici un fel de „dar”. Vreau să ieşi afară, la puţin aer curat, spuse Corinne.

Cuprinse faţa lui Phoebe cu amândouă mâinile.

- Phoebe, dacă nu eşti puternică, nu-i eşti de nici un ajutor fiicei tale şi cu atât mai puţin ţie însăţi.

Phoebe o aprobă cu o mişcare a capului.

- Noaptea trecută am visat că era bolnavă. Am tot strigat-o, m-a auzit şi m-a strigat la rândul ei, dat n-am putut să ajung la ea.

- N-o să încetăm s-o căutăm. Iţi promit, spuse Corinne, îmbrăţişân- du-şi fiica.

Până la ora nouă şi jumătate, cele trei terminaseră micul dejun, făcuseră duş şi erau îmbrăcate în echipament de excursie. Phoebe verifică robotul, ascultându-şi propria voce: „Aţi sunat la Phoebe Parsons. Vă rog să lăsaţi un mesaj, după semnal. Dacă aveţi informaţii despre fiica mea, Kayla, vă rog să mă sunaţi imediat pe pager la 415-555 4626 sau pe telefonul mobil la 415-555-3446. Vă mulţumesc, plină de speranţă."

Corinne şi Caroline ascultară mesajul din living

- Mami, întrebă Caroline în şoaptă, spune drept. Crezi că o s-o mai...

- In unele zile sunt plină de speranţă, în altele am impresia că n-o s-o mai vedem pe fetiţa asta niciodată, spuse Corinne. Ce ştiu însă e că, dacă îl mai întâlnesc pe omul ăla o dată, îl omor cu mâna mea. Jur.

Nick intră în localitatea Dennis, Massachusetts, puţin după miezul nopţii, în dimineaţa zilei de miercuri. Se întrebă cât avea să-l aştepte oare băiatul de la benzinărie, după ivirea zorilor. Kayla dormea de câteva ore bune, un somn indus de durere, care acţiona ca un soporific natural. In timp ce conducea pe strada îngustă în căutarea unui motel, fu cuprins de panică. Era într-o fundătură. Continuând să meargă spre nord-est, s-ar bloca singur, ca într-o capcană, în Cape Cod. Ce fusese în capul lui? Trebuia să se întoarcă. O luă înapoi prin oraş pe Route 6, viră spre vest pe Autostrada interstatală 93, iar de acolo, pe o variantă de legătură, ieşi în Autostrada interstatală 95. O s-o ia spre Manhattan. In oraşul ăla, nu te bagă în seamă nimeni. Singura problemă era aceea că în servietă mai erau doar douăzeci şi cinci de mii de dolari: fondul Kaylei pentru colegiu. Nu însemna prea mult într-un oraş ca New York. Şi pe urmă, ce să caute un copil în situaţia Kaylei la colegiu?!

Simţi că adoarme la volan. Işi înfipse degetele în coapse. Avea nevoie de o cafea, dar nu îndrăznea să se oprească.

Stomacul îi ghiorăia. Kayla dormea ghemuită pe bancheta din spate, cu centura de siguranţă înfăşurată în jurul gâtului. N-o să poată ajunge în Manhattan. Nu era nici cinci dimineaţa. Ieşi din Autostrada interstatală 95 în Playland Par- kway, care ducea spre Drumul Naţional 1, din care viră la stânga în dreptul unei plăcuţe indicatoare pe care scria Oraşul Harrison. Motelul Mano se afla pe colţ, vizavi de un McDonald, o gogoşerie Dunkin' Donuts şi un magazin de mobilă Freight Liquidators.

Nick opri în parcare şi se întoarse s-o trezească pe Kayla.

- Ne-am oprit, spuse. Trebuie să te trezeşti.

- Unde suntem? întrebă ea.

- In New York, răspunse Nick. Aşteaptă aici. Mă duc înăuntru să fac cazarea. Şi fără prostii, Kayla. Mă întorc imediat.

Ajuns înăuntru, lovi mica sonerie argintie de pe tejgheaua recepţiei şi din spate apăru o tânără drăguţă, cu părul lung şi negru.

- O cameră single, vă rog, ceru Nick.

- Plătiţi cu MasterCard sau Visa?

- Plătesc cash, spuse Nick, scoţând portvizitul.

- In acest caz, îmi trebuie permisul de conducere.

Nick îi întinse permisul de conducere emis în Texas.

- Sunteţi departe de casă. Câte nopţi staţi?

- Una. Cât costă?

- Optzeci.

Nick îi întinse patru bancnote de douăzeci de dolari

- Mulţumesc, spuse fata, luând o cheie de care era agăţată o bucată masivă de lemn, pe care scria Camera 16. In spate şi pe dreapta. Aveţi parcare în faţa uşii.

Işi agăţă servieta de umăr, luă valiza din portbagaj şi deschise uşa camerei. Se întoarse la maşină, privi în jur, apoi o cară pe Kayla înăuntru şi o aşează pe pat. Faţa ei era umflată şi roşie.

- Unde suntem? întrebă ea.

- Intr-un motel, răspunse Nick. O să rămânem aici peste noapte.

- De ce?

Nick nu-i răspunse.

- Mă duc vizavi să aduc micul dejun. Lipsesc douăzeci de minute, spuse. Şi încetează să te mai freci la ochi.

- Poţi să-mi cumperi picăturile? întrebă Kayla, tatonând

terenul.

O clipă, simţi că-l atinge la coarda sensibilă.

- O să fac ce pot, spuse.

O să se uite în paginile galbene mai târziu, să vadă dacă nu era vreun medic oftalmolog prin zonă. Vreo femeie, îşi zise. Cineva care să dea dovadă de înţelegere. O să inventeze o poveste, aşa cum facea mereu. Acum însă, nu putea gândi limpede. Kayla nu trebuia să se mai frece la ochi. Arăta de parcă ar fi fost bătută.

Miercuri dimineaţă, la ora şapte, când se deschise gogoşeria Dunkin' Donuts, poliţistul de patrulare Steve d'Angelo se înfiinţa să-şi ia o cafea. Avusese grijă să ajungă devreme în zonă, ca să poată traversa la Motelul Mario, unde lucra Gina în tura de dimineaţă. O plăcea de pe vremea când erau colegi la liceul din Harrison. Gina urma acum cursuri serale la un colegiu local. Steve îi mulţumea în fiecare zi stelei lui norocoase pentru faptul că Gina se hotărâse să rămână în oraş şi nu plecase la o şcoală din altă localitate. In mod normal, miercuri ar fi trebuit să lucreze în tura de noapte, dar făcuse schimb cu poliţistul Day. Mezinul acestuia făcuse o infecţie la ureche, iar el trebuia să stea cu copilul, pentru ca soţia lui să poată merge la serviciu.

- Mi-a fost dor de tine aseară, spuse Steve, aplecându-se peste tejghea, ca să o sărute pe obraz.

- A trebuit să învăţ, replică Gina. In plus, Mario m-a rugat să vin devreme în dimineaţa asta, fiindcă el trebuia să se ducă să-şi scoată o măsea de minte.

- Când ai venit?

- La cinci fără un sfert, răspunse ea căscând. Şi cu serviciu, şi cu şcoală, sunt frântă.

- Te cred, iubito, spuse Steve, întinzându-i o cafea. E linişte pe-aici. Ai putea să moţăi o vreme.

- Nu se poate, răspunse Gina. Am avut deja o cazare, la zece minute după ce am ajuns. Un tip din Texas.

Staţia lui Steve, prinsă la şold, pârâi. „Către toate maşinile. Avertizare pentru toate secţiile din New England şi toată Coasta de Est. Este dat în urmărire un Pontiac Bonneville de culoare grena, cu număr de înmatriculare Richard Charles Edward 5398 din Rhode Island. Părinte fugar, care şi-a răpit copilul de sex feminin, aflat în dificultate. Avertizarea a fost emisă în Drifting, Connecticut."

Steve închise staţia.

- Ce ai zice să ne întâlnim diseară? Crezi că poţi să abandonezi cărţile pentru o seară?

Gina zâmbi.

- Vino să mă iei la şapte. Şi fii atent ce faci azi.

- Intotdeauna sunt atent.

Steve se urcă în maşina de patrulare. Nu observă Pontiac-ul cu numere de Rhode Island, parcat cu trei locuri mai încolo, şi nici pe bărbatul care, de după draperie, răsuflă uşurat văzându-l că pleacă.

De îndată ce Nick ieşi din încăpere, Kayla se îndreptă spre uşă, numărând. Cincisprezece paşi. Numără înapoi paşii până la pat, apoi zece paşi până la perete. Pipăi peretele din dreapta ei, până dădu de o altă uşă. Răsuci mânerul uşii şi simţi sub vârfurile degetelor plăcile reci de faianţă. Baia, îşi zise. Pipăi până dădu de un prosop, apoi de lavoar şi îşi clăti ochii cu apă. Se şterse pe mâini, apoi numără paşii până la pat şi se aşeză cuminte în mijlocul lui, aşteptând să se întoarcă Nick. Intinse mâna în spate şi luă o pernă, pe care o strânse în braţe. Nu era ursuleţul ei, dar trebuia să se mulţumească cu ce avea. Pentru prima oară de când plecase cu tatăl ei, era speriată. Cu adevărat speriată. Nu numai pentru că o dureau foarte rău ochii, ci şi pentru că, pentru prima oară, o speria tatăl ei. Auzi o cheie răsucindu-se în broască, apoi uşa închizându-se încet.

- M-am întors, spuse Nick.

Vocea lui îi păru obosită.

- Ţi-am adus un sandvici cu ou şi oranjadă. Uite.

In pofida durerii, era moartă de foame.

- Miroase a cafea, tati, spuse Kayla. Ce-ai mai adus?

- O brioşă, răspunse Nick cu gura plină.

- Cum se cheamă locul ăsta?

- N-am idee, mormăi el. Ascultă, trebuie să mă odihnesc puţin. Uită-te la televizor sau fă ce ştii tu, bine?

Ii puse telecomanda în mână. Kayla nu-i spuse cât de mult o întrista în clipa aceea. Dădu drumul la televizor şi, după felul în care respira Nick, ştiu că adormise. Cât îşi dorea ca mami să-i fi citit acum o poveste. Povestea despre iepuraşul care îi tot spune mamei lui că o să fugă de acasă, iar mama lui îi spune că îl va găsi întotdeauna. Iepuraşul fugar, aşa se chema povestea. „Dacă o să te preschimbi într-o bărcuţă cu pânze şi o să pleci departe de mine, îi spunea mama sa, eu o să mă prefac în vânt şi o să suflu ca să te duc unde vreau eu.“

Pentru prima oară, ar fi vrut ca mami să se poată

preschimba în vânt.

Era aproape miezul zilei, când cei doi agenţi FBI, conduşi de Sam, deschiseră uşa de sticlă a hanului. Agenţii Susan Morse şi Tim Hunt se prezentară, arătându-şi legitimaţiile.

- Există un loc unde putem vorbi? întrebă agentul Morse.

- Acolo, spuse Claire, arătând spre verandă.

Cei cinci se aşezară pe două canapele din răchită, în jurul unei măsuţe de cafea cu blat de sticlă. Agentul Morse scoase un fluturaş din servietă.

- Acestea sunt persoanele care s-au cazat la han?

Claire recunoscu anunţul de pe site-ul Centrului Naţional.

- Da, răspunse ea. Sub numele de Nick Pierce şi Kayla.

Agentul Morse notă într-un carneţel.

- Când au sosit aici?

- Luni dimineaţă, răspunse Claire.

- Cum vi s-a părut copilul?

- A intrat să se cazeze fără fetiţă. A lăsat-o dormind în maşină. După ce am făcut cazarea, ne-am dus la maşină să luăm copilul şi bagajele, dar fetiţa dispăruse. L-am sunat pe Sam de la telefonul de pc plajă.

- Tatăl vi s-a părut agitat?

- Nu. Adică a devenit agitat, când n-a mai găsit-o pe Kayla, dar când a văzut-o, s-a liniştit. Era îngrijorat.

Claire ezită.

- Cum ar fi orice părinte care îşi regăseşte copilul.

Agentul Morse îşi aruncă părul pe spate şi surâse afectat.

- Cum a achitat domnul Parsons nota de plată?

- A plătit cash. Mi-a explicat că nu-i place să primească factura pentru cartea de credit după o lună.

- Ne puteţi arăta lista convorbirilor telefonice efectuate din cameră?

- Nu există nici o convorbire, interveni Eli. Am verificat.

- Ce v-a făcut să verificaţi?

- Nu mi-a plăcut tipul, răspunse Eli sec. Avea ceva care mă neliniştea.

- Aţi observat ceva neobişnuit la Kayla? Comportamentul, starea fizică?

- Se agăţa de mine, spuse Claire. A pomenit de faptul că mama ei vrea s-o trimită la un internat.

- Când a spus asta?

- Când eram pe plajă. Când am încercat însă să aflu mai multe, n-a mai vrut să vorbească despre asta. N-am mai insistat.

-Dar din punct de vedere fizic?

- Avea o băşică la picior, o strângeau pantofii, iar unghiile deci la pioare erau netăiate.

- Cum aţi văzut toate astea?

- I-am văzut picioarele în ziua în care am fost pe plajă. I-am văzut unghiile atunci şi când am fost să-i cumpărăm pantofi.

- Altceva? Vânătăi? Tonusul pielii?

- E mică pentru vârsta ei şi firavă. Arată ca un copil născut prematur. Ieri au început s-o supere şi ochii. S-au umflat şi o usturau, spuse Claire. Avea dureri destul de mari. Are glaucom juvenil, iar Nick i-a uitat picăturile acasă. I-am spus să-l sune pe doctorul Kaylei şi să-l roage să comande reţeta la Drugmart, de unde puteam să-i iau doctoriile, dar el a spus că lucrul ăsta l-ar fi făcut să pară neglijent şi i-ar fi compromis lupta pentru custodie. Mi a explicat că e în divorţ cu soţia lui.

Agentul Morse ridică sprâncenele.

- Continuaţi, doamnă doctor Cherney.

- In fine, soţul meu l-a sunat pe un prieten de-al nostru, doctorul Boyd, şi el a transmis reţeta la farmacie. Când ne-am întors însă acasă, după vreo oră, el şi Kayla dispăruseră.

- Şi atunci l-aţi sunat pe şeriful Merrill, interveni agentul Hunt. Ce v-a făcut să-l sunaţi?

- Fetiţa era bolnavă când au plecat. Avusese dureri toată ziua, spuse Claire. Nu putea să plece cu ea în situaţia în care era decât dacă fugea de ceva.

- Altceva? întrebă agentul Morse, plimbându-şi privirea de la Claire la Eli.

- Nu s-a despărţit nici o clipă de servietă. Cât timp a stat aici, chiar şi atunci când s-au dus să se plimbe pe plajă, spuse Eli. Spunea că are în ea nişte schiţe originale şi că se temea să nu le piardă. Zicea că e arhitect.

- Singurul lucru real pe care l-a spus, comentă agentul Morse.

- De unde această pasiune pentru servietă?

- Sunt sigură că înăuntru avea bani gheaţă.

- Acuzaţiile de violenţă domestică ce i s-au adus au fost invenţii? întrebă Claire.

- Nu, nu au fost, răspunse agentul Morse, ridicând privirea spre Claire.

- Şi înţeleg că sunt deja divorţaţi. Pe site se menţiona faptul că el e părintele care a pierdut custodia.

-Aşa e, confirmă agentul Morse. Copilul e dispărut din luna februarie. A fost răpit în prima noapte după ce s-au încheiat audierile pentru custodie.

- Atunci, cum? întrebă Claire tulburată. Cum a răpit-o?

- A venit la locuinţa soţiei lui în noaptea aceea. I-a spus că nu dorea decât s o vadă pe Kayla, care dormea în camera ei. A intrat dupa soţia lui în bucătărie şi a imobilizat-o, apoi i-a prins mâna în uşa de la cuptorul de inox şi i-a strivit degetele. Ea a leşinat. Când şi-a revenii din leşin, fiica ei dispăruse.

- Oh, nu, exclamă Claire, aproape fără glas. A mai spus că Phoebe a avut un accident de schi când era gravidă şi Kayla s-a născut prematur, de asta nu vede.

- Doamna Parsons spune că a împins-o pe scări când era gravida în şapte luni. Copilul s-a născut a doua zi.

- I-a făcut vreodată rău Kaylei?

- Fizic, nu, din câte ştim noi sau mama ei. Emoţional, însă, e o alta poveste.

- S-a luat legătura cu mama Kaylei? întrebă Eli. Ştie că fetiţa a fost aici?

- Incă nu, răspunse agentul Hunt. Nu dorim să-i creăm iluzii.

- Am trimis buletine de avertizare către toate secţiile de pe Coasta de Est, spuse Sam. Acum nu putem decât să sperăm că o dă în bară.

Agentul Morse îşi închise carneţelul de notiţe şi băgă mâna în servietă.

- Vă las cartea mea de vizită. Mulţumesc pentru timpul acordat.

- Ce o să păţească până la urmă? întrebă Claire. Dacă îl prindeţi, bineînţeles.

Agentul Morse strânse din buze.

- Nici pe departe ce-ar merita.

CAPITOLUL 8

Corinne parcă maşina în parcarea de Ia Rodeo Beach.

- E o briză puternică azi, spuse ea, închizându-şi canadiana până sub bărbie. Sunteţi gata, fetelor? Phoebe, încheie-ţi haina.

- Suntem gata, spuse Phoebe, pipăind pagerul şi telefonul mobil, pe care le avea la şold.

Cele trei îşi aruncară rucsacurile pe spate şi se îndreptară spre plajă. Phoebe urca pe potecă în urma mamei şi surorii sale. Ceva din visul pe care îl avusese cu o noapte înainte îi persista în minte. Sentimentul că se afla mai aproape de Kayla decât fusese în ultimele câteva luni. In noaptea în care se născuse, doctorii o lăsaseră s-o ţină în braţe doar o clipă. Incheietura unui deget al lui Phoebe era mai mare decât pumnişorul Kaylei. Şi totuşi, copilaşul acela dădea din mâini şi din picioruşe şi scâncea cu energia unui supravieţuitor, iar Phoebe ştiuse, chiar şi atunci când doctorii i au spus că fetiţa e oarbă, că va trece peste toate încercările. Phoebe nu s-a mişcat trei săptămâni de lângă incubatorul Kaylei, urmărind mişcările toracelui cu fiecare respiraţie. Tuburi hidoase şi electrozi făceau ca trupul ei să pară şi mai firav. Nick venea la sfârşitul fiecărei zile şi rămânea dincolo de peretele de sticlă, spunând asistentelor că nu suporta durerea. Şi de fiecare dată când Phoebe îi vedea mutra, întorcea capul în altă parte.

- Eşti o mocăită, strigă Corinne către Phoebe, care se târa în urma lor. Mai avem un kilometru şi jumătate şi am ajuns în vârf.

- Vin acum, răspunse Phoebe.

- Ne oprim să mâncăm când ajungem sus. Ai face bine să ai poftă de mâncare, domnişoară Phoebe. Am de gând să pun ceva carne pe oasele alea ale tale.

Phoebe îşi aminti trupuşorul neted de sugar, cutele de piele fină ale Kaylei. Faptul că vorbise în propoziţii întregi încă de când avea doi ani. Felul în care zâmbea când mânca îngheţată de ciocolată cu fondant. Felul în care îşi aşeza ursuleţul lângă ea, atunci când spunea rugăciunile înainte de culcare, iar apoi îl acoperea cu păturica. Părul ei lung de culoare şaten deschis împrăştiat pe pernă, când dormea. Felul în care trupul Kaylei se contopea cu al ei, atunci când îi citea poveşti la culcare. O pală de vânt o atinse şi Phoebe închise ochii. Simţi mirosul

aerului sărat. Stătu o clipă nemişcată, cu palmele în sus, şi simţi cum vântul îi ondulează fiecare fir de păr.

Câţiva kilometri mai jos, se auzeau valurile Pacificului izbindu-se de ţărm. Era un peisaj pe care Kayla nu avea să-l vadă niciodată. Trase aer atât de adânc în piept, încât avu senzaţia că aerul rămase captiv acolo. Era copleşită de sentimentul că fetiţa ei încerca să ajungă la ea. Sentimentul sumbru că i se întâmplase ceva

Dacă tu te-ai preschimba într-o bărcuţâ, eu m-aş preface în vânt.

Eu sunt vântul, îşi zise. Trebuie să fiu.

Nick dormi până la ora trei după-amiază, cu draperiile de la cameră trase. Se trezi dezorientat, neştiind dacă era trei dimineaţa sau trei după amiaza. Trase draperiile de vinii şi văzu lumina soarelui.

- Tati? se auzi o voce slabă din celălalt pat. Te-ai trezit?

- M-am trezit, răspunse Nick, cu vocea încă adormită.

Aprinse veioza de pe noptieră şi se uită la Kayla. Avea faţa congestionată şi ochii închişi.

- Mă dor ochii, spuse.

Nick rămase insensibil.

- Te freci la ochi. Ţi-am spus să încetezi.

- Trebuie să mă ajuţi, îngăimă Kayla.

Nick scoase cartea de telefon din sertarul noptierei, dar o puse la loc. Dacă ar duce-o la urgenţă, i s-ar pune prea multe întrebări. La cabinetul unui doctor, s-ar întâmpla acelaşi lucru.

- Mă duc să iau ceva de mâncare, spuse.

- Pot să vin şi eu cu tine? Nu mai vreau să stau aici.

- Nu acum, spuse Nick autoritar, băgând portvizitul în buzunarul de la spate.

Nu cu faţa asta care arată de parcă te-ar fi bătut cineva, îşi zise.

- Pune lanţul la uşă, când plec.

Kayla merse în urma lui, numărând paşii până la uşă. Pipăi până găsi lanţul. Apoi numără paşii înapoi până la pat, străduindu-se să ţină minte numărul paşilor, ca să-i poată deschide uşa când se întorcea. Intinse mâna spre telefon. Ce ar fi dacă ar suna-o pe mami? îşi zise. Formă numărul şi la capătul celălalt se auzi o voce de femeie.

- Cu ce vă putem fi de folos? Dacă vreţi să vorbiţi cu

exteriorul, trebuie să formaţi cifra nouă înainte de a forma un număr, spuse Gina. Alo? Alo?

Kayla puse receptorul în furcă, amintindu-şi că mami era cea care voia s-o trimită de acasă.

Miercuri seară, Steve D'Angelo sosi la locuinţa Ginei la ora şapte. Avusese o zi obişnuită. O tamponare la prima oră a dimineţii, două biciclete furate la gimnaziu, o fereastră spartă la casa nelocuită de pe Wilding Lane. Măcar acum se putea întâlni cu Gina, care răspândea parfumul de căpşuni al gelului ei de duş.

O duse la McHenry, ca să mănânce nişte hamburgeri, apoi înapoi în apartamentul lui, ca să petreacă câteva ore împreună, înainte de a o conduce acasă, unde tatăl ei o aştepta cu cronometrul în mână. In timp ce părăseau apartamentul lui Steve la miezul nopţii, Gina îşi aminti că-şi lăsase caietul de chimie, care îi trebuia a doua zi dimineaţă, pe tejghea la motel.

- Trecem pe la motel şi îl luăm, spuse Steve.

- Dar nu e în drumul nostru, se vaită ea. Ce ciudă mi-e că l-am uitat acolo. Dar am plecat în grabă, fiindcă a fost nebunie mai târziu.

- De ce?

- Ei, ştii şi tu, suspecţii obişnuiţi. Apoi şi ciudatul ăla care a venit azi dimineaţă. Tipul din Texas.

- Ţi-a creat probleme?

- Nu, nu-i vorba de asta. A stat în cameră toată ziua, mai puţin când a traversat până la McDonald. Aş putea să jur că e un om fără adăpost. Nu ştiu care e povestea lui, dar pot să pun pariu că în Texas nu are nici un fel de familie.

Scutură din umeri.

- Cine s-ar mărita cu el?

Steve opri în parcarea din faţa motelului.

- Hai să mergem în spate, îl rugă Gina. Am la mine cheia de la uşa din spate.

Steve trase Honda aproape de intrarea din spate, dădu drumul la radio şi deschise trapa din plafon. Cerul era plin de stele. Gina ieşi din motel, cu caietul în mână.

- Mario era acolo?

- Nu. De serviciu e Loretta, verişoara lui Mario. El ia analgezice din cauza măselei. Zicea că e terminat.

Steve conduse maşina prin parcare, privind în jur.

- Maşina aia are un cauciuc dezumflat pe faţă, spuse arătând spre Bonneville.

- E maşina ciudatului, spuse Gina.

- Parcă spuneai că e din Texas.

- Aşa e.

- Maşina are plăcuţe de înmatriculare din Rhode Island.

Inima începu s-o ia la galop.

- Ia stai o clipă, spuse.

Parcă în spatele Pontiac-ului.

- Ai un pix? Notează: RCE 5398.

- De ce? întrebă Gina, notând numărul pe coperta caietului ei.

Traseră în parcarea de la McDonald. Steve scoase telefonul mobil şi luă caietul din poala Ginei. La capătul celălalt, răspunse colegul lui, sergentul Reid Wilkins.

- Salut. Reid. Ascultă, ne-aţi trimis o avertizare azi-dimineaţă. Citeşte-mi şi mie numărul, te rog.

Tăcu câteva minute.

- Ăsta e. Pontiac-ul Bonneville. N-o să-ţi vină să crezi, dar am găsit maşina. E parcată la motelul lui Mario, în spate. Nu e nimeni în ea. Nu închide.

Se întoarse spre Gina.

- Ţi-aminteşti cum îl cheamă pe ţip?

- Nicholas şi mai nu ştiu cum.

- Nicholas şi mai nu ştiu cum. Gina i-a fâcut cazarea azi-dimineaţă.

Ascultă câteva momente, apoi răspunse.

- Aştept până ajung băieţii tăi aici

Inchise mobilul.

- Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

- Maşina asta a fost dată în urmărire azi-dimineaţă, spuse Steve. Tipul e căutat pentru răpire.

Gina îşi acoperi gura cu mâna.

- Dumnezeule!

- Gina, era singur? Nu avea cu el şi un copil?

-Nu.

- In regulă. Cum ajung civilii aici, te duc acasă. Pe urmă o să avem grijă ca amicul nostru să nu plece nicăieri fără noi.

Un Ford Crown Victoria de culoare neagră se aşează, cu luminile stinse, la intrarea în parcarea din spate, iar un altul

bloca aleea ce ducea în parcarea din faţă. Steve se apropie de geamul Ford-ului din faţă. La volan, era detectivul Todd Walker.

- Ce infracţiune a comis individul? întrebă Steve.

- Nu a obţinut custodia şi a fugit cu fetiţa din San Anselmo, California, în februarie, după ce şi-a bătut zdravăn nevasta. Are antecedente de violenţă domestică. După cât se pare, tipul s-a plimbat prin toată ţara. Un nemernic.

Walker ridică privirea spre Steve.

- Nu vrei să urci în maşină? Ne aşteaptă o noapte lungă.

Steve deschise portiera din dreapta.

- Câţi ani are copilul?

- Şapte. Şi nu vede. Trist e că, chiar dacă il prindem pe tip, o să fie puţin strâns cu uşa şi pe urmă o să-i dea drumu', spuse detectivul. Mare porcărie.

Miercuri seară, după excursie, Corinne îşi scoase fetele la cină în oraş Era neobosită, aşa cum şi-o amintea Phoebe din copilărie. Dacă nu se ocupa de grădinărit ori de acţiuni de voluntariat la clubul local al femeilor, desfăşura activităţi de consiliere la liceu ori distribuia supa săracilor. Şi în tot acest timp, Corinne avea ce pune pe masă şi timp pentru fetele ei. Când murise soţul ei, Henry, simţise că tot universul ei se prăbuşeşte, dar s-a dedicat faptelor bune, cum le numea ea. Apoi a dispărut Kayla, iar Corinne a împachetat două valize, a lăsat cheia casei la o vecină şi a venit din Denver la San Anselmo. Era acolo din februarie.

- Ia să vedem, spuse Corinne, deschizând meniul. Localul ăsta e renumit pentru supe. Ce zici, Phoebe?

- Nu mă simt prea bine, spuse Phoebe.

- Asta pentru că ţi-e foame.

- Nu, mami. Ştii că întotdeauna te trezeşti noaptea, înainte să plângă copilul?

Ochii i se umplură de lacrimi.

- Ei bine, am impresia că o aud plângând, şi lucrul ăsta mă omoară.

- O să comandăm nişte mâncare la pachet, spuse Corinne, închizând lista cu meniuri. Te duc acasă.

Corinne se temea că fiica ei începea să cedeze.

Dacă Sam Merrill şi-ar fi putut trage un şut în fund, ar fi făcut-o. Refacu filmul dimineţii în care Kayla plecase să se plimbe pe plajă şi fusese chemat la han. Când oprise în faţa hanului, îl văzuse pe bărbatul acela frecându-şi mâinile şi stând împietrit în aceeaşi poziţie. De ce nu luase la periat drumul sau nu căuta sub verandă? Şi apoi, chestia cu vopseaua albă de pe aripa înfundată. Trebuia să-şi fi dat seama imediat, când tipul i-a spus să se tamponase cu un taxi în New York. Taxiurile din New York sunt galbene.

Uşa biroului lui Sam se deschise şi în încăpere intrară Claire şi Eli.

- Nu se poate să stai aici fără să mănânci ceva, spuse Claire. Ţi-am adus cina.

- Nu-i spune lui Annie. Am refuzat-o toată seara.

-Tocmai am vorbit cu ea şi vine încoace, spuse Eli. Dacă tot nu dormim, măcar să fim împreună, nu?

- Ar fi trebuit să-i verific numărul în dimineaţa aia, spuse Sam.

- Gândul de pe urmă e întotdeauna perfect, spuse Eli, gândindu-se la Power. Oameni suntem, Sam.

- Cu excepţia unora ca Nicholas Parsons, care sunt suboameni, spuse Sam furios. Dacă nu găsim copilul ăla, n-am să mi-o iert niciodată.

Annie ascultase la uşă.

- Ce mă fac cu voi? întrebă ea. Ai ieşit din serviciu de la ora opt, Sam Merrill. Am adus o sticlă de vin şi o să preparăm nişte cocktailuri.

Scoase o sticlă şi patru pahare de plastic.

Era aproape ora unu noaptea, când cei patru se hotărâră să plece de la secţie. In vreme ce se pregăteau să iasă pe uşă, sună telefonul.

- E pentru dumneavoastră, şefu', strigă Nelson din sala dispeceratului. Din Harrison, New York.

- Merrill, răspunse Sam.

Ascultă şi faţa i se lumină. Puse telefonul în turcă şi se întoarse spre cei trei, care se holbau la el.

-Au găsit Pontiac-ul la un motel din Harrison Maşina e filată.

Kayla îl auzi pe Nick scuturând sticluţa cu pilule Ştia că uneori lua medicamente, ca să poată dormi. Ii adusese de la

McDonald un chee- seburger cu cartofi prăjiţi şi o Coca-Cola. El mancă un sandvici cu peşte prăjit şi în cameră se răspândi un miros de ulei vechi încins. Apoi îi auzi respiraţia, nişte sunete profunde şi şuierate, şi ştiu că adormise din nou. Părul Kaylei era gras la pipăit, iar ochii îi erau lipiţi. Nu mai făcuse o baie de nu mai ştia când. Băile pe care i le făcea mami au fost întotdeauna cele mai bune, îşi zise ea. Mami îi punea spumă de baie cu miros de flori şi storcea apa din burete, lăsând-o să i se prelingă, caldă, pe spate, asemenea unei cascade. Pe urmă, o înfăşură într-un prosop mare şi o legăna în poală, ca să-i fie călduţ şi bine. Apoi era pudra, care o făcea să se simtă moale şi mătăsoasă. Mami o îmbrăca în pijamale moi şi o spăla pe dinţi cu o periuţă care cânta în timp ce o foloseai. Oare când dormise ultima oară într-o pijama?

Amintirea vremurilor de altădată o întrista în aceeaşi măsură în care o făcea fericită. Dacă ar fi avut cu ea ursuleţul, s-ar fi simţit ceva mai bine. Şi-l imagina aşezat pe bancheta din spate a vechii maşini, poate nu atât de speriat ca ea. Spera ca el să ştie că, într-o bună zi, avea să-1 găsească şi să-l aducă înapoi teafar,

Kayla habar n-avea că era aproape ora unu noaptea. In depărtare, se auzea zgomotul unor portiere de maşini, care se închideau şi se deschideau. Apoi, o voce de bărbat, înăbuşită şi gravă. Işi dorea si fi rămas în Drifting, unde se simţise aproape ca acasă.

Joi dimineaţa, Phoebe se trezi puţin după ora patru. O briză călduţă sufla prin fereastră. Putea să jure că auzise vocea Kaylei şoptindu-i, odată cu pala de vânt: Mă întorc acasă. Se îndepărtă de fereastră, cu certitudinea că o simţise pe fiica ei lângă ea.

La ora opt, Corinne intră în vârfurile picioarelor în camera lui Phoebe şi se aşează pe marginea patului. Aşa cum făcea şi când Phoebe era mică, îi dădu la o parte părul de pe faţă şi o mângâie pe obraz

- Scoală-te, somnoroaso, spuse.

-Unde e Caroline? întrebă Phoebe, fără să deschidă ochii.

-Vorbeşte la telefon, răspunse Corinne. Azi te scot din nou la plimbare.

Phoebe gemu.

- Altă excursie? Chiar trebuie?

- Trebuie, spuse Corinne pe un ton hotărât. Nu te las să stai aici.

Corinne ridică storurile.

- Azi noapte, a bătut vântul tare.

- Zău? N-am auzit nimic. Ştiu însă că e o zi frumoasă. Poate că vântul a împrăştiat norii, spuse Corinne.

Joi dimineaţă, Nick se trezi la ora şase şi aruncă o privire prin cameră. Kayla dormea ghemuită în poziţie fetală, cu pumnii strânşi sub bărbie. Inhală duhoarea pe care o răspândea corpul său. Cândva, fusese principalul partener, spilcuit şi îngrijit, al firmei Parsons & Blanchard, cea mai respectată firmă de arhitectură din Marin County, iar acum era un fugar. Şi totul numai din vina lui Phoebe. Dacă nu l-ar fi luat de atâtea ori peste picior, până ce nu şi-a mai putut stăpâni pumnul, împotriva voinţei lui. Dacă nu ar fi chemat poliţia şi nu i-ar fi cerut femeii ăleia de la protecţia copilului să monitorizeze fiecare vizită pe care i-o făcea copilului. Işi aminti chipul lui Phoebe, cu pielea ei translucidă devenită dintr-odată lividă, când i-a strivit degetele în uşa de la cuptor şi s-a prăbuşit pe pardoseala de gresie albă a bucătăriei. Incepu să transpire, iar inima începu să-i bată cu putere. Işi puse două degete pe vena de la încheietura mâinii, dar în pofida bătăilor puternice ale inimii, nu putu să-şi ia pulsul.

- E timpul să plecăm, strigă el, cu o voce care parcă nu-i aparţinea.

-Tati? spuse Kayla. Tati?

- Iartă-mă, spuse Nick. Cred că am visat.

- Cât e ceasul?

Nick îşi privi ceasul.

-Şase.

- Seara sau dimineaţa?

- Dimineaţa.

- Putem să ieşim din cameră azi?

- Mai târziu.

- Cât de târziu?

Prea multe întrebări, îşi zise Nick. De ce trebuia să pună mereu atât de multe întrebări?

- Nu pot să deschid ochii, tati, spuse Kayla cu voce tremurândă. Sunt lipiţi.

- Cum adică nu poţi să-i deschizi? Deschide-i, pentru numele

lui Dumnezeu! Deschide-i!

Dacă făcea un atac de cord? îşi zise. Se simţea ameţit şi avea pielea rece şi umedă.

- Poate fac o baie, spuse Kayla cu voce moale, temându-se să nu-l enerveze. Dacă mă spăl cu apă pe ochi, o să fie mai bine.

- Trebuie să fac un duş. Mă ocup de tine, după ce termin.

Kayla se sprijini cu spatele de perne şi ascultă susurul duşului.

Poate că azi o să-şi primească picăturile. Poate că lucrurile se vor îndrepta.

Il auzi pe Nick oprind duşul, apoi uşa băii se deschise.

- Mi-e mult mai bine, spuse.

Inima încetase să-i mai bată cu putere şi nu se mai simţea ameţit.

Kayla auzi încuietorile valizei lui Nick deschizându-se, apoi îl auzi îmbrăcându-se.

- Valiza ta e în portbagaj, spuse. Mă duc s-o aduc.

- Şi pe urmă mâncam?

- Mâncăm pe drum, răspunse Nick.

- Pe drum? Unde ne mai ducem?

- In Carolina, răspunse Nick aproape visând. Aici începe să fie frig. Ascultă, stai cuminte. Mă întorc imediat.

Acum era mai calm. O să ia nişte cafea de peste drum. O să facă plinul maşinii, o să verifice cauciucurile şi o să plece spre sud. In sud era cald, oamenii erau prietenoşi. O să se oprească în Savannah sau poate în Charleston. O să înceapă o viaţă nouă acolo.

Indesă portvizitul în buzunar şi băgă valiza sub pat. Deschise uşa camerei şi privi în jur. Soarele abia răsărea, iar cerul era brăzdat de dungi roşii şi portocalii. Se uită cu atenţie la Ford-ul negru parcat în capătul aleii. Ezită o clipă, dar hotărî să nu se mai gândească la asta. La urma urmelor, era un motel. Nu văzu şi cealaltă maşină neagră, ascunsă în locul în care parcarea se intersecta cu o stradă laterală. Traversă şoseaua până la Dunkin' Donuts şi comandă o cafea şi o pungă cu gogoşi. Se întoarse, puse punga cu gogoşi pe plafonul maşinii şi băgă cheia Pontiac-ului în broasca portbagajului. Auzi paşi scârţâind pe ciment în spatele lui. De el se apropiară doi bărbaţi îmbrăcaţi în pantaloni de culoare închisă şi tricouri cu mânecă lungă.

- Nicholas Parsons? întrebă bărbatul mai masiv.

Nick nu răspunse şi nici nu se întoarse.

- Nicholas Parsons?

Nick privi în dreapta şi în stânga, apoi o rupse la fugă înainte, dar maşina parcată lângă strada laterală, acum cu o lumină roşie intermitentă pe plafon, opri lângă ei.

- Mâinile sus! tună o voce din maşină.

Nick ridică mâinile. Unul dintre bărbaţi se apropie de el din spate, îl obligă se se culce la pământ şi îi luă din buzunar cheia de la Camera 16. Ii răsuci un braţ la spate, apoi pe celălalt, după care aplicarea cătuşelor deveni o simplă formalitate.

- Nu mi-aţi citit drepturile, spuse Nick. Am nişte drepturi.

- N-ai nici un fel de drepturi, nemernicule, spuse poliţistul. Ai drepturi doar atunci când îţi punem noi întrebări.

Poliţistul scoase din buzunarul de la spate posterul Centrului Naţional pentru Copii Dispăruţi şi Exploataţi şi i-l băgă lui Nick sub nas.

- Ştim cu cine avem de-a face.

Poliţistul îi aruncă cheia de la cameră lui Steve D'Angelo, care se apropia dinspre maşina ce fusese parcată lângă strada laterală.

- Camera 16, îi spuse.

Apoi îl smuci pe Nick de braţ.

- Fetiţa e în camera?

Nick confirmă printr o mişcare a capului.

- Să nu-i faceţi rău.

- Să nu-i facem rău? întrebă Steve, nevenindu-i să creadă.

Steve intră în cameră şi o găsi pe Kayla în pat, sprijinită de perne.

-Tati? întrebă ea cu respiraţia tăiată. Cine e acolo?

- Sunt poliţist. Tăticul tău e afară cu noi Ne-a spus că n-are nimic împotrivă dacă venim să te luăm.

Kayla sări din pat şi începu să numere paşii pină la uşă.

-Vreau să-l văd pe tati, spuse, începând să plângă.

- Te duc la el, o linişti Steve. Dă-mi mâna.

Kayla înţepeni în faţa lui. Părul îi atârna încâlcit, iar ochii îi erau umflaţi şi roşii. Hainele de pe ea arătau de parcă ar fi dormit îmbrăcată.

- Unde e? întrebă ea.

Buzele îi tremurau.

- E afară cu poliţiştii, spuse Steve blând, gândindu-se că trebuia să cheme o ambulanţă.

Faţa copilei arăta de parcă ar fi fost bătută.

- Iţi promit că n-o să-ţi facă nimeni nici un rău.

- Dar lui o să-i faceţi rău? întrebă ea.

- Nimeni n-o să-i facă nici un rău. Iţi promit.

Kayla îl lăsă pe Steve s-o ia de mână. Steve o puse într-una dintre maşinile neinscripţionate.

- Vrea să vorbească cu taică-său, îi spuse Steve lui Todd Walker. Eu o să chem o ambulanţă.

- Nu ştiu dacă, e o idee bună. N-am încredere în individul ăsta.

- Ascultă, fetiţa e nevăzătoare. Las-o să vorbească cu el.

Nick era pe bancheta din spate a celeilalte maşini neinscripţionate. Todd se aplecă spre el.

- Ii spui că e în regulă să vină cu noi. Dacă încerci să faci pe deş- teptu', o să regreţi amarnic.

Todd îl trase pe Nick afară.

- Uite-l pe tati, Kayla.

- Tati? strigă ea, în timp ce Steve o ducea spre Nick.

- Nu-i crede, Kayla! strigă Nick. Te vor trimite acasă şi ea o să te ducă la internat. Maică-ta îmi face toate astea, Kayla! Eu sunt cel care te iubeşte, Kayla! Eu!

Kayla începu să ţipe. Steve D'Angelo o îndepărtă de Nick, în vreme ce Todd îl băgă înapoi în maşină.

- Ticălosule, îi spuse Todd.

Kayla auzi o sirenă, apoi un scrâşnet de anvelope frânând în parcare. Din spatele ambulanţei coborî o femeie medic. Se apropie de Kayla.

- Mă cheamă Melissa, spuse ea cu voce blândă, şi am să te duc la spital. Bine, scumpo? Uite, avem o ambulanţă aici. Totul o să fie bine.

Melissa o luă pe Kayla din braţele lui Steve.

Atingerea Melissei îi trezi încredere Kaylei.

- Mă dor ochii, spuse ea printre suspine.

- De când te dor, iubito? întrebă Melissa.

- Nu ştiu, răspunse Kayla. Nu ştiu. Unde e tati?

- Tati o să meargă cu poliţiştii, spuse Melissa. Dar noi o să avem grijă de tine, bine? Haide, o să călătorim împreună în spatele ambulanţei.

Kayla îşi lăsă capul pe umărul Melissei.

- Vii la spital cu mine? o întrebă.

Ochii Melissei se umeziră.

- O să-i întreb dacă îmi dau voie Măcar o vreme, răspunse Melissa, strângând o în braţe pe Kayla.

Joi după-amiază, pe la douăsprezece şi jumătate, John Blanco îl sună pe Sam la secţie.

- Am vrut să fiu eu cel care te anunţă, spuse el. I-au prins în Harrison, New York. Tatăl e arestat. Copilul e la Spitalul St. Agnes.

- Fetiţa e bine? întrebă Sam.

- Pare să fie nevătămată, răspunse Blanco.

- Când i-au prins?

- Pe la şapte azi-dimineaţă. Unul dintre poliţiştii lor de patrulare a observat maşina în parcarea din spatele motelului.

- Ce e cu mama fetiţei?

- I-au lăsat mai multe mesaje pe robot. Nu răspunde la telefonul mobil. Incă încearcă să dea de ea.

Sam încheie convorbirea cu Blanco şi sună imediat la han. Ii răspunse Claire.

-I-au prins, spuse Sam. în Harrison, New York. Tatăl e arestat, iar Kayla a fost dusă la Spitalul St. Agnes din White Plains.

Claire puse receptorul în furcă şi ieşi pe verandă, unde Eli citcu ziarul.

- I-au găsit, spuse ea. în Harrison, New York. Au dus-o la Spitalul St. Agnes din White Plains.

Eli aruncă ziarul pe jos.

- Sunt cam trei ore până acolo.

Apoi, ridicându se:

- Inţeleg că eşti pregătită de drum.

Joi dimineaţă, apelurile începură să sosească pe robotul telefonic al lui Phoebe de pe la ora zece, ora Pacificului, când Corinne, Phoebe şi Caroline îşi târau picioarele prin Faude Park. In zona parcului nu exista acoperire pentru telefonia mobilă, aşa că telefonul lui Phoebe rămase mut până ajunseră acasă, pe la ora patru după-amiaza. Phoebe văzu ledul roşu al robotului pâlpâind şi apăsă tasta de ascultare cu degete tremurânde. Primul mesaj era de la detectivul Tom Warren, de la Departamentul de Poliţie din San Anselmo, detectivul care conducea ancheta în cazul Kaylei. „Phoebe, sunt Tom Warren de la poliţia din San Anselmo. Sună la 415-555-1200, interior 201.“ Celelalte şase mesaje aveau acelaşi conţinut.

Phoebe formă numărul; Corinne şi Caroline erau lângă ea.

- Cu detectivul Warren, vă rog, spuse. Sunt Phoebe Parsons.

- O clipă, vă rog, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

- Detectiv Brennan, se auzi o altă voce.

- Il caut pe detectivul Warren, spuse Phoebe. Numele meu este Phoebe Parsons.

- Fiica dumneavoastră a fost găsită, doamnă Parsons. E nevătămată.

Phoebe încremeni. Vocea, ce i se părea că vine de undeva de departe, se auzi din nou:

- Doamnă Parsons, fiica dumneavoastră a fost recuperată. Mă auziţi, doamnă Parsons? Vă simţiţi bine?

- Vă aud, spuse Phoebe.

Se sprijini de perete, apoi se lăsă să alunece uşor pe podea şi izbucni în plâns.

Corinne îi luă receptorul din mână.

- La telefon e Corinne Albert, mama lui Phoebe. Fiica mea e copleşită în acest moment.

Ochii i se umplură de lacrimi.

- Aţi găsit-o pe Kayla?

- Am găsit-o, doamnă Albert. In prezent, se află sub observaţie la Spitalul St. Agnes din White Plains, New York. Pare să fie într-o stare bună, spuse detectivul. Detectivul Warren a încercat toată ziua să ia legătura cu fiica dumneavoastră.

- Am fost în excursie, spuse Corinne cu răsuflarea tăiată, şi mobilul n-a avut acoperire. Unde aţi găsit-o?

- La un motel din Harrison, New York, doamnă.

Telefonul începu să bipăie, anunţând un apel în aşteptare.

- Aşteptaţi, vă rog, spuse Corinne, încercând să-şi păstreze calmul în timp ce schimba canalul.

- Detectiv Warren, de la Poliţia din San Anselmo, spuse vocea. Cu Phoebe Parsons, vă rog.

-Tom, sunt Corinne, spuse ea tremurând. Tocmai am aflat. Phoebe... e copleşită.

- Inţeleg, spuse detectivul. Avem un avion la zece, din San Francisco. Am rezervat trei locuri. Presupun că veniţi cu noi, doamnă Albert. Trec să vă iau pe la ora şase. Vă însoţesc la New York.

Corinne trecu din nou pe linia pe care aştepta detectivul Brennan.

- Era Tom Warren, spuse. Vine spre noi.

Caroline se aşează pe podea lângă Phoebe şi o cuprinse cu un

braţ după umeri.

- Respiră adânc, iubito. Respiră.

- Detectivul ne-a rezervat locuri la un avion care pleacă la ora zece din San Francisco, spuse Corinne, îngenunchind în faţa lui Phoebe.

Se întoarse spre Caroline.

- A rezervat doar trei locuri, draga mea.

- Mergi tu, mami, spuse Caroline. Eu o să fac cumpărături şi o să fac curat pe aici.

- O să arunc câteva lucruri într-o valiză, spuse Corinne, trăgând-o de mână pe Phoebe. Bine? Hai, sus acum.

- Vezi că am avut dreptate, mamă?

Phoebe sări în picioare ca un mânz, zâmbind printre lacrimi.

- Ţi-am spus că am auzit-o cum mă striga.

Trase adânc aer în piept şi închise ochii.

- Kayla soseşte acasă.

CAPITOLUL 9

Când ajunseră în dreptul uşii de la rezerva Kaylei, Claire şi Eli fura întâmpinaţi de o poliţistă.

- Sunt Claire Cherney, spuse Claire, iar el e soţul meu, Eli Bishop. Kayla şi tatăl ei stăteau la hanul nostru, când...

Poliţista o întrerupse.

- Ştim toată povestea, spuse. Medicii vor s-o ţină sub observaţie peste noapte. A trecut printr-o grea încercare. E deshidratată. Au pus-o pe perfuzie

-Au găsit-o pe mamă? întrebă Claire.

- Vine cu un avion care a pleacat din San Francisco aseară, la ora zece. O aşteptăm să sosească pe la opt dimineaţa

Claire legănă uşor capul.

- Pot s-o văd pe Kayla?

- Doarme, dar puteţi intra.

Claire deschise încetişor uşa. Kayla era culcată pe spate. Ochii ei închişi erau umflaţi. De braţul ei firav era ataşat tubul unui perfuzor. Claire rămase la picioarele patului. Se pregătea să iasă din încăpere, când Kayla se trezi.

- Kayla? Sunt eu, Claire.

- Claire! Cum m-ai găsit?

Claire se aşează pe marginea patului şi luă mâna Kaylei într-ale sale.

- La fel cum te am găsit pe plajă în dimineaţa aceea.

Ii strânse uşor mâna.

- Cum te simţi?

- Ochii sunt mai bine, răspunse ea. Doctorii mi-au dat picături. Poliţiştii îl ajută pe tati.

- Toate astea sunt veşti bune, spuse Claire.

- Poliţiştii mi-au spus că vine mami, spuse Kayla. Mi-e frică să nu mă trimită la internat.

- Ascultă mă, Kayla, spuse Claire. Mămica ta nu vrea să te trimită la internat.

- Dar tati a spus că da. A spus că de asta a trebuit să fugim departe de ea, ca să nu mă poată trimite acolo.

- Tati nu ţi-a spus adevărul, Kayla, spuse Claire tremurând. Mami o să vină sa te ia şi nimeni n-o să te trimită nicăieri, ci o să te întorci cu ea acasă, în San Anselmo.

- Tati o să se ducă la închisoare?

Claire inspiră adânc.

- Nu ştiu, Kayla.

- Cum de mi a spus lucruri care nu sunt adevărate?

Claire clătină din cap.

- Nu ştiu. Dar ştii ceva? Cred că cea mai potrivită să-ţi răspundă la întrebare e mămica ta. Intreab-o pe ea, şi ea o să-ţi explice totul. In clipa asta, trebuie să ştii două lucruri. Că tati o să fie bine şi că mami n-o să te trimită la internat. Ea te iubeşte foarte mult, Kayla.

- Stai cu mine?

- Până ce soseşte mami, răspunse Claire. După aceea, o să te ducă acasă, acolo unde este locul tău.

Vineri dimineaţă, la ora opt şi jumătate, când se deschise uşa rezervei, Kayla dormea în îndoitura braţului lui Claire. In cameră intră o femeie tânără, care părea aproape o fetişcană, urmată de o femeie cu părul şaten deschis, înspicat cu fire încărunţite la tâmple. Ochii tinerei erau de un verde-intens izbitor, cu gene dese, acum tiviţi cu roşu şi umezi. Trăsăturile ei delicate, pe un ten de culoarea alabastrului, erau încadrate de o cascadă de păr des de culoare şaten-deschis. Nici vorbă de artista de varieteu pe care o descrisese Nick. De fapt, era imaginea însăşi a Kaylei. Tânăra se apropie prudentă de pat. Claire o lăsă uşor pe Kayla pe pat şi se ridică, dându-se la o parte fără să spună un cuvânt. Tânăra rămase o clipă pironită, privind copilul, apoi gemu şi ochii i se umplură de lacrimi. Era copilul ei, în ciuda părului şaten-închis tuns scurt şi a faptului că nu mai avea bujori în obraji. Işi puse degetele pe fruntea Kaylei, temându-se că o atingere mai puternică ar fi putut s-o frângă în două.

- Mami? întrebă Kayla, deschizând ochii. Mami?

- Eu sunt, şopti Phoebe, străduindu-se să nu plângă.

Se aşeză cu grijă pe marginea patului şi o luă pe Kayla în braţe, să- rutându-i faţa şi scobitura gâtului. Incepu s-o legene uşor înainte şi înapoi.

- Puişorul meu, repeta ea. Puişorul meu.

Corinne se apropie până în spatele lui Phoebe.

- Kayla? spuse ea cu blândeţe.

- Buni?

Kayla se ridică brusc în capul oaselor.

- Tati zicea că ai murit.

Corinne scoase un oftat plin de furie şi tristeţe. Trecu de partea cealaltă a patului şi mută perfuzorul în aşa fel încât să poată ajunge lângă Kayla. Phoebe se retrase o clipă, deşi continua să ţină mâinile Kaylei în mâinile ei, iar Corinne cuprinse faţa copilei în palme şi o sărută pe amândoi obrajii.

- Tati s-a înşelat, spuse ea cu o voce în care se desluşea furia.

Deşi atunci când intrase în cameră, Phoebe trecuse pe lângă Claire ca şi când aceasta ar fi fost o fantomă, ştia de la detectivul Warren că Eli şi Claire erau cei cărora le datora recuperarea Kaylei. Abia când Kayla o întrebă pe Phoebe dacă făcuse cunoştinţă cu prietena ei, Phoebe se apropie de Claire, care stătea în cadrul uşii, alături de Eli.

- Nu ştiu cum aş putea să vă mulţumesc vreodată.

Claire o cuprinse pe Phoebe în braţe. Amândouă plângeau. Şi în acea clipă, au devenit evidente două adevăruri: Kayla a înţeles că mama ei era într-adevăr vântul, iar Claire a fost martora unei reuniuni după care tânjea în adâncul sufletului ei, fapt ce nu mai putea fi tăgăduit.

Soarele dimineţii strălucea printre şipcile jaluzelei de la rezerva Kaylei. Deşi altă dată ar fi închis ochii şi ar fi privit în altă parte, acum se bucura de căldura soarelui care îi scălda faţa, cuibărită în braţele lui Phoebe.

-Curând plecăm acasă, şopti Phoebe, strângând-o şi mai tare pe Kayla. Doctorul spune că poţi să pleci.

- Cu buni?

- Cu buni.

- De ce a spus tati că a murit?

-Nu ştiu, răspunse Phoebe, mângâind-o pe Kayla pe obraz.

- Am pierdut ursuleţul, mami, spuse Kayla cu ochii în lacrimi. Era în maşina noastră, dar tati a luat maşina asta nouă şi ursuleţul s-a pierdut.

- O să le spunem poliţiştilor, iubito. Poate îl găsesc ei.

- Mami?

Kayla inspiră adânc.

- Tati mi-a spus că vrei să mă trimiţi de-acasă, la o şcoală pentru copiii care nu văd. Spunea că o să locuiesc acolo. Şi asta e tot o minciună, nu-i aşa, mami? întrebă, izbucnind în plâns.

Phoebe abia se abţinea să nu plângă la rândul ei.

- Kayla, nu te aş trimite niciodată nicăieri.

- Atunci de ce a spus tati asta?

- Tati era foarte supărat pe mine, Kayla. Când sunt furioşi, oamenii spun lucruri pe care n-ar dori să le spună. Insă aş vrea să ştii, odată pentru totdeauna, că lucrul ăsta nu e adevărat.

In acel moment, în încăpere intră o asistentă.

- Detectivul d'Angelo vă trimite asta, spuse ea, întinzându-i lui Pho- ebe o pungă de cumpărături de culoare roz. S-a gândit că poate Kayla s-ar bucura.

Phoebe îi întinse sacoşa Kaylei şi îi ghidă degetele, ca să poată căuta înăuntru.

- E ursuleţul, mami! strigă ea, îmbrăţişând jucăria uzată. Acum, toată lumea e acasă!

Vineri la amiază, detectivul Warren se prezentă să le ia pe Phoebe, Kayla şi Corinne şi să le ducă la aeroport, pentru zborul spre San Francisco. Kayla era îmbrăcată în pantaloni roz, cu un tricou alb cu dungi, lucruri pe care Phoebe le adusese de acasă. Ochii Kaylei nu mai erau atât de umflaţi, iar în obraji îi revenise un pic de culoare. Nu dădu drumul mâinii lui Phoebe nici măcar atunci când Claire se lăsă pe vine în faţa ei.

- O să-ţi scriu, spuse Claire.

- Mai bine vorbim la telefon, spuse Kayla, deşi scrisorile mi le poate citi mami.

Nu mai era nevoie de cuvinte. Cele trei femei se îmbrăţişară între ele, Kayla ţinea strîns în braţe ursuleţul.

Când maşina în care se aflau Kayla, Phoebe şi Corinne plecă din faţa spitalului, Claire ridică instinctiv mâna în semn de bun rămas, chiar dacă ştia că fetiţa nu putea s-o vadă. Mai ştia, de asemenea, că de-o parte şi de alta a ei se aflau singuiele fiinţe de care avea nevoie.

- Sunt obosită, spuse Claire întorcându-se spre Eli.

- Şi eu. Prea obosit ca să conduc până acasă. Ai spus că vrei să mergi în Manhattan. Ce zici? Sunt doar patruzeci de minute

de mers de aici.

Se cazară într-un mic hotel de pe Madison Avenue, într-o zonă liniştită a bulevardului, cu puţine baruri şi restaurante. Făcură un duş, dădură la o parte cuverturile de pe patul matrimonial şi adormiră culcaţi pe spate, ţinându-se de mână. Se treziră seara, pe la ora şase.

- Ce ciudat, spuse Claire, sprijinindu-se în cot. Ţi s-a întâmplat vreodată să simţi ceva fără să poţi spune ce anume?

- Ce vrei să spui? întrebă Eli uimit.

- Vreau s-o găsesc pe Sulie, spuse ea. Chiar dacă m-am simţit în siguranţă până acum şi mi-e frică.

- Ai mai încercat vreodată să o cauţi? Spune drept, Claire.

- Numai lunea trecută, răspunse ea, inspirând adânc. Am intrat pe unul dintre site-urile de căutare persoane de pe Internet, dar n-am găsit nimic.

- Mai sunt şi alte site-uri. Apoi există detectivi particulari.

- M-am gândit la asta, însă ştii ceva? La fel de bine ar putea să ma caute ea. E uşor să găseşti pe cineva în ziua de azi, dacă vrei.

- Poate că şi ea e la fel de speriată ca tine.

-Asta mi-ar da prea multe speranţe, spuse Claire. Sunt îndeajuns de înţeleaptă ca să nu-mi fac iluzii în privinţa ei.

Claire îşi plimbă un deget pe pieptul lui.

- Hai să ne îmbrăcăm şi să mergem într-un loc frumos.

In seara aceea au cinat la o cârciumioară de pe Strada 29 Est - bur- geri cu cartofi prăjiţi şi o sticlă cu vin roşu.

- Uneori, mă întreb dacă îşi dă seama cât de mult a pierdut, spuse Claire sorbind din vin. Ştii, la un moment dat Sulie a trimis o vedere dintr un loc numit Cakebread.

- Nu văd legătura.

- Mintea mea zboară cu o mie de kilometri pe minut. Cakebread. In Missouri, Arkansas sau aiurea. După nume, părea a fi un loc foarte „dulce". Jack avea obiceiul să-mi arate vederea, pretinzând că era un lucru care trebuia să mă bucure. O uram. Dar nu i-am spus-o niciodată pentru că întotdeauna am avut senzaţia că încă o mai iubea.

-Jack mi-a spus cândva că Sulie era ca o iapă sălbatică ce nu putea fi îmblânzită. Aproape că o diviniza. Zicea că singura ei vină a fost tinereţea.

Ochii lui Claire se umplură de lacrimi.

- Ţi-a spus el asta? Când?

- Intr-o seară când am băut împreună. Tu erai în living, îl alăptai pe Jonah.

- Inţelegi ce vreau să spun? O iubea în pofida tuturor celor întâmplate.

-Trebuie să ţii minte un lucru, spuse Eli, luând-o de mână. Dacă o cauţi, nu înseamnă că îţi cauţi mama. Sulie te-a născut, dar nu ţi-a fost niciodată mamă.

- Ştiu, spuse ea. Crezi că mă îndrept spre un eşec.

- Ţi-am spus că o să fiu întotdeauna pe-aproape.

Claire îi zâmbi. Eli îşi îndreptă umerii.

- Claire, trebuie să te întreb ceva. Te-ai gândit vreodată că poate să fie...

- Moartă? Nu e moartă, Eli.

- De unde ştii?

- Ştiu şi basta. Simt nevoia să-i aud vocea. Vreau să ştiu dacă are riduri sau dacă a încărunţit. Dacă găteşte, desenează sau cântă. Dacă are alţi copii. Dacă s-a îndrăgostit şi ăsta e motivul pentru care ne-a părăsit.

- Care ar fi cel mai întemeiat motiv al plecării ei?

- Dragostea pătimaşă.

- Şi cel mai puţin întemeiat?

- Dragostea pătimaşă.

- Nu înţeleg.

- Nu există pe lume dragoste mai puternică decât aceea pe care o avem pentru copiii noştri. Pentru mine, cel mai mare păcat este să-ţi părăseşti copilul.

După cină, se plimbară pe bulevard. O prezicătoare îi îmbie să intre în cabinetul ei, aflat la stradă.

- Mătuşa Helen mi-a spus că Sulie îşi închipuia că e ţigancă. Tatăl ei era croitor, iar mama ei - menajeră, dar Sulie nu considera că erau îndeajuns de buni pentru ea. Aşa a fost şi cu noi. Cred că nu am fost îndeajuns de buni pentru ea.

Claire privi în depărtare.

- Mi-o amintesc din fotografii. Era brunetă, foarte frumoasă. Părea o ţigancă.

Claire se opri şi îl cuprinse pe Eli după talie.

- Ştii care ar putea fi lucrul cel mai rău? Să o găsesc şi să-mi placă.

- Şi ce ar fi atât de rău în chestia asta?

- Nu vreau să-mi placă. Ar fi trebuit să-mi ţeasă toate visurile. In loc de asta, ea a deşirat toate firele.

Eli şi Claire intrară în magazinul lui Annie, în clinchetul clopoţeilor de la uşă.

- Tocmai mă pregăteam să închid.

Ii îmbrăţişa pe amândoi.

- Am auzit că totul e bine când se termină cu bine.

- A fost într-adevăr o întreagă poveste, spuse Claire.

- Şi ce mai poveste! Ştii, Sam a fost cel care s-a îngrijit ca ursuleţul să ajungă la ea, spuse Annie mândră. I-a telefonat lui John Blanco la Hubbard. Cum a fost la New York?

- Aşa şi aşa, răspunse Claire. Mi se pare altfel acum.

Annie îşi mută privirea spre Eli.

- Crezi că o să te mai întorci la lucru?

- S-ar putea să nu mă întorc, spuse Eli cu un zâmbet larg. Imi face plăcere să petrec câteva zile cu soţia mea.

O privi pe Claire şi îi citi gândurile. Lasă-ne o clipă singure, spuneau ochii ei.

- Mă duc să iau nişte cafea, spuse. Voi de care vreţi?

- Cu aromă de alune? o întrebă Claire pe Annie.

- Categoric, răspunse Annie.

După ce uşa se închise în urma lui Eli, Annie se întoarse spre Claire.

- Eşti ca o carte deschisă, draga mea. Ce se întâmplă?

- Nimic, răspunse Claire şi suspină. E clar că ai primit mesajul meu şi ştii că am fost în Manhattan.

Annie dădu aprobator din cap.

- Era cât pe-aci să te sun pe celularul lui Eli, dar nu am vrut să vă deranjez. M-am gândit că aveţi şi voi nevoie de un răgaz.

- Trebuie să-ţi spun ceva.

- Îhî.

Claire luă o mină serioasă. Işi îndreptă umerii.

- Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi găsesc mama.

- Ajutorul meu? întrebă Annie, cu gura căscată. Cum aş putea...

- Computerul lui Sam. Cel care are acces la Centrul Naţional de Informaţii privind Infracţjonalitatea.

- Dar, Claire, nu ne-a fost de folos nici măcar în cazul Kaylei. Ai găsit-o pe site-ul cu copiii dispăruţi.

- Asta pentru că nu am avut numele ei adevărat. De ce să nu încercăm? spuse Claire.

- Pentru că numai Sam are voie să folosească computerul ăla. Ar putea avea mari necazuri.

- Nu trebuie să ştie nimeni.
- Fur şi simplu nu pot. Ştii că aş face orice pentru tine.
- Ii ştii codul de acces, nu-i aşa?
Annie se înroşi.
- Da, deşi n-ar trebui.
- Haide, zău. Soţii şi soţiile ştiu întotdeauna astfel de lucruri. Conversaţie de alcov, aşa-i zicem eu şi Eli. Crezi că eu nu-i povestesc despre unele cazuri cu care am de-a face?
- Sam m-ar omorî.
- Poate că n-o să se supere dacă o să se uite în altă parte. Doar de data asta. Te implor, Annie. Roagă-l. Poate că n-o să găsim nimic, dar ajută-mă să încerc.
Annie cercetă cu atenţie chipul prietenei sale.
- Lasă-mă să mă gândesc cum să-i spun lui Sam. O să te ajut. Iţi promit.

Luni după-amiază, la două şi jumătate, când Sam apăru la han, ca să-l ajute pe Eli să monteze la ferestre panourile de furtună, ajutorul de şerif Nelson supraveghea personalul de la cablograme, iar ajutorul de şerif Kent era la trecerea de pietoni de la şcoală.
- Panourile de furtună? întrebă Claire inocentă Montează azi panourile de furtună? Dar e la cabinet.
- Nu ştii să minţi, Claire, spuse Sam. Complicea ta te aşteaptă la magazin.
- Annie? Adică...
Sam îi făcu semn cu mâna.
- Du-te fuga la magazin. Kent ajunge la secţie pe la trei şi jumătate. Aveţi la dispoziţie o oră.
- Iţi mulţumesc, Sam, spuse Claire, luându-şi poşeta.
Când Claire opri pe Main Street, Annie o aştepta în maşina ei.
- Vino după mine până la secţie, îi spuse.
La secţie, Claire îşi trase un scaun lângă Annie, în timp ce aceasta porni calculatorul şi introduse parola lui Sam.
- Dictează-mi numele ei de familie.
- T E-R-E-N-Z-I.
- Prenumele?
- Ursula.
- Ultima adresă cunoscută?
- 102 Riverside Drive.

Claire înghiţi cu noduri.

- New York City, spuse Annie cu voce tare, în timp ce completa căsuţa. Data naşterii?

-Era cu cincisprezece ani mai tânără decât Jack. Presupun că trebuie să fie 1938.

- Locul naşterii?

- Italia, cred.

- In regulă. Acum să vedem, spuse Annie apăsând tasta ENTER. Şiruri de litere albe se perindară pe fundalul negru al computerului, până ce acesta se opri.

„Ursula Terenzi Cherney. Dispărută, Agenţia emitentă: Departamentul de Poliţie din New York, Secţia Persoane Dispărute. Data raportării: 22 ianuarie 1959. Persoana de contact: detectiv Charles Wag- ner 212-555-2246. Văzută ultima dată pe 11 august 1991, la Morley’s Bar & Grill, în Bar Harbor, Mâine. Informaţie furnizată de Vincent Di- Falco, client al barului."

- Vincent, spuse Claire tremurând.

- Cine e?

- Prietenul tatii. A murit acum vreo cinci ani.

- Nu ţi-a spus niciodată că a văzut-o?

- Poate că n-a fost sigur şi n a vrut să-mi dea speranţe.

Annie tipări informaţia şi închise computerul.

- Trebuie să mergem. In scurtă vreme, toată lumea o să fie înapoi. Claire îşi puse haina pe umeri

- Ce ai de gând să faci? întrebă Annie.

- O să încerc să nu visez.

Claire era pe verandă, când Eli sosi acasă.

- Ei? o întrebă el.

- Ei ce ? îi răspunse ea.

- Sam mi-a spus că tu şi Annie aţi folosit computerul, ca s-o căutaţi.

- Eşti supărat că nu ţi-am spus?

- De data asta, trebuie să fii pe cont propriu, zise şi îşi turnă un pahar cu vin.

- Am vrut să-ţi las timp.

- Există! spuse Claire.

- Intotdeauna ai ştiut asta.

- Incă mai figurează anunţul la persoane dispărute dat de Vincent. I s-a părut că a văzut-o acum zece ani în Bar Harbor,

Maine, într-un local numit Morley’s Bar & Grill.

- Ai sunat acolo?

- Am numărul de telefon, dar n-am sunat încă.

- Ar putea fi o fundătură, o preveni el.

- Ştiu, spuse ea, întorcându-se spre el. De asta te-am aşteptat.

- Ce ar trebui să fac eu?

- Să stai în spatele meu cât timp vorbesc la telefon.

- In spatele tău?

- Să mă prinzi, dacă s-ar întâmpla să cad.

-Morley’s Bar & Grill, răspunse o voce de bărbat. La telefon Brad Morley.

- O caut pe Ursula Terenzi, spuse Claire.

- Cine sunteţi? întrebă precaut bărbatul.

- Sunt fiica ei, spuse Claire

Cuvintele i se rostogoliră de pe buze, odată cu viziunile ce o urmăreau. O fantomă încadrată într-o ramă de argint, pe poliţa şemineului. Vederi cu marginile zdrenţuite şi timbre de trei centi. Jack, care încerca să mimeze bucurie, luând-o în braţe, aşezând-o pe genunchi şi ară- tându-i poze ale femeii despre care ii spunea că îi era mamă.

- Fiica ei? întrebă Brad Morley, incapabil să şi stăpânească uimirea.

- Incerc să dau de ea, spuse Claire împleticit.

- A lucrat aici cu mult timp în urmă, spuse el şi tăcu o clipă, înainte de-a continua. Nu prea înţeleg. E vorba cumva de vreo adopţie?

- Nu, răspunse Claire, revenindu-şi. Am locuit cu tata. Ştiţi cumva unde se află acum, domnule Morley?

Lucrase acolo verile, timp de vreo şase ani. La început, ca chelneriţă, apoi Brad Morley a descoperit că ştia să cânte şi avea spectacol în fiecare weekend. Intr-o seară, după spectacol, a luat banii ce-i reveneau din bacşişuri şi nu s-a mai întors. A fost seara în care s a interesat de ea un bărbat la bar. Morley putea să jure că şi Sulie îl recunoscuse. După ultimele informaţii pe care le avea, Sulie lucra într-o cafenea din Quebec, într-un orăşel numit Sainte Agathe. Acolo îi trimisese ultimul cec, cu vreo zece ani în urmă.

Claire puse telefonul în furcă şi îşi acoperi gura cu mâinile. Se duse la fereastră, prin care se vedeau luna plină şi dâra

argintie pe care o lăsa în ocean. Eli veni în spatele ei Claire şi-o imagină pe Sulie, cu parul negru revărsat în cascadă pe spate. Se simţi cuprinsă de furie. Cum să-şi întrebe mama, după patruzeci şi doi de ani, de ce plecase?! Mama, gândi ea, tresărind involuntar.

CAPITOLUL 10

In Sainte Agathe ori în vreunul dintre satele şi orăşelele ce presărau Munţii Laurentini nu figura nici o Ursula Terenzi sau Ursula Cherney. Claire cercetase site-uri, căutase în cărţile de telefon, încercând să dea de urma mamei sale.

Intr-o seară, după ce Claire adormise, Eli a coborât în birou, a pornit calculatorul şi a început să caute în ziarele locale. A vizitat arhivele cu anunţuri mortuare. De fiecare dată când introducea numele Ursulei, inima îi bătea cu putere. Deşi n-a găsit potriviri de nume, era în continuare convins că Sulie murise sub un alt nume decât Cherney sau Terenzi. Pe de altă parte, Claire prefera să creadă că Sulie trăia sub un alt nume.

Vineri după-amiază, ultimul pacient al lui Claire, cel de la ora cinci, îşi anulase programarea. Claire îşi strânse hârtiile, servieta, haina şi mănuşile, fiindcă toamna începuse să semene tot mai mult a iarnă, mai ales noaptea. Vorbi la telefon cu Natalie şi Jonah, atentă la fiecare nuanţă din vocile lor. Trecuseră aproape două luni de când nu-i mai văzuse şi nu avea să-i vadă până la Ziua Recunoştinţei. Se întrebă cum oare putea o mamă să stea ani de zile fără să afle, fără să urmărească dintr-un loc secret ce se întâmplă cu copilul ei. Se lăsă pe speteaza scaunului şi închise ochii. Lăsase oare Sulie ceva în urma ei şi Jack nu-i arătase? Dulapul din dormitorul lui Jack, care-i aparţinuse cândva lui Sulie, era plin cu haine groase vara şi cu haine de vară, iama. Mirosea a naftalină şi

cedru. Unde erau restul lucrurilor ce-i aparţinuseră? Inele, brăţări, sticluţe cu parfum? Doar fotografii, iar acestea se transformaseră în scrum.

Uşa şopronului se deschise cu un ciocănit uşor.

- N-am văzut nici o maşină afară, aşa că am presupus că eşti singură, spuse Eli.

- Ultimul pacient şi-a anulat programarea, spuse Claire.

- Cum se face că mai eşti încă aici?

- Am vorbit cu copiii. Mi-am pus ordine în hârtii.

Eli se aşează pe canapea.

- Claire, am verificat numele lui Sulie în anunţurile mortuare din Quebec şi n-am găsit-o nicăieri.

- Ce-ai făcut? De ce?

- M-am temut că ai putea să faci lucrul ăsta când eşti singură şi n-am vrut să afli...

Claire se ridică de pe scaun şi se aşează lângă el, pe canapea.

- Ţi-am spus, Eli, n-a murit.

- N-o să-ţi afli liniştea până n-o s-o găseşti, nu-i aşa?

Claire clătină din cap.

- Sainte Agathe e la vreo opt ore de mers cu maşina de aici. Dacă plecăm acum, putem ajunge acolo pe la miezul nopţii.

- Dar nu apare ca fiind în acel oraş.

- Asta nu înseamnă că nu e acolo sau că nu şi-o aminteşte cineva.

Când ajunseră în Sainte Agathe, puţin după ora unu noaptea, oraşul era cufundat în somn. Găsiră un hotel la marginea oraşului, o miniatură a hanului din Drifting, care oferea cazare şi mic dejun. Deasupra intrării, era o copertină cu dungi roşii şi albe, pe care flutura steagul canadian cu frunză de arţar. Pe verandă, ghivece de plastic, cu muşcate roşii şi albe. Proprietarul le deschise uşa în halat de casă şi papuci. In ciuda orei târzii, fu primitor, conducându-i spre o cameră mică, situată în capătul culoarului, la etajul al treilea al hanului. Claire trase draperiile şi văzu o biserică veche din piatră, a cărei cruce aurie strălucea în lumina lunii asemenea vitraliilor din ferestre. Se întoarse spre Eli, care atârna hainele în dulap.

- Vino să vezi şi tu, spuse ea.

Eli veni în spatele ei şi privi pe fereastră.

- Hai să ne culcăm, spuse. Vreau să facem dragoste.

Trupurile lor erau înlănţuite sub pilota albă de puf, când se deschise uşa bisericii şi o femeie începu să coboare treptele. Işi ridică gluga de la haină şi o porni în josul străzii, silueta ei discretă pierzându-se în lumina felinarelor.

Sainte Agathe se afla între două anotimpuri. Copacii îşi lepâdaseră frunzele, iar aerul mirosea a zăpadă. Dimineaţa, începu să burniţeze. Aşchii ascuţite de ploaie rece ca gheaţa şfichiuiau obrajii lui Eli şi Claire. Intrară într o patiserie, se aşezară la o măsuţă într-un colţ şi comandară cafea şi croasanţi cu şuncă.

- Mai doriţi şi altceva? îi întrebă tânăra chelneriţă.

Claire se uită la Eli, apoi îşi întoarse privirea spre ea.

- Locuiţi aici?

- Sus, răspunse tânăra femeie. Impreună cu soţul meu. Asta e patiseria noastră.

-Totu-i delicios, spuse Claire, iar aici e foarte frumos.

- Am crescut aici, spuse chelneriţă, radiind Sunteţi americani?

- Da, răspunse Claire. Caut pe cineva. Cunoaşteţi o femeie cu numele de Ursula Terenzi?

-Nu.

- E cântăreaţă.

- Ah, doriţi să ascultaţi muzică. Puteţi merge la La Nuit Magique.

- Noaptea Magică, spuse Eli, întorcându-se spre Claire Unde este?

- Clubul? In Saint Jovite, la douăzeci şi nouă de kilometri de aici. Pot să vă mai aduc ceva?

- Doar nota de plată.

Chelneriţă se întoarse cu nota de plată.

- Am vorbit cu soţul meu. Pe femeia care cântă la La Nuit Magique n-o cheamă Ursula, ci Sulie Bernard, dar soţul meu spune că nu mai cântă.

Localul La Nuit Magique era decorat cu felinare mici roşii şi beculeţe de carnaval. Numele clubului era scris cu vopsea albastră fosforescentă pe o firmă înconjurată de semiluni

argintii şi stele sclipitoare. Mesele erau acoperite cu feţe de masă de muşama în carouri albe cu albastre, iar în centru erau lumânări în suporturi de cobalt. Intr-un colţ, pe un şevalet, era fotografia unui tânăr pe nume Jean-Louis. Anunţul spunea că acesta urma să cânte în seara aceea, de la ora unsprezece.

Claire şi Eli aşteptau în picioare, în vreme ce un bărbat cu părul alb conducea la masă un cuplu sosit înaintea lor. O femeie îmbrăcată cu o fustă neagră cu falduri, o bluză de dantelă neagră şi o curea neagră ce îi scotea în evidenţă talia subţire, se plimba de la o masă la alta. Părul ei negru de culoarea abanosului era strâns într-un coc pe ceafă, iar la urechi purta cercei atâmători din aur. Pometii proeminenţi erau fardaţi cu un pic cam mult roşu, iar buzele, având o formă perfectă de inimioară, erau date cu ruj roşu. Femeia îşi ţinea capul sus, cu urechea lipită de buzele unui tânăr, care o apucă de braţ şi o trase în jos spre masă. Dacă mai avea o urmă de îndoială, în clipa următoare, Claire a înţeles totul: femeia şi-a dat capul pe spate într-un hohot de râs - unghiul era acelaşi din fotografii, linia maxilarului era aceeaşi, ca şi strălucirea din ochii ei negri de ţigancă.

Bărbatul cu părul alb le oferi o masă lângă pian, dar Eli spuse ci preferau o masă mai retrasă. Ah, îndrăgostiţi, îi tachina bărbatul, făcându-le cu ochiul. Părea să aibă spre şaptezeci de ani. Părul alb îi pieptănat spre spate şi era îmbrăcat într-un sacou bleumarin, cu batistă de mătase roşie în buzunarul de la piept, şi pantaloni gri-închis. Bărbatul trase un scaun pentru Claire şi făcu o plecăciune.

- O seară plăcută, le dori el.

Claire murmură un „mulţumesc" abia auzit, neputându-şi lua ochii de la femeie, urmărind-o cu privirea de la o masă la alta. Nu veni aici, îşi zise Claire văzând că femeia se îndrepta spre ei. Nu încă. Nu veni aici.

- Aţi venit pentru spectacol? întrebă femeia.

- Da, răspunse Eli.

- O să vă placă Jean-Louis. A venit să cânte săptămâna asta, ca o favoare pe care i-o face soţului meu. Eu sunt Sulie Bernard, iar bărbatul de acolo este Edward, soţul meu, spuse. Doriţi să vedeţi meniul?

- Vă rog, spuse Eli. Ne e cam foame.

Sulie pocni din degete şi un tânăr aduse două meniuri.

- Poftă bună, le ură ea. Lista cu vinuri e la sfârşit.

Claire o privi îndepărtându-se.

- Claire? întrebă Eli, apucând a de mână. Claire?

- E leită Natalie, şopti Claire, incapabilă să respire normal. Trăsăturile, silueta. E leită Natalie.

Numărul lui Jean-Louis era interminabil. Sulie l-a urmărit de la o masă de lângă pian, împreună cu Edward. Apoi, a cântat o melodie împreună cu Jean-Louis, Sometking Stupid a lui Sinatra, spre deliciul patronilor, care au convins-o să mai rămână pe scenă, unul dintre ei spunând că avea o voce îngerească.

- Destul, spuse Sulie în franceză, măgulită de aplauze, făcând o amplă reverenţă.

- O divă, spuse Claire, căzută pe gânduri.

Clipi şi întoarse capul ca o păpuşă mecanică.

- Vreau să plecăm, Eli.

Eli făcu semn că dorea să achite consumaţia.

- Ne întâlnim la camionetă, spuse Claire.

Trecu prin faţa lui Sulie şi a lui Edward, care se aflau pe podium.

- V-a plăcut spectacolul? întrebă Sulie.

- E foarte talentat, răspunse Claire.

- Noaptea e abia la început, spuse Sulie. Plecaţi prea devreme. Cuvintele se opriră ca un nod în gâtul lui Claire. La fel ai făcut şi tu, îşi zise. Ajunsă în cadrul uşii, se opri şi se întoarse.

- Apropo, spuse înainte să închidă uşa, numele meu e Claire.

Pentru Sulie şi Edward, devenise un ritual. Barul se închidea la ora două noaptea, iar ei mai rămâneau acolo o oră singuri. Personalul, care le cunoştea obiceiul, aşeza scaunele cu picioarele în sus pe mese, mai puţin două. Lumânările de pe mese erau stinse. Incăperea era discret luminată de două candelabre de alamă cu abajururi albastre. Edward turnă lichior în nişte păhărele de cristal, pe care le păstrau pentru ei într-un dulăpior de lemn din spatele barului. Sulie îşi desfăcu agrafa care îi ţinea cocul, lăsând părul să i se reverse pe umeri, îşi masă cu o mâna şalele şi se sprijini de speteaza scaunului. Edward îşi aşează sacoul pe spătarul scaunului şi puse pe masă o cutie metalică de culoare gri.

- Aşa deci, spuse Edward. A fost o seară destul de reuşită.

- Ai văzut perechea aia care a stat în spate?

- Femeia blondă cu bărbatul înalt?

Prinse un teanc de bancnote cu o bandă de cauciuc.

- Le-am oferit o masă în faţă.

- Pe ea o cheamă Claire. A zis că o cheamă Claire.

Edward se îndreptă spre seif.

- Ai auzit ce-am zis?

- Am auzit. Şi ce-i cu asta?

- Claire era numele fiicei mele, Edward. Era blondă ca tatăl ei, adăugă, privind stelele pictate pe tavan.

- Ce vrei să spui? întrebă el.

Sulie îşi acoperi faţa cu palmele, răsfirându-şi degetele.

- Femeia aia e fiica mea. M-a găsit.

Pe drumul spre căsuţa lor din Sainte Agathe, Sulie nu scoase nici o vorbă. Privea pe geamul portierei, lăsându-l pe Edward să se strecoare pe străduţele întortocheate. Edward semăna cu Jack în multe privinţe: previzibil, decent, stabil. Calităţi după care tânjea, de care avea nevoie, atunci când, în urmă cu cinci ani, apropiindu-se de vârsta de şaizeci de ani, se măritase cu el. Calităţi pe care nu le suportase la Jack, când avusese douăzeci şi unu de ani. Atunci, ea ar fi vrut să zboare spre lună, în timp ce el era ancorat cu picioarele pe pământ.

Ziua aceea, cu patruzeci şi doi de ani în urmă, era încă vie. Amintirea ei nu se ştersese niciodată. Jack era îmbrăcat ca de obicei în pantaloni şi halat de culoare albă, cu un ecuson alb prins de guler, pe care scria cu litere negre: JACK CHERNEY, FARMACIST. Era atât de previzibil! In fiecare dimineaţă, îşi bea cafeaua cu pline foarte prăjită, o felie de brânză Cheddar şi o linguriţă de gem de afine. Lângă el, avea ziarul, împăturit în trei. In dimineaţa aceea, ea era îmbrăcată într-un halat de casă galben matlasat şi se aşezase la masă vizavi de el

- Te duci cu Claire în parc azi? o întrebase el. E o zi frumoasă.

Spunea asta în fiecare zi. Claire, aşezată în scaunul ei înalt, avea bucăţele umede de chiflă mozolite între degeţele.

- Nu mai vrea să stea în cărucior, spuse Sulie. Fugăreşte porumbeii.

Jack izbucnise în râs.

- Numai să n-o fugărească porumbeii pe ea.

Apoi îşi privise ceasul.

- Du-te, Sulie. Stau eu cu ea până te îmbraci.

Sulie umpluse cada şi se cufundase în apa fierbinte. Cu o zi înainte, Jack îi cumpărase o sticlă cu ulei de baie Sardo. Ii aducea mereu tot felul de lucruri, dar niciodată ceea ce şi-ar fi dorit. Buchete de flori de primăvară şi bibelouri lipsite de valoare. Uleiuri de baie şi ciocolată. Broşe din duble bătute cu ştrasuri, de forma unor buchete de flori. Işi bea votca în fiecare seară la ora şase şi citea ziarul de seară aşezat în fotoliu. In locul hainelor albe de dimineaţă, era îmbrăcat cu pantaloni bej şi curea şi o cămaşă groasă de bumbac, cu mânecile suflecate până la cot şi gulerul răsfrânt. Făceau dragoste sâmbătă seara, deşi, înainte de a se căsători, lucrul acesta se întâmpla tot timpul.

Se înfăşurase într-un prosop, se aşezase la măsuţa de toaletă şi începuse să-şi perie părul lung şi negru ce-i ajungea până la talie, împletindu-l într-o coadă pe spate. Jack intrase în dormitor, cu copilul în braţe.

- Eşti gata? o întrebase. A făcut pipi. Trebuie s-o schimbi.

- Aproape, răspunsese Sulie, conturându-şi ochii cu o linie neagră subţire şi evitându-i privirea. Vin imediat.

Simţise pe umerii goi atingerea rece a mâinilor lui Jack, atunci când se aplecase să o sărute pe ceafa.

- O pun pe Claire în ţarc. Trebuie să fug.

- Rămâi cu bine, Jack, îi spusese Sulie reflecţiei din oglindă.

După plecarea lui Jack, hohotele de plâns ale lui Sulie se amestecaseră cu ţipetele copilului. O luase pe Claire în braţe ca să o liniştească, legănând-o pe un şold, în timp ce forma numărul de telefon al lui Helen. Apoi, se aşezase pe jos, cu copilul în poală.

- Nu pot să fac asta, îi şoptise lui Claire. Nu sunt făcută pentru aşa ceva.

Aşezase cu grijă copilul la loc în ţarc, de teamă că, dacă ar fi continuat s-o ţină în braţe şi s-o sărute, n-ar mai fi fost în stare să plece. Işi împachetase lucrurile într-o valiză de piele uzată, se îmbrăcase cu hainele ei cele mai bune şi luase bancnota de o sută de dolari pe care o tinea ascunsă sub saltea. Apoi, se auzise soneria de la uşă. Copilul o privea cu ochii săi albaştri şi limpezi.

- Nu-i vorba de tine, îi spusese, înainte să-i deschidă uşa lui Helen, Eu sunt de vină. El o să aibă grijă de tine. Eu nu mă simt în stare.

Autobuzul Greyhound intrase în tunelul placat cu faianţă albă şi, odată cu el, dispărea şi Sulie. Cu mâna înmănuşată,

făcuse un cerc pe geamul îngheţat. La ieşirea din tunel, văzuse conturul Manhattan-ului, care rămânea în urmă. Nu ştia încotro se îndrepta, dar ştia că nu mai exista cale de întoarcere. Ea însăşi era un detaliu pe care Jack nu izbutise să-l observe, în ciuda modului definitiv în care se despărţise de el în dimineaţa aceea.

Edward parcă maşina pe alee.

- A fost o noapte lungă, spuse el.

- Vin şi eu imediat, spuse Sulie. Nu pot încă să mă culc.

Când Edward coborî în living, era îmbrăcat în halatul lui de molton cadrilat, iar în picioare avea papuci de piele maro.

- E patru şi jumătate, spuse. Hai la culcare.

- O să vin, răspunse Sulie. Imediat.

- Nu înseamnă că e fiica ta doar pentru că e blondă şi o cheamă Claire.

- Nu. Ea e, spuse Sulie. Noaptea trecută am fost la biserică. Tu dormeai buştean. Era trecut de miezul nopţii. In ultima vreme m-am gândit la ea, încercând să mi-o imaginez.

- O să revină, spuse el, aşezându-se lângă ea. Indrăznesc să spun că lucrurile nu se vor opri aici, dacă eşti într-adevăr mama ei.

Sulie îşi ridică bărbia şi îl privi dintr-o parte.

- Eşti un om bun, Edward, spuse mângâindu-l pe obraz, dar în acest moment al vieţii mele, îmi dau seama că orice pisică poate face pui.

- Ce vrei să spui?

- Nu sunt mamă, spuse Sulie cu tristeţe. Mamele nu-şi abandonează copiii.

A doua zi după-amiază, Claire şi Eli se duseră pe terenul de joacă pentru copii, aflat în mijlocul oraşului.

-Te-am privit cum dormeai aproape toată noaptea, spuse Claire.

- Eram liniştit?

- Foarte.

Claire zâmbi.

- Tu, în schimb, nu ai fost.

- Azi-noapte, nu.

- Trebuie să vorbeşti cu ea, Claire.

- Nu ştiu ce să-i spun.

Incepu să burniţeze. Claire urmări cu privirea o mamă care

îşi adună copiii şi îi puse în cărucior, protejându-i cu o folie de plastic. In capătul celălalt al terenului, pe aleea care înconjura parcul, o femeie urca cu greu dealul. Din punga de hârtie maro cu articole de băcănie pe care o ţinea în braţe, ieşea colţul unei baghete. Claire o urmări cum urcă aleea pietruită până în dreptul unei căsuţe albe pe colţ.

- Ea e, spuse Claire, grabind pasul.

- Unde te duci? întrebă Eli, în timp ce Claire se îndepărta de el. Femeia îşi căută cheia, deschise uşa cu genunchiul şi o închise în urma ei.

- O să sun la uşă, spuse Claire.

Se întoarse spre Eli.

- Trebuie să fac lucrul ăsta singură. înţelegi?

- Inţeleg, răspunse Eli.

Eli rămase pe loc, în vreme ce Claire traversă strada şi o luă în sus pe aleea ce ducea spre casă. O văzu sunând şi aşteptă până ce femeia îi deschise uşa. Işi trase pe cap gluga de la canadiană şi se aşează pe bancă în refugiul unei staţii de autobuz.

Când Sulie îi deschise uşa, avea încă haina atârnată pe braţ.

- Mă întrebam dacă ai să mai vii.

Claire nu-şi putea lua ochii de la ea. Şi eu m-am întrebat, gândi ea.

- N-am fost sigură că o s-o fac, spuse.

- Cum m-ai găsit? întrebă Sulie, ca şi cum ar fi aşteptat-o.

La fel cum i-ai spune unui comis-voiajor că nu te interesează produsele lui.

- In zilele noastre, cu ajutorul computerelor poţi găsi pe oricine.

- Intră, spuse Sulie. Nu mai sta în ploaie.

Casa era mică, dar frumos mobilată. O canapea de pluş roşie şi două fotolii asortate. Un lampadar de alamă. Claire se apropie de şemineu. Pe poliţă, erau fotografii în rame de argint. Câteva o înfăţişau pe Sulie cea din tinereţe, iar într-una era cu bărbatul cu părul alb din seara precedentă.

- E din Maine, spuse Sulie. Din luna noastră de miere.

- De când sunteţi căsătoriţi? întrebă Claire, luând fotografia în mână o clipă, apoi punând-o la loc.

- De cinci ani.

Sulie îşi puse haina în şifonier.

- Tocmai mă pregăteam să fac micul dejun. Ţi-e foame?

Claire clătină din cap.

-De când locuieşti aici?

- De zece ani. Aproximativ. Ce-ar fi să-ţi scoţi haina?

-De ce aici? întrebă Claire, scoţând un braţ de pe mânecă.

- Aici s-a născut Edward Asta e casa în care a crescut.

Sulie puse haina lui Claire pe un scaun.

- De ce ne-ai părăsit? întrebă brusc Claire.

Sulie se opri în faţa lui Claire şi o privi drept în ochi, fără să clipească.

- Pentru că n-am putut să rămân. N-am avut de ales.

- Nu, spuse Claire cu mai multă furie decât şi-ar fi imaginat că mocnea în ea. Ai ales să pleci. Ai făcut o alegere.

- De ce ai venit? Ca să mă pedepseşti?

- Nu. Ca să înţeleg. Să te întreb de ce ai plecat.

Vocea ei deveni aproape imperceptibilă.

- Cum poate cineva să părăsească un copil mic?

Sulie se duse la bibliotecă şi scoase dintre două cărţi o fotografie înrămată într-o ramă mică de piele.

- Asta eşti tu.

Claire studie fotografia, fără s-o atingă.

- Ce-i cu asta?

- Am păstrat o în toţi anii ăştia.

Ai vrea poate nişte aplauze.

Sulie puse fotografia cu faţa în jos pe un raft.

-Dă-i înainte! Ţine-o tot aşa, dacă asta îţi face bine. Nu te-am părăsit pe tine. L-am părăsit pe el.

- Ne-ai părăsit pe amândoi, spuse Claire, insistând pe fiecare cuvânt.

- Nu e întru totul adevărat.

- Intru totul? Ei, asta mă mai linişteşte

- Vrei să auzi sau nu?

- Cred că da

- Atunci haide în bucătărie, ca să şi gătesc între timp.

Sulie luă două ouă dintr-un bol din frigider şi le puse pe bufet. Apoi scoase bagheta din pungă şi tăie două felii în diagonală. Claire trase un scaun de lângă masă şi o privi cum taie ardeiul gras în bucalele, toarnă ulei de măsline în tigaie, apoi adaugă ardeiul tăiat, cele două felii de pâine cu miezul scos, apoi ouăle sparte în interiorul feliilor de pâine.

- Inţeleg că bărbatul cu care erai aseară e soţul tău. Unde e

acum?

- Mă aşteaptă. Soţul tău unde e?

- Doarme.

Sulie stinse focul la plită.

- Tatăl tău ce mai face?

-Tata? repetă Claire ca un ecou, îngrozită. Tata a murit.

Sulie apucă strâns marginea bufetului.

- Când?

- Acum aproape douăzeci de ani. A avut un accident cerebral.

- Dar Helen?

- A murit şi ea, acum cinci ani. Şi Vincent a murit.

- Au murit toţi, spuse Sulie, ca pentru sine.

-Jack a fost singurul care a murit înainte de vreme, spuse Claire, incapabilă să-şi reprime dorinţa de a o linişti.

Sulie scoase ouăle din tigaie şi puse o farfurie în faţa lui Claire şi una în faţa ei, pe care o dădu la o parte în aceeaşi clipă.

- Cum îl cheamă pe soţul tău?

- Eli. E medic veterinar.

- Iar tu

- Eu sunt psiholog. Şi mamă, spuse Claire şi scoase portvizitul. Am nişte fotografii. Jonah are douăzeci şi doi de ani, iar Natalie, optsprezece.

- Ea seamănă cu mine, spuse Sulie, privind cu atenţie pozele.

- Natalie are coloraţia lui Eli, Jonah pe a mea şi a lui Jack.

- Ii spuneai Jack? o întrebă Sulie, înapoindu-i fotografiile. De ce?

- Aşa mi s-a părut potrivit.

-V-am trimis poze de a lungul anilor.

- Nu, doar în primii câţiva ani, spuse Claire. Le-am ars.

- Ce ai făcut? Le-ai ars?

Ochii lui Claire se umplură de lacrimi, dar se încăpăţâna să nu plângă.

- Aveam treisprezece ani. Era ziua mea de naştere. Le-am aruncat la crematoriu.

Işi ţinu respiraţia.

- Cu câteva săptămâni înainte avusesem primul ciclu, iar tu nu ui fost acolo. N-ai fost acolo în nici o împrejurare.

Te uram, gândi Claire, dar nu spuse cu voce tare

- Mai ai alţi copii?

- La douăzeci şi cinci de ani, după un avort, am făcut o infecţie. După aceea, n-am mai putut face copii.

- Dar ai vrut?

- Nu, răspunse ea grăbit. Nu-ţi mănânci oul?

- Nu pot acum.

- Tatăl tău s-a recăsătorit? A avut pe cineva?

- Nu s-a recăsătorit. Nu ştiu să fi avut pe altcineva.

- Cum se poate să nu ştii?

- Era tatăl meu. De ce să-l fi întrebat? răspunse Claire furioasă. Ştii cât de mult te-a iubit? Ai fost ca o fantomă care ne-a bântuit ani în şir. De ce te-ai măritat cu el?

- Pentru că mă iubea, răspunse Sulie sec.

- Tu, în schimb, nu l-ai iubit.

- De ce crezi că nu l-am iubit?

- Poţi să mă întrebi lucrul ăsta fără nici o urmă de vinovăţie? Trebuie să-mi fie milă de tine? spuse Claire, clocotind aproape de furie.

- Am fugit, Claire. Trebuie să accepţi lucrul ăsta. Tu ai fost o victimă, nu motivul pentru care am plecat.

- Dar Jack? Jack a fost motivul?

- Credeam că Jack era temniţa mea. Acum îmi dau seama că eu eram propria mea temniţă, spuse Sulie.

Avea privirea pierdută.

- Crezi că mă agăţ de un pai, că inventez scuze.

- Nu te cunosc îndeajuns de bine ca să cred ceva anume.

Pe hol, se auzi o uşă deschizându-se.

- S-a trezit Edward, spuse Sulie.

- Il iubeşti?

- Cred că da. Uneori, mă întreb dacă pot iubi pe cineva cu adevărat.

- De ce ?

Sulie ridică din umeri şi schiţă un zâmbet.

-La şaizeci şi patru de ani, ar suna ridicol să spui că asta se întâmplă pentru că ai impresia că nimeni nu te-a iubit vreodată. Trebuie găsit altceva.

- Asta e ceea ce simţi?

- Vorbeşte terapeutul sau fiica?

- Nici una, nici alta, spuse Claire, închizând o clipă ochii.

- Cred că am fost pur şi simplu prea tânără. Pentru căsătorie, pentru copii.

- Eu aveam doar douăzeci şi doi de ani, când l-am născut pe Jonah.

- N-am de gând să mă justific, Claire.

Sulie îşi trecu degetele prin păr.

- Imi pare rău că n-ai găsit ceea ce căutai. N-ai găsit o femeie cu părul albăstrui, care să te cuprindă în braţele ei cărnoase şi să-ţi dea un motiv s-o ierţi.

- Ai tupeul să te aştepţi la iertare? întrebă Claire.

- E ultimul lucru la care pot spera în acest moment.

Fără fard în obraji şi ruj, Sulie nu mai era strălucitoare cum fusese cu o seară înainte. Claire observă fire discrete de păr alb şi riduri în jurul gurii.

- Trebuie să te iert, spuse Claire cu respiraţia tăiată.

- De ce ?

- Ca să pot să mă împac cu mine însămi.

- Aşadar, e vorba despre tine.

- Eşti oare atât de lipsită de inimă încât să nu accepţi, măcar acum, să fie vorba despre mine?

Sulie se duse la fereastră şi îl văzu pe Eli stând în picioare pe trotuar, cu mâinile înfundate în buzunarele canadienei de piele.

- Soţul tău stă în picioare afară. Ar fi putut să vină înăuntru.

- Am vrut să fac lucrul ăsta singură.

- Cât timp rămâneţi aici?

- Trebuie să plecăm azi. Mâine avem de lucru.

Claire o privi neîncrezătoare.

- Ştii unde locuiesc? Nu m-ai întrebat.

- Ai de gând să-mi spui?

- In Drifting, Connecticut. Apropo, când e ziua ta de naştere?

- Pe 27 septembrie.

-Dar a mea ştii când e?

-Sigur. Pe 14 decembrie.

- Cât a durat travaliul?

- M-au adormit. La tine cât a durat?

- Amândoi copiii au fost grăbiţi şi impetuoşi. N-a durat nici trei ore la fiecare.

- Soţul tău a fost cu tine?

Claire confirmă cu o mişcare a capului.

- Şi Jack. Jack a fost acolo când l-am născut pe Jonah. In afara sălii de naşteri. Mi-aş fi dorit să fi fost şi tu acolo. Mai exact, nu tu, ci o mamă.

Sulie scoase un oftat adânc.

- Am să te mai văd?

- Nu ştiu. Acum trebuie să plec.

Claire îşi luă haina de pe scaun.

- Poate, spuse ea. Vom vedea

Ochii lui Sulie erau ca nişte tăciuni lichizi

- Imi pare rău, spuse ea. N o să-ţi vină să crezi, dar în ultima vreme m-am gândit la tine. Mai mult decât înainte. Acum două nopţi, am fosl la biserică.

- Să te rogi?

- Nu să mă rog- Eu nu mă rog. M-am dus să reflectez.

O ajută pe Claire să-şi pună haina.

- Imi pare rău, Claire.

Ii întinse mâna. Avea degete lungi şi subţiri, cu unghii lăcuite.

- Şi mie, spuse Claire, întinzându-i la rândul ei mâna, dar reprimându- şi dorinţa de a se apropia de ea şi de a-i cuprinde mâna într-ale ei.

Eli văzu uşa deschizându-se. Claire coborî scările, încheindu-se la haină. La o fereastră, Sulie dădu perdeaua la o parte şi privi în urma ei.

Claire se opri în faţa lui. Pe obraji i se prelingeau lacrimi. Işi îngropa faţa în canadiana lui, iar el o cuprinse în braţe.

- E tot dispărută, hohoti Claire. Vreau să mergem acasă.

Epilog

Claire puse în sertarul măsuţei de toaletă o nouă scrisoare adresată lui Jack.

Dragă Jack,

Azi e o zi frumoasă. A trecut un an de când am găsit-o pe Kayla, dar parcă a fost ieri. A trecut aproape un an de când m-am întâlnit cu Sulie. Un an de când a plecat Natalie la colegiu. Un an de când eu şi Eli suntem singuri.

In ultima vreme, peste tot unde mă duc, întâlnesc mame împreună cu fiicele lor. Mame care împing căruciorul cu cumpărături, având în scăunelul pentru copii un nepoţel, în

timp ce fiicele ambalează cumpărăturile şi plătesc la casă. Nici una dintre aceste femei nu seamănă cu Sulie. Sulie e exotică şi strălucitoare, deşi încep să cred că are mai multe calităţi decât mă lasă ea să văd. La urma urmelor, ai iubit-o, Jack.

Mă uit şi la femeile mai în vârstă care au fiice de vârsta mea. Iau prânzul împreună la o cafenea în oraş sau la un restaurant de la mall: pungile lor cu cumpărături se ating, portofelele lor aproape că seamănă. Mama pune o porţie suplimentară de salată de pui pe farfuria fiicei, fiindcă ştie că întotdeauna i-a plăcut salata de pui. Uneori le aud ciondănindu-se şi ascult cum se tachinează. Aud cum fiica, iritată, se resemnează şi atunci mama încearcă s-o calmeze, spunându-i că a fost aşa şi pe dincolo încă de când era mică, ceea ce o enervează pe fiică şi mai mult. Le privesc insistent. Sunt un privitor implicat emoţional.

Mi-e dor de copiii mei, dar într-un mod diferit acum. E ciudat cât de repede ne adaptăm la schimbări. Mă trezesc în fiecare dimineaţă în braţele lui Eli. Am devenit ceea ce eram acum douăzeci şi patru de ani, doar că acum ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt. Dragostea noastră e mai răbdătoare. Ne ştim calităţile şi defectele. Avem mai puţine aşteptări. Eli a devenit într-o asemenea măsură universul meu, încât uneori lucrul ăsta mă sperie.

Natalie e îndrăgostită (cel puţin săptămâna asta) de un băiat pe nume Ryan, iar Jonah este logodit cu o fată pe care o cheamă Angela. I-a cumpărat un cordon aurit, cu stele şi semiluni în relief, pe care ea l-a admirat într-un magazin de antichităţi.

Azi-dimineaţă, am primit un coş cu flori, o poză a Kaylei şi o scrisoare de la Phoebe. Spune că fetiţa a crescut doi centimetri şi s-a îngrăşat cu două kilograme. Părul i-a crescut până mai jos de umeri şi are din nou culoarea şaten-deschis. Merge la o şcoală de lângă casă. Continuă însă să fie temătoare. Nu vrea să vorbească despre Nick. Nick a stat opt luni în închisoare şi mai are de ispăşit trei ani de libertate condiţionată.

Nu mi se pare îndeajuns, dar judecătorul a emis un ordin prin care îi este interzis orice contact, aşa încât nu se poate apropia de Phoebe sau de Kayla. Fireşte, lucrul ăsta nu l-a împiedecat nici înainte. Iţi trimit o parte din scrisoarea lui Phoebe, pe care vreau s-o citeşti.

In afară de teamă, care continuă să fie prezentă, e uimitor cât de repede m-a părăsit durerea de a o fi pierdut. In anumite privinţe, e ca o naştere. Dacă am ţine minte cum e, n-am mai face un al doilea copil. Pentru mine, ea s-a născut a doua oară în ziua în care a fost găsită.

Uneori cred că, în ceea ce o priveşte pe Kayla, procesul de vindecare nu va fi complet până ce nu se va întâlni din nou cu tatăl ei. Oricât de mult îmi repugnă acest gând, simt că e adevărat. Pe măsură ce va creşte, vor fi tot mai multe întrebări fără răspuns. Pe de-o parte, mă rog să nu vrea niciodată să ia legătura cu ea; pe de-altă parte, ştiu că atunci când va fi mare, trebuie să aibă loc o înţelegere şi nişte decizii care s-o ajute să-şi vadă mai departe de viaţa ei.

Îmi petrec timpul pictând (tocmai am terminat de pictat un „drum pavat cu cărămizi galbene"pe zidul unei grădiniţe din oraş) şi activând ca voluntar într-o reţea de sprijin pentru familiile cu copii dispăruţi. Suntem o echipă formidabilă. Din păcate, toţi am trecut prin aşa ceva.

Kayla te sărută (la fel si ursuleţul), iar eu şi mama îţi rămânem veşnic recunoscătoare.

Cu speranţă,
Phoebe

Am citit partea asta de trei ori de azi-dimineaţă, Jack. Intr-o buna zi, Kayla o să aibă nevoie de răspunsuri.

Săptămâna viitoare, e ziua de naştere a lui Sulie împlineşte şaizeci şi cinci de ani. Ani de-a rândul, am colindat magazinele uitându-mă la cadouri pe care le-aş fi putut cumpăra, dacă aş fi avut o mamă. Ieri, m-am dus cu maşina în oraş, am intrat în papetărie şi am cumpărat o felicitare. Am căutat în secţiunea „Pentru mame". Felicitările aveau pe ele inimi lucitoare şi fiori în relief. „La mulţi ani, mamă!” scris cu litere mari, aplecate, iar în interior nişte versuri prin care i se mulţumeşte mamei pentru tot ceea ce a fâcut şi i se spune ce mult înseamnă ea pentru copii. Jonah şi Natalie mi-au trimis adesea astfel de felicitări. Le-am păstrat pe toate, împreună cu amprentele palmelor lor în gips lăcuit şi alte mărunţişuri. In fine, am cumpărat o felicitare cu flori de liliac şi fără vreun text scris pc ea şi am intrat alături, în magazinul lui Annie. Voiam să-i trimit

ceva. Intr-un coş, erau săculeţi cu lavandă în formă de inimioare. Nu ştiu dacă lui Sulie îi place lavanda şi mi s a părut ciudat să-i trimit o inimioară. In schimb, i-am trimis o lumânare înaltă şi roşie, în livingul ei, există foarte mult roşu. Lumânarea miroase a scorţişoară.

Cred că Phoebe are dreptate când spune că e vorba de un întreg proces. Mi-au trebuit secole să mă decid ce să scriu pe felicitare. E tot ce am putut să fac, Jack Am scris:

Pentru Sulie;
La mulţi ani!
Cu speranţă,
Claire